Katherine Paterson

PUNTE spre TERABITHIA

CORINT JUNIOR

CUPRINS

I JESSE OLIVER AARONS, JR.

II LESLIE BURKE

III CEL MAI RAPID COPIL DIN CLASA A CINCEA

IV STĂPÂNII TERABITHIEI

V UCIGAŞII URIAŞULUI

VI PRINCE TERRIEN ÎŞI FACE APARIŢIA

VII CAMERA AURIE

VIII DE PAŞTE

IX BLESTEMUL

X O ZI PERFECTĂ

XI NU!

XII PĂRĂSIT

XIII PUNTEA

„UN LOC NUMAI PENTRU NOI”

Jess şi Leslie se întoarseră şi o luară la fugă pe terenul pustiu din spatele casei lui Perkins şi apoi în jos, spre albia secată a pârâului care despărţea câmpul de pădure. Acolo, chiar pe mal, se afla un măr sălbatic bătrân, de care cineva, uitat de mult, legase o frânghie.

Se balansară, de mai multe ori, înainte şi înapoi, agăţaţi de frânghie, peste albie. Era o zi frumoasă de toamnă şi, dacă te uitai în sus în timp ce te legănai, aveai sentimentul că zbori. Jess se aplecă pe spate şi se bucură de culoarea minunată, limpede, a cerului. Se mişca, precum un nor alb şi leneş, înainte şi înapoi, traversând albastrul.

— Ştii de ce avem nevoie? îi strigă Leslie.

Îmbătat de cerul albastru, Jess nu îşi putea imagina că mai are nevoie de ceva pe acest pământ.

— Avem nevoie de un loc, spuse ea, numai pentru noi. Ar fi un secret pe care nu l-am dezvălui nimănui.

Jess se balansă înapoi şi întinse piciorul ca să se oprească. Vocea lui Leslie se transformă în şoaptă.

— Ar putea fi o ţară secretă, continuă ea. Iar tu şi cu mine am fi stăpânii acestei ţări.

Katherine Paterson

PUNTE SPRE TERABITHIA

Traducere de Lia Decei
CORINT JUNIOR
2007

Am scris această carte
pentru fiul meu,
David Lord Paterson,
dar după ce a citit-o,
m-a rugat să trec şi numele Lisei
pe această pagină,
aşa că am făcut-o.
Pentru David Paterson şi Lisa Hill,
banzai.

I

JESSE OLIVER AARONS, JR.

Ba-rum, ba-rum, ba-rum, baripiti, baripiti, baripiti, baripiti… Bine. Tatăl său pornise motorul camionetei. Acum se putea ridica din pat. Jess se dădu jos şi-şi trase pe el salopeta. Nu îşi mai bătu capul cu cămaşa, fiindcă ştia că după ce va începe să alerge se va înfierbânta mai ceva ca untura pentru floricele, chiar şi în aerul rece al dimineţii, şi nici cu pantofii, fiindcă tălpile lui erau acum la fel de dure ca ale pantofilor săi de sport uzaţi.

— Unde te duci, Jess?

May Belle se ridicase în capul oaselor, somnoroasă, în patul dublu în care dormeau ea şi Joyce Ann.

— Şşşt, îi atrase el atenţia.

Pereţii erau subţiri. Mama o să se înfurie dacă o trezesc la ora asta.

Mângâie uşor părul lui May Belle şi trase de cearşaful răsucit, acoperind-o până la bărbie.

— Mă duc pe păşune, şopti el.

May Belle zâmbi şi se cuibări sub cearşaf.

— Vrei să alergi?

— Poate.

Sigur că avea să alerge. Toată vara se trezise dis-de-dimineaţă ca să alerge. Credea că dacă se va antrena – şi Dumnezeu ştia că se antrenase din greu – la începerea anului şcolar va fi cel mai rapid alergător din clasa a cincea. Trebuia să fie cel mai rapid – nu unul dintre cei mai rapizi sau pe locul al doilea, trebuia să fie *cel mai rapid.* Cel mai bun.

Se strecură afară în vârful picioarelor. Casa era atât de

veche încât scârţâia peste tot când păşeai, dar Jess descoperise că dacă mergea desculţ nu se auzea decât un geamăt uşor şi de obicei putea ajunge afară fără să le trezească pe mama lui, pe Ellie, Brenda sau pe Joyce Ann. Cu May Belle era altceva. Mergea pe şapte ani şi îl adora, ceea ce era OK uneori. Când eşti singurul băiat şi ai patru surori, iar cele două mai mari te dispreţuiesc încă de când le-ai interzis să te îmbrace şi să te plimbe încoace şi încolo în căruciorul vechi de păpuşi, iar cea mai mică urlă doar dacă te uiţi la ea cruciş, e bine să ai pe cineva care să te adore. Chiar dacă uneori e neplăcut.

Începu să alerge încă înainte de a ieşi din curte. Respiraţia i se prefăcea în norişori – era rece pentru o dimineaţă de august. Dar era şi foarte devreme. La prânz, când mama va avea nevoie de el, va fi destul de cald.

Miss Bessie îl privi somnoroasă cum se caţără pe grămada de vechituri, sare gardul şi ajunge pe păşune.

— Muu-muuu, spuse ea, arătând exact ca o altă May Belle, cu ochii ei mari, căprui şi trişti.

— Hei, Miss Bessie, spuse Jess încetişor. Dormi mai departe.

Miss Bessie se îndreptă spre un petic verde – cea mai mare parte a câmpului era cenuşiu şi uscat – şi luă o îmbucătură bună.

— Bravo ţie. Ia-ţi micul dejun. Nu mă băga în seamă.

Pornea întotdeauna din colţul de nord-vest al câmpului; se aşeză în poziţia de start, la fel ca alergătorii pe care îi văzuse în emisiunea *Wide World of Sports.*

— Bum, spuse şi porni în zbor pe păşune.

Miss Bessie se îndreptă spre centru, urmărindu-l cu ochii ei blânzi şi rumegând încet. Nu părea prea inteligentă, chiar pentru o văcuţă, dar era suficient de deşteaptă pentru a se da la o parte din calea lui Jess.

Părul lui de culoarea paiului îi flutura pe frunte, iar braţele şi picioarele sale parcă zburau. Nu învăţase să alerge ca la carte, dar avea nişte picioare foarte lungi pentru un băiat de zece ani şi era foarte hotărât.

Şcoala Elementară din Lark Creek ducea lipsă de multe lucruri şi mai ales de echipament sportiv, aşa că toate mingile ajungeau la clasele superioare în timpul pauzei de după masa de prânz. Chiar dacă un elev dintr-a cincea avea la început o minge, era sigur că într-o jumătate de oră aceasta va ajunge în mâinile unui elev dintr-a şasea sau a şaptea. Băieţii mai mari puneau întotdeauna stăpânire pe centrul uscat al terenului de sport, unde se jucau cu mingea, iar fetele revendicau terenul mic de sus ca să joace şotronul, să sară coarda şi să se plimbe încoace şi încolo, discutând. Aşa că băieţii din clasele mai mici începuseră să alerge. Se aliniau în partea cea mai îndepărtată a terenului de jos, plin de făgaşe cu noroi proaspăt sau uscat. Earle Watson, care nu era bun la alergări, dar avea gura mare, striga „Bum!” şi porneau în fugă spre o linie trasă cu piciorul la celălalt capăt.

O dată, anul trecut, Jess câştigase. Nu doar o cursă, ci întreaga competiţie. Numai o dată. Dar asta îi trezise gustul de a câştiga. Chiar de când era în clasa întâi fusese „băieţelul acela nebunatic care desenează tot timpul”. Într-o zi însă – era pe 22 aprilie, o zi de luni ploioasă –, alergase înaintea tuturor, cu noroiul roşu ţâşnind prin găurile din talpa pantofilor săi de sport.

Pentru tot restul zilei şi până după prânz în ziua următoare, fusese „cel mai rapid băiat din clasele a treia, a patra *şi* a cincea”, şi era doar într-a patra. Marţi, Wayne Pettis câştigase din nou, ca de obicei. Dar anul acesta Wayne Pettis va fi în clasa a şasea. Va juca fotbal până la Crăciun şi baseball până în iunie cu ceilalţi băieţi mari. Oricine avea şansa de a deveni cel mai rapid alergător, iar după părerea lui Miss Bessie, anul acesta va fi rândul lui Jesse Oliver Aarons, Jr.

Jess dădea din mâini din ce în ce mai tare şi se îndrepta spre gardul aflat în depărtare. Putea auzi băieţii din clasa a treia strigând şi încurajându-l. Vor roi în jurul lui ca în jurul unui star de muzică country. Iar May Belle se va umfla în pene. *Fratele ei* era cel mai rapid, cel mai bun. Cei din clasa

întâi vor avea un subiect de discuţie pe cinste.

Până şi tatăl său va fi mândru. Jess înconjură colţul. Nu mai putea să fugă la fel de repede, dar continuă să alerge o vreme – asta îi menţinea condiţia fizică. May Belle îi va spune lui tata, ca să nu creadă cumva că el, Jess, era un lăudăros. Poate că tata va fi atât de mândru încât va uita cât e de obosit de drumurile lungi cu maşina până la Washington şi înapoi şi de truda de fiecare zi. Şi atunci se vor lua la trântă pe podea, aşa cum obişnuiau să o facă mai demult. Tata va fi uimit cât de puternic devenise în ultimii doi ani.

Corpul lui începea să dea semne de oboseală, dar Jess nu renunţă. Trebuia să-i arate pieptului ăstuia plăpând cine era şeful.

— Jess.

Era May Belle, care îl striga de dincolo de grămada de fiare vechi.

— Mama spune că trebuie să vii la masă. Lasă mulsul pe mai târziu.

Oh, fir-ar să fie! Alergase prea mult. Acum toată lumea o să ştie că ieşise afară şi o să tabere pe el.

— Mda, bine.

Se întoarse, în fugă, şi se îndreptă spre grămada de vechituri. Fără să iasă din ritm, sări gardul, trecu de mormanul de fiare vechi, o lovi uşor peste cap pe May Belle („Auuu!”) şi intră în pas alergător în casă.

— Ee-ei, ia uitaţi-vă la marele star olimpic, spuse Ellie, lovind cu două căni în masă, şi cafeaua neagră şi tare sări din ele. E transpirat ca un catâr jigărit.

Jess îşi dădu pe spate părul jilav şi se trânti pe banca de lemn. Aruncă două linguriţe de zahăr în cană şi suflă în cafeaua fierbinte.

— Oooo, mamă, miroase urât. Brenda îşi prinse nasul cu degetul mic, îndoit delicat. Spune-i să se spele.

— Treci la chiuvetă şi spală-te, îi spuse mama, fără să ridice ochii de pe plită. Şi ia-ţi de mâncare. Crupele astea de ovăz se lipesc deja de fundul cratiţei.

— Mamă! Iarăşi? gemu Brenda.

Doamne, ce obosit era! Îl dureau toţi muşchii.

— Ai auzit ce spune mama, strigă Ellie în spatele lui.

— Nu mai suport, mamă! spuse Brenda. Fă-l să-şi mişte fundul ăla urât mirositor de pe banca asta.

Jess îşi puse capul pe tăblia goală a mesei.

— Jess-see! Mama se uita la el acum. Şi pune-ţi un tricou.

— Da, mamă.

Se târî spre chiuvetă. Apa cu care îşi dădu pe faţă şi pe braţe era rece ca gheaţa. Sub picăturile reci, simţi furnicături pe pielea fierbinte.

May Belle stătea în uşa bucătăriei şi se uita la el.

— Adu-mi un tricou, May Belle.

Fetiţa avea aerul că se pregătea să spună nu, dar în loc de asta zise:

— N-ar trebui să mă loveşti în cap.

Şi se duse, ascultătoare, să-i caute tricoul. Draga de May Belle. Joyce Ann ar fi urlat şi acum după pălmuţa aia. Copiii ăştia de patru ani erau de groază.

— Sunt o mulţime de treburi de făcut în dimineaţa asta, anunţă mama după ce terminară de mâncat crupele cu sos de carne[1].

Mama lui era din Georgia şi încă mai gătea ca acolo.

— Oh, *mama!* Cârâiră la unison Ellie şi Brenda. Fetele astea puteau să scape de muncă mai repede decât îţi scapă printre degete şopârlele.

— Mamă, ne-ai promis mie şi Brendei că ne putem duce la Millsburg ca să facem cumpărături pentru şcoală.

— N-aveţi bani pentru cumpărături!

— *Mamă.* Ne ducem doar să ne uităm.

Doamne, Jesse îşi dorea ca Brenda să înceteze cu văicăreala.

— *La naiba!* Nu ne laşi să ne distrăm deloc.

---

[1] Fel de mâncare specific bucătăriei din sudul Statelor Unite ale Americii: un fel de terci din crupe de porumb cu un sos preparat din uleiul rămas în tigaie după ce se prăjeşte şunca, amestecat cu apă sau cafea. (Toate notele din acest volum aparţin traducătoarei.)

— Deloc, o corectă Ellie prompt.

— Oh, taci din gură!

Ellie o ignoră.

— Doamna Timmons vine să ne ia. I-am spus lui Lollie Sunday că ai zis că nu e nicio problemă. Ce o să creadă dacă o sun să-i spun că te-ai răzgândit?

— Oh, bine. Dar nu vă dau un ban.

Niciun ban, şopti cineva în capul lui Jess.

— Ştiu, mamă. Luăm doar cei cinci dolari pe care ni i-a promis tata. Nimic mai mult.

— Care cinci dolari?

— Hai, mamă, doar *îți aduci aminte.* Vocea lui Ellie era mai dulce decât un baton Mars. Tata a spus săptămâna trecută că noi, fetele, trebuie să primim *ceva* la începerea şcolii.

— Oh, luaţi-i, spuse mama mânioasă, apucând poşeta de vinilin de pe raftul de deasupra plitei şi numărând cinci bancnote mototolite.

— Mamă – începu Brenda – nu ne mai dai unul? Ca să fie trei de căciulă?

— Nu!

— Mamă, nu poţi cumpăra nimic cu doi dolari jumate. Numai un pachet mic de hârtie costă…

— Nu!

Ellie se ridică cu zgomot şi începu să strângă masa.

— E rândul tău să speli vasele, Brenda, spuse ea cu voce tare.

— *Auuuu,* Ellie.

Ellie o lovise cu o lingură. Jess văzu privirea aceea. Brenda îşi înghiţi scâncetul care pornise printre buzele date cu ruj *Rose Lustre.* Nu era la fel de deşteaptă ca Ellie, dar până şi ea ştia că nu e cazul să întindă coarda cu mama.

Jess rămase, ca de obicei, să facă toată treaba. Mama nu le trimitea niciodată pe cele mici să îl ajute, deşi dacă Jess era isteţ o convingea de obicei pe May Belle să facă şi ea câte ceva. Îşi lăsă capul pe masă. Alergatul îl obosise în dimineaţa asta. Auzi cu urechea care se afla în sus sunetul

Buickului vechi al familiei Timmons – „Trebuie gresat”, ar fi spus tatăl său – şi sunetul vesel al vocilor de dincolo de uşa de la intrare cu plasă pentru ţânţari, în timp ce Ellie şi Brenda se alăturau celor şapte Timmons.

— Gata, Jesse. Ridică-ţi fundul leneş de pe banca aia. Ugerul lui Miss Bessie probabil că atârnă deja până la pământ. Şi ai şi nişte fasole de cules.

Leneş. *El* era leneşul. Îi mai acordă bietului său cap obosit de moarte încă un minut pe tăblia mesei.

— Jess-see!

— OK, mamă. Mă *duc.*

Era pe peticul de pământ cultivat cu fasole când May Belle a venit să-i spună că în casa bătrânului Perkins, la ferma vecină, se mutau nişte oameni. Jess îşi dădu la o parte părul din ochi şi aruncă o privire într-acolo. Chiar aşa. Un camion U-Haul era parcat lângă uşă. Unul din cele mari, cu remorcă. Oamenii ăştia aveau o mulţime de bani. Dar nu vor rezista. Casa lui Perkins era una dintre acele vechi case de ţară în care te muţi pentru că nu ai un loc decent în care să te duci, şi pleci de acolo cât mai repede cu putinţă. Mai târziu, s-a gândit cât de ciudat era că acolo se afla probabil lucrul cel mai important din viaţa lui şi că dăduse din umeri ca şi cum n-ar fi fost nimic.

Muştele bâzâiau în jurul feţei şi umerilor săi transpiraţi. Lăsă fasolea să cadă în coş şi alungă muştele cu ambele mâini.

— Adu-mi tricoul, May Belle.

Muştele erau mai importante decât orice U-Haul.

May Belle alergă la capătul rândului şi culese tricoul de unde îl aruncase el mai devreme. Se întoarse ţinându-l cu două degete în faţa ei.

— *Ooooo,* miroase urât, spuse ea, la fel cum ar fi făcut-o Brenda.

— Taci din gură, spuse el şi îi luă tricoul.

II

LESLIE BURKE

Ellie şi Brenda nu se întorseseră până la şapte. Jess terminase de cules şi o ajutase pe mama lui să pună fasolea în borcane, la conservat. Mama fierbea fasolea pentru conserve şi bucătăria se transformase într-un adevărat iad. Desigur, fusese într-o dispoziţie îngrozitoare şi strigase la Jess întreaga după-amiază, iar acum era prea obosită ca să prepare cina.

Jess făcu sandviciuri cu unt de arahide pentru fetele mai mici şi pentru el şi, pentru că în bucătărie era încă foarte cald şi mirosea îngrozitor a fasole, cei trei copii au ieşit să mănânce în curte.

Camionul U-Haul se afla tot lângă casa lui Perkins. Jess nu vedea pe nimeni mişcându-se pe afară, prin urmare terminaseră de descărcat bagajele.

— Sper că au o fată, de vreo şase sau şapte ani, spuse May Belle. Am nevoie de cineva cu care să mă joc.

— O ai pe Joyce Ann.

— O urăsc pe Joyce Ann. E prea mică.

Văzură cum buza lui Joyce Ann se răsfrânge şi începe să tremure. Apoi şi trupuşorul grăsuţ începu să tremure şi fetiţa scoase un ţipăt puternic.

— Cine necăjeşte copilul? strigă mama prin uşa cu plasă pentru ţânţari.

Jess oftă şi îndesă ultimul lui sandvici în gura căscată a lui Joyce Ann. Ochii ei se deschiseră larg şi fetiţa închise fălcile peste darul neaşteptat. Acum poate că va avea parte de puţină linişte, se gândi el.

Intră în casă, închise încet uşa cu plasă şi trecu în vârful

picioarelor pe lângă mama lui, care stătea în balansoar şi se uita la televizor. În camera pe care o împărţea cu surorile mai mici, scotoci sub saltea şi scoase de acolo caietul şi creioanele colorate. Apoi, culcat pe burtă, începu să deseneze.

Desenul avea asupra lui Jess efectul pe care whisky-ul îl are asupra altora. Liniştea începea în vârful creierului său ameţit şi cobora prin trupul lui obosit şi tensionat. Dumnezeule, tare îi mai plăcea să deseneze! În general animale. Nu animale obişnuite, ca Miss Bessie sau găinile, ci animale bizare, cu probleme – din anumite motive, îi plăcea să îşi pună animalele în poziţii imposibile. Cel de acum era un hipopotam care se desprindea de marginea unei stânci, învârtindu-se la nesfârşit – îţi puteai da seama după liniile curbe – în aer, îndreptându-se spre marea de dedesubt „unde nişte peşti uimiţi, cu ochii cât cepele, săreau afară din apă. Deasupra hipopotamului – acolo unde ar fi trebuit să fie capul, dar de fapt era fundul – se afla un balon. „Oh”, scria acolo. „Se pare că mi-am uitat ochelarii.”

Jesse zâmbi. Dacă se hotăra să îi arate asta lui May Belle, va trebui să-i explice gluma, dar după ce o va face, ea va începe să râdă ca spectatorii la emisiunile TV în direct.

Ar fi vrut să-i arate tatălui său desenele, dar nu îndrăznea s-o facă. Pe când era în clasa întâi, îi spusese tatălui său că dorea să se facă artist când va fi mare. Crezuse că tatăl lui va fi mulţumit. Nu fusese.

„Ce te învaţă la şcoala aia blestemată?” îl întrebase. „Adunătura aia de cucoane în vârstă îl transformă pe fiul meu într-un fel de…”

Nu rostise cuvântul, dar Jess înţelesese mesajul. Unul pe care nu îl uitase, nici măcar după patru ani.

Nenorocirea era că profesorilor săi nu le plăceau desenele lui. Când îl prindeau mâzgălind, începeau să vorbească despre lucruri irosite – timp irosit, hârtie irosită, talent irosit. Cu excepţia domnişoarei Edmunds, profesoara de muzică. Era singura căreia îndrăznise să îi arate ceva, şi nu preda la şcoală decât de un an şi numai vinerea.

Domnişoara Edmunds era unul dintre secretele lui. O iubea. Nu genul de lucruri prosteşti despre care chicoteau toată ziua la telefon Ellie şi Brenda. Era un lucru prea real şi prea profund pentru a vorbi despre el sau a te gândi la el foarte mult. Avea părul negru, lung şi mătăsos, şi ochii albaştri, albaştri. Ştia să cânte la chitară ca o vedetă şi avea o voce plăcută, care îl tulbura pe Jess. Doamne, era minunată! Şi ea îl plăcea.

Într-o zi, iarna trecută, îi dăduse una dintre picturile lui. Pur şi simplu i-o strecurase în mână după oră şi fugise. În vinerea următoare, îl rugase să rămână un minut după oră. Îi spusese că era „neobişnuit de talentat” şi că spera că nu va permite nimănui să îl descurajeze, ci „va continua”. Asta însemna, se gândi Jess, că ea credea că era cel mai bun. Nu era genul de lucru bun care conta la şcoală sau acasă, dar era un gen de lucru bun şi adevărat. Păstră această apreciere ascunsă în sufletul lui, ca pe o comoară a piraţilor. Era bogat, foarte bogat, dar nimeni nu ştia de comoară în afară de camarada lui, şi ea o proscrisă, Julia Edmunds.

„Pare mai degrabă o hippy”, spusese mama lui când Brenda, care anul trecut fusese în clasa a şaptea, îi povestise despre domnişoara Edmunds.

Probabil că era. Jess nu ar fi putut s-o contrazică, dar el o vedea ca pe o fiinţă sălbatică şi frumoasă, care fusese închisă o vreme într-o colivie murdară şi veche – Clădirea şcolii –, poate din greşeală. Spera însă, se ruga să nu scape niciodată şi să nu zboare de acolo. Reuşea să îndure toată săptămâna plictisitoare de şcoală pentru acea jumătate de oră de vineri după-amiază, când stăteau pe covoraşul uzat din cancelarie (nu era alt loc în clădire în care domnişoara Edmunds să se poată desfăşura, cu toate lucrurile ei) şi cântau cântece precum *My Beautiful Balloon*[2], *This Land Is*

[2] Cântec compus în 1967 de grupul american *Tlic Fifth Dimension.*

Your Land[3], *Free to Be... You and Me*[4], *Blowin' in the Wind*[5] şi, pentru că domnul Turner, directorul, insista, *God Bless America*[6].

Domnişoara Edmunds cânta la chitară şi le dădea voie copiilor să cânte, pe rând, la trianglu, talgere, tamburine şi tobe bongo. Doamne, ce gălăgie făceau! Toţi profesorii detestau ziua de vineri. Şi o mulţime de elevi pretindeau că simt la fel.

Dar Jess ştia că se prefăceau. I se spunea cu dispreţ „hippy" şi „pacifista", chiar dacă Războiul din Vietnam se sfârşise şi se presupunea că era în regulă să iubeşti pacea, iar copiii îşi băteau joc de faptul că domnişoara Edmunds nu se ruja şi de croiala jeanşilor ei. Era, bineînţeles, singura profesoară de la Şcoala Elementară din Lark Creek care purta pantaloni. La Washington şi în suburbiile elegante, chiar la Millsburg, era OK, dar Lark Creek nu era în pas cu moda. Locuitorilor le-a trebuit mult timp să accepte că lucrurile pe care le puteau vedea cu toţii la televizor erau OK în altă parte.

Prin urmare, elevii de la Şcoala Elementară din Lark Creek stăteau în bănci vinerea, cu inimile bătând cu anticipaţie, în timp ce ascultau veselul tărăboi ce se auzea din cancelarie, îşi petreceau jumătatea de oră alocată domnişoarei Edmunds sub vraja frumuseţii sale sălbatice şi fermecaţi de entuziasmul ei şi apoi ieşeau şi pretindeau că nu pot fi păcăliţi de o hippy în jeanşi strâmţi, cu ochii machiaţi strident, dar cu buzele nerujate.

Jess tăcea pur şi simplu. Nu ar fi slujit la nimic să încerce să o apere pe domnişoara Edmunds împotriva atacurilor nedrepte şi ipocrite. În afară de asta, ea era deasupra acestui comportament stupid, care nu o putea atinge. Dar

[3] Cântec american foarte cunoscut, compus de Woody Guthrie în 1940.

[4] Cântec pentru copii compus de Stephen Lawrence şi Bruce Hart în 1972.

[5] Cântec de protest compus de Bob Dylan în 1962.

[6] Imnul Statelor Unite ale Americii.

ori de câte ori putea, Jess fura câteva minute vinerea pentru a sta aproape de ea şi a-i auzi vocea, dulce şi moale ca pielea de căprioară, spunându-i că era un „copil ordonat”.

Suntem la fel, îşi spunea Jess în sinea lui, eu şi domnişoara Edmunds. Frumoasa Julia. Silabele se rostogoleau prin mintea lui ca murmurul corzilor chitarei. Nu facem parte din Lark Creek, Julia şi cu mine. „Eşti proverbialul diamant neşlefuit”, îi spusese ea odată, atingându-i uşor nasul cu degetul ei electrizant. Dar de fapt, ea era diamantul, strălucind în locul acela lipsit de iarbă, întunecos, şi murdar.

— Jess-see!

Jess împinse blocul şi creioanele sub saltea şi se întinse în pat, cu inima bătându-i nebuneşte.

Mama lui era la uşă.

— Ai muls vaca?

Sări din pat.

— Mă duc acum.

O ocoli, precaut, înșfacă găleata de lângă chiuvetă şi scăunelul de lângă uşă şi ieşi înainte ca ea să-l întrebe ce făcuse până atunci.

Se zăreau lumini licărind la toate cele trei etaje ale vechii case a lui Perkins. Era aproape întuneric. Ugerul lui Miss Bessie era tare şi văcuţa se agita, neliniştită. Ar fi trebuit să o mulgă în urmă cu două ore. Se aşeză pe scăunel şi se apucă de treabă; laptele cald cădea în găleată. Pe şosea trecu un camion cu farurile aprinse. Tatăl său va ajunge curând acasă, ca şi fetele alea şmechere, care reuşiseră să se distreze şi să-l lase pe el şi pe mama lor să muncească. Se întreba ce cumpăraseră cu banii căpătaţi. Doamne, ce n-ar da pentru un bloc de desen adevărat şi o cutie de markere – cu culoarea care curgea pe pagină repede ca gândul. Altceva decât creioanele butucănoase de şcolar pe care trebuia să le apeşi până li se rupea vârful.

Un automobil îşi făcu apariţia. Era maşina familiei Timmons. Fetele reuşiseră să ajungă înaintea tatălui lor.

Jess le putea auzi strigând, vesele, în timp ce trânteau portierele maşinii. Mama avea să le pregătească cina şi, când o să intre el cu laptele, le va găsi râzând şi flecărind. Mama o să uite că e obosită şi supărată. Şi doar el trebuia să suporte toate astea. Uneori, se simţea tare singur printre toate femeile astea – până şi singurul cocoş pe care-l aveau murise, şi nu luaseră altul. Cu tatăl plecat de la răsăritul soarelui până ce se întuneca de-a binelea, cine să ştie cum se simţea el? Nici în timpul weekendurilor nu era mai bine. Tatăl său era atât de obosit după o săptămână de frecuşuri şi avea atât de multă treabă pe lângă casă, încât, atunci când nu muncea, dormea în faţa televizorului.

— Hei, Jesse.

May Belle. Copila asta proastă nu te lăsa nici să te gândeşti.

— Ce mai vrei?

O văzu cum se face mică.

— Vreau să-ţi spun ceva.

Îşi lăsă capul în jos.

— Ar trebui să fii în pat, spuse el ţâfnos, supărat pe sine pentru că o repezea.

— Ellie şi Brenda vin acasă.

— Au venit. Au venit acasă.

De ce oare nu putea să renunţe să o tot corecteze?

Dar asta nu o descurajă; noutăţile pe care le avea erau prea grozave ca să nu i le împărtăşească.

— Ellie şi-a cumpărat o bluză transparentă, iar pe mama au apucat-o pandaliile!

Bine, se gândi el.

— Nu e nimic de râs în asta, spuse.

Baripiti, baripiti, baripiti.

— Tăticule! strigă May Belle bucuroasă şi începu să alerge spre şosea.

Jess îl văzu pe tatăl lui oprind camioneta, aplecându-se să deschidă portiera, pentru ca May Belle să urce. Se întoarse cu spatele. Afurisita aia de copilă norocoasă! Putea alerga către el, îl putea lua de gât şi îl putea săruta. Lui Jess

îi făcea rău să îl vadă pe tatăl lui cum le urca pe umeri pe surorile lui mai mici sau cum se apleca şi le strângea în braţe. I se părea că el fusese considerat întotdeauna prea mare pentru asta încă din ziua în care se născuse.

Când găleata se umplu, îi dădu o palmă lui Miss Bessie ca să se ducă mai încolo. Luând scăunelul sub braţul stâng, ridică cu grijă găleata grea, să nu verse nicio picătură de lapte.

— Cam târziu mulgi vaca, nu-i aşa, fiule?

Au fost singurele cuvinte pe care i le adresă tatăl său în acea seară.

În dimineaţa următoare, era cât pe ce să nu se trezească la hârâitul motorului. Putea simţi, înainte de a se deştepta de-a binelea, cât de obosit era. Dar May Belle îi zâmbea, sprijinită într-un cot.

— N-ai de gând să alergi? întrebă ea.

— Nu, îi răspunse, dând la o parte cearşaful. Am de gând să zbor.

Pentru că era mai obosit decât de obicei, a fost nevoit să tragă de el. Îşi închipui că Wayne Pettis era acolo, chiar în faţa lui, şi că trebuia să ţină pasul cu el. Picioarele lui călcau pământul zgrunţuros şi îşi mişca braţele din ce în ce mai tare. O să-l ajungă din urmă.

— Ai grijă, Wayne Pettis, spuse printre dinţi. Te ajung din urmă. Nu mă poţi învinge.

— Dacă îţi este aşa de frică de vacă, spuse vocea, de ce nu sari gardul?

Se opri brusc, ca într-un stop-cadru la televizor, şi se întoarse, aproape pierzându-şi echilibrul, pentru a se uita la persoana care pusese întrebarea şi care stătea pe gard, lângă casa lui Perkins, bălăbănindu-şi picioarele goale şi bronzate. Persoana purta un tricou albastru şi o pereche de jeanşi spălăciţi tăiaţi deasupra genunchilor. Nu putea să-şi dea seama dacă era fată sau băiat.

— Bună, spuse el sau ea, arătând cu capul spre casa lui Perkins. Tocmai ne-am mutat.

Jess rămase pe loc, uitându-se ţintă.

Persoana coborî de pe gard şi se îndreptă spre el.

— Mă gândeam că am putea fi prieteni, spuse. Nu cunosc pe nimeni.

Fată, decise el. Cu siguranţă o fată, dar nu putea să spună de ce era dintr-odată atât de sigur. Era aproape la fel de înaltă ca el – nu chiar, constată el cu plăcere în timp ce se apropia.

— Pe mine mă cheamă Leslie Burke.

Până şi numele era unul din alea tâmpite care puteau fi şi de fată, şi de băiat, dar acum era sigur că avea dreptate.

— E vreo problemă?

— Poftim?

— E ceva în neregulă?

— Mda. Nu.

Arătă cu degetul în direcţia propriei case şi apoi îşi dădu deoparte părul de pe frunte.

— Jess Aarons.

Păcat că fata pe care o aştepta May Belle nu avea vârsta potrivită.

— Ei – asta-i!

Dădu din cap către ea.

— Ne mai vedem!

Se întoarse către casă. Nu mai avea rost să alerge în dimineaţa asta. Mai bine să o mulgă pe Miss Bessie şi să scape de corvoadă.

— Hei!

Leslie stătea în mijlocul păşunii, cu capul dat pe spate şi cu mâinile în şolduri.

— Unde te duci?

— Am treabă, strigă el peste umăr.

Când se întoarse mai târziu cu găleata şi scăunelul, fata plecase.

III

CEL MAI RAPID COPIL DIN CLASA A CINCEA

Jess nu a mai văzut-o pe Leslie Burke decât de la distanţă până în prima zi de şcoală, în marţea următoare, când domnul Turner a adus-o în clasa a cincea, a doamnei Myers, de la Şcoala Elementară din Lark Creek.

Leslie era îmbrăcată tot în pantalonii ei ponosiţi şi în tricoul albastru. Purta în picioare pantofi de sport, fără şosete. Un zumzet de uimire se auzi în clasă – ca zgomotul făcut de aburul care iese dintr-un radiator fără capac. Stăteau cu toţii în bănci, îmbrăcaţi frumos în hainele bune de duminică. Până şi Jess purta singura lui pereche de pantaloni din catifea reiată şi o cămaşă călcată.

Reacţia clasei nu păru s-o deranjeze. Stătea acolo, în faţă, cu o privire care spunea: „OK, prieteni, sunt aici”, ca răspuns la gurile lor căscate, în timp ce doamna Myers se chinuia să găsească un loc unde să mai aşeze o bancă. Încăperea era mică, la subsol, şi cinci şiruri de câte şase pupitre o umpleau deja.

— Treizeci şi unu, murmura doamna Myers în bărbia dublă, treizeci şi unu. Nimeni nu are mai mult de douăzeci şi nouă.

În cele din urmă, se hotărî să aşeze banca lângă peretele lateral, în faţă.

— Deocamdată o punem acolo, ăăă – Leslie. E cel mai bun lucru pe care îl pot face – deocamdată. Este o clasă foarte aglomerată.

Aruncă o privire glacială spre domnul Turner, care ieşea.

Leslie aşteptă liniştită până ce elevul din clasa a şaptea care fusese trimis să aducă banca o lipi de calorifer, sub

prima fereastră. Fără zgomot, o împinse câţiva centimetri mai departe de calorifer şi se aşeză. Apoi se întoarse încă o dată ca să se uite la ceilalţi elevi.

Treizeci de perechi de ochi se concentrară brusc asupra scrijeliturilor de pe pupitre. Jess atinse cu degetul arătător inima cu două perechi de iniţiale, BR + SK, încercând să-şi imagineze a cui fusese banca pe care o moştenise. Probabil a lui Sally Koch. Fetele din clasa a cincea desenau mai multe inimi decât băieţii, în plus, BR trebuie să fie Billy Rudd, iar Billy, se ştia, o plăcuse pe Myma Hauser în primăvara trecută. Desigur, iniţialele erau probabil acolo de mai multă vreme, iar în acest caz…

— Jesse Aarons. Bobby Greggs. Împărţiţi manualele de matematică. Vă rog.

Spunând acestea, doamna Myers arboră faimosul ei zâmbet din prima zi de şcoală. Se spunea, în clasele superioare, că doamna Myers nu zâmbea niciodată, cu excepţia primei şi ultimei zile de şcoală.

Jess se ridică şi se duse în faţă. Când trecu pe lângă banca lui Leslie, aceasta rânji şi îşi undui degetele într-un fel de val. El dădu scurt din cap. Fără să vrea, îi părea rău pentru ea. Trebuie să fie tare neplăcut să stai în faţă atunci când eşti caraghios îmbrăcată în prima zi de şcoală. Şi nu cunoşti pe nimeni.

Lăsă cărţile acolo unde îi indică doamna Myers. Gary Fulcher îl apucă de braţ în timp ce trecea pe lângă el.

— Alergăm astăzi?

Jess încuviinţă din cap. Gary surâse afectat. *Crede că mă poate întrece, prostănacul.* La acest gând, Jess se umflă în pene. Ştia că era mai bun decât primăvara trecută.

Fulcher n-are decât să creadă că va fi cel mai bun, acum că Wayne Pettis era într-a şasea, dar el, Jess, plănuia să-i facă lui Fulcher o *mică* surpriză la prânz, îl mâncau tălpile. Era deja nerăbdător.

Doamna Myers înmâna manualele de parcă ar fi fost preşedintele Statelor Unite ale Americii, prelungind procesul de distribuire cu semnături şi ceremonii inutile. Lui

Jess îi trecu prin minte că şi ea dorea să amâne cât mai mult posibil începerea propriu-zisă a orelor. Terminase de împărţit cărţile; Jess scoase pe furiş o foaie de hârtie şi începu să deseneze. Se gândea să facă o întreagă carte cu desene. Trebuia să aleagă un personaj principal şi să brodeze o poveste în jurul acestuia. Schiţă câteva animale şi încercă să se gândească la un nume. Un titlu potrivit l-ar ajuta să înceapă. *Hipopotamul hipnotizat?* Îi plăcea cum sună. *Herby, hipopotamul hipnotizat?* Şi mai bine. *Cazul crocodilului cocoşat.* Nu era rău.

— Ce desenezi acolo?

Gary Fulcher se întindea peste pupitru.

Jess acoperi pagina cu mâna.

— Nimic.

— Haide, lasă-mă să văd şi eu.

Jess clătină din cap.

Gary întinse braţul şi încercă să împingă mâna lui Jess de pe hârtie.

— Cazul crocodilului… haide, Jess, şopti el cu voce răguşită. Nu-ţi 6c nimic.

Îi apucă degetul mare.

Jess îşi puse ambele mâini peste hârtie şi-şi lăsă cu putere călcâiul pe piciorul lui Gary.

— *Auuuu!*

— Băieţi!

De pe faţa doamnei Myers dispăruse zâmbetul dulce.

— Mi-a zdrobit degetul mare de la picior.

— Aşază-te, Gary.

— Dar…

— Stai jos!… Jesse Aarons. Dacă mai deranjezi ora o dată, ai să-ţi petreci pauza aici. Copiind dicţionarul.

Faţa lui Jess era roşie ca focul. Strecură caietul în bancă şi plecă umil capul. Avea înainte un an întreg, încă opt ani încheiaţi. Nu era sigur că va putea suporta.

Copiii îşi luau masa de prânz în bănci. De vreo douăzeci de ani i se promitea şcolii o sală de mese, dar se părea că

nu erau niciodată bani.

Jess avea mare grijă să nu-şi piardă dreptul la pauza mare; chiar şi acum, îşi mesteca sandviciul cu salam de Bologna cu buzele strânse şi cu ochii pe inimioara cu iniţiale de pe pupitru. În jurul lui, ceilalţi copii discutau. Nu aveau voie să vorbească în timpul prânzului, dar era prima zi de şcoală şi până şi Monstrul Myers scotea pe gură mai puţine flăcări în prima zi.

— Ia uite-o, bea lapte covăsit.

Cu două bănci mai în faţă, Mary Lou Peoples îşi dădea arama pe faţă – doar era cea de-a doua fată răutăcioasă din clasa a cincea.

— Iaurt, proasto. Nu te uiţi la televizor?

Asta era Wanda Kay Moore, cea mai răutăcioasă, care stătea chiar în faţa lui Jess.

— Câh.

Doamne, oare de ce nu îi lăsau pe oameni în pace? De ce să nu mănânce Leslie Burke ce avea ea chef?

Uită că încerca să mănânce elegant şi-şi sorbi cu zgomot laptele.

Wanda Moore se întoarse către el cu o expresie afectată.

— Jesse Aarons. Zgomotul ăsta e pur şi simplu scârbos.

Se holbă la ea şi sorbi din nou.

— Eşti dezgustător.

Brrrrring. Clopoţelul sună – începea pauza mare.

— Toţi băieţii rămân la locul lor.

Oh, Doamne.

— Iar fetele se aliniază ca să iasă pe terenul de joacă. Doamnele mai întâi.

Băieţii se foiau pe marginea scaunelor precum moliile care se luptă să se elibereze din coconi. De ce nu le dă drumul?

— Foarte bine, acum băieţii…

Nu îi dădură nicio şansă să se răzgândească. Erau deja la jumătatea terenului înainte ca doamna Myers să-şi termine fraza.

Primii doi începură să traseze cu vârful pantofilor linia de

finiş. Pământul, denivelat de la ultimele ploi, se întărise însă în timpul celor din urmă zile secetoase ale verii, aşa că au fost nevoiţi să renunţe la vârful pantofilor de sport şi să traseze linia cu un băţ. Băieţii din clasa a cincea, plini de importanţa poziţiei lor, îi aranjară în ordine pe cei dintr-a patra, în timp ce băieţii mai mici încercau să intre şi ei în rând, fără să atragă atenţia.

— Cine vrea să alerge? întrebă Gary Fulcher.

— Eu – eu – eu, strigau cu toţii.

— Sunteţi prea mulţi. Niciun elev din clasa întâi, a doua *sau* a treia – poate cu excepţia verilor Butcher şi a lui Timmy Vaughn. Restul încurcaţi locul.

Cu umerii căzuţi, băieţii mai mici se retraseră, ascultători.

— OK. Rămân douăzeci şi cinci, douăzeci şi şapte – staţi liniştiţi – douăzeci şi opt. Douăzeci şi opt, ai notat, Greg? îl întrebă Fulcher pe Greg Williams, umbra lui.

— Bun. Douăzeci şi opt.

— OK. Acum. Facem eliminările ca de obicei. Număraţi câte patru, de la stânga la dreapta. Apoi alergăm toţi cei cu numărul unu, apoi cei cu doi…

— Ştim, ştim.

Cu toţii erau nerăbdători, dar Gary încerca din răsputeri să fie un fel de Wayne Pettis de anul acesta.

Jess era în grupa a patra, ceea ce îi convenea de minune. Era nerăbdător să alerge, dar nu îl deranja să aibă şansa de a vedea cum avansaseră ceilalţi din primăvară încoace. Fulcher era primul, de vreme ce el pusese la cale totul. Jess se strâmbă la Fulcher, care stătea cu spatele, şi îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor din catifea raiată, mişcându-şi arătătorul de la mâna dreaptă prin gaură.

Gary câştigă prima rundă fără probleme şi îi mai rămase destul suflu pentru a organiza runda a doua. Câţiva dintre băieţii mai mici se îndepărtară ca să joace Regele muntelui pe panta dintre terenul de sus şi cel de jos. Cu coada ochiului, Jess văzu cum cineva coboară de pe terenul de sus. Se întoarse cu spatele şi se prefăcu că se concentrează

la comenzile strigate de Fulcher.

— Bună.

Leslie Burke se apropiase de el.

El se îndepărtă puţin.

— Mnnn.

— Nu alergi?

— Mai târziu.

Poate că dacă nu se uita la ea, se va întoarce pe terenul de sus, unde-i era locul.

Gary îi spuse lui Earle Watson să dea startul. Jess se uita. Nimeni nu avea viteză în mulţimea aceea. Urmări cu privirea tricourile şi spinările aplecate.

La linia de finiş, Jinnny Mitchell şi Clyde Deal se luară la bătaie. Cu toţii se grăbiră într-acolo. Jess ştia că Leslie Burke stătea foarte aproape de el, dar avea grijă să nu se uite spre ea.

— Clyde, decretă Gary Fulcher. A fost Clyde.

— A fost egalitate, Fulcher, protestă un băiat dintr-a patra. Eram chiar acolo.

— Clyde Deal.

Jimmy Mitchell strângea din filei.

— Eu am câştigat, Fulcher. Nu puteai să vezi din spate.

Gary ignoră protestele.

— A fost Deal. Pierdem timpul. Să se alinieze grupa a treia. Chiar acum.

Pumnii lui Jimmy Mitchell se ridicară.

— Nu e drept, Fulcher.

Gary îi întoarse spatele şi se îndreptă spre linia de start.

— Oh, lasă-i să alerge amândoi în finală. Pe cine deranjează asta? întrebă Jess cu voce tare.

Gary se opri şi se întoarse pentru a-l înfrunta. Fulcher se uită mai întâi furios la Jess, apoi la Leslie Burke.

— Următorul lucru, spuse el, cu o voce plină de sarcasm, următorul lucru pe care ai să-l vrei va fi să laşi o *fată* să alerge.

Faţa lui Jess deveni roşie ca focul.

— Sigur, spuse el, nepăsător. De ce nu? Se întoarse în

mod deliberat spre Leslie. Vrei să alergi? o întrebă.

— Sigur. Leslie rânjea. De ce nu?

— Nu ţi-e teamă să îi dai voie unei fete să alerge, nu-i aşa, Fulcher?

Timp de un minut, crezu că Gary avea să-l lovească şi se propti bine pe picioare. Nu trebuia să-l lase pe Fulcher să bănuiască faptul că îl speria un mic pumn în gură. În loc de asta, Gary se îndepărtă în fugă şi începu să-i alinieze pe concurenţi pentru următoarea rundă.

— Poţi să alergi cu grupa a patra, Leslie.

Jess o spuse cu voce tare, ca să se asigure că Fulcher îl aude, şi apoi se concentră asupra alergătorilor. Vezi, îşi spuse în sinea lui, poţi să-i ţii piept unui neisprăvit ca Fulcher. Fără probleme.

Bobby Miller câştigă uşor runda a treia. Era cel mai bun dintre elevii de clasa a patra, aproape la fel de rapid ca Fulcher. *Dar nu la fel de bun ca mine,* gândi Jess. Începea să fie cu adevărat emoţionat acum. Niciunul dintre cei care alergau în runda a patra nu îl putea întrece. Totuşi, era preferabil să îl sperie pe Fulcher alergând bine în preliminarii.

Leslie se alinie la start alături de el, în dreapta. El se trase puţin spre stânga, dar ea păru să nu observe.

La semnal, Jess ţâşni înainte. Îi plăcea – chiar şi solul denivelat de sub tălpile pantofilor de sport uzaţi. Respira bine. Putea aproape să simtă faptul că Gary Fulcher era uimit că făcuse progrese. Spectatorii erau mai zgomotoşi decât fuseseră în cursul celorlalte alergări. Poate că observaseră cu toţii. Voia să se uite în spate şi să vadă unde erau ceilalţi, dar rezistă tentaţiei. Ar fi fost o dovadă de îngâmfare din partea lui. Se concentră asupra liniei din faţă. Se apropia de ea cu fiecare pas. „Oh, Miss Bessie, dacă m-ai vedea acum!”

Simţi înainte de a vedea. Cineva se apropia. Automat, alergă mai repede. Apoi, brusc, silueta ajunse în câmpul lui vizual. După aceea, la fel de brusc, îl depăşi. Forţă. Simţea că se sufocă; picături de sudoare îi intrau în ochi. Dar o

văzu oricum. Pantalonii jerpeliţi trecură linia de sosire cu aproape un metru înaintea lui.

Leslie se întoarse către el cu un zâmbet larg pe faţa bronzată. Jess se clătină şi, fără un cuvânt, începu să meargă, apoi să alerge spre linia de start. Aceasta era ziua în care urma să devină campion – cel mai bun alergător din clasele a patra şi a cincea – şi nici măcar nu trecuse de preliminarii. Nimeni nu ovaţiona. Ceilalţi băieţi păreau la fel de uimiţi ca şi el. Tachinările vor veni mai târziu, era sigur, dar cel puţin pe moment nimeni nu vorbea.

— OK.

Fulcher preluă conducerea. Încerca să arate că el e şeful acolo.

— OK, băieţi. Vă puteţi alinia pentru finale. Se îndreptă spre Leslie. OK, te-ai distrat destul. Acum poţi să te întorci la şotron.

— Dar am câştigat în preliminarii, spuse ea.

Gary îşi lăsă în jos capul asemenea unui taur.

— Fetele nu au voie să se joace pe terenul de jos. Mai bine urcă acolo înainte să te vadă vreun profesor.

— Vreau să alerg, spuse ea, liniştită.

— Ai alergat.

— Ce se întâmplă, Fulcher? Jess fierbea de furie. Nu putea să se stăpânească. Ce se întâmplă? Ţi-e teamă să te întreci cu ea?

Pumnul lui Fulcher se ridică. Dar Jess se feri. Ştia că acum Fulcher era obligat să o lase să alerge. Şi Fulcher o lăsă, mânios şi bombănind.

Îl învinse. Leslie ajunse prima la linia de sosire şi îşi întoarse ochii mari, strălucitori, spre o mulţime de feţe furioase şi transpirate. Clopoţelul sună. Jess porni de-a curmezişul terenului de jos, cu mâinile în buzunare. Ea îl ajunse din urmă. El îşi scoase mâinile din buzunare şi începu să alerge spre deal. Îi crease destule probleme. Dar ea acceleră şi refuză să se lase alungată.

— Mulţam, spuse.

— Mda?

„Pentru ce?” gândi el.

— Eşti singurul copil din toată şcoala asta afurisită care merită să fie împuşcat.

Nu era sigur, dar se gândi că vocea ei tremura, dar nu avea de gând să îi pară rău pentru ea.

— N-ai decât să mă împuşti, spuse.

În după-amiaza aceea, în autobuz, făcu ceva ce nu ar fi crezut că va’ face vreodată. Se aşeză lângă May Belle. Numai aşa putea fi sigur că nu se va trezi cu Leslie alături de el. Doamne, fata asta nu avea nicio noţiune despre ce trebuie şi ce nu trebuie să facă. Se uita fix pe fereastră, dar ştia că ea se aşezase pe scaunul de lângă ei.

O auzi spunând, Jess, o dată, dar în autobuz era gălăgie şi se putea preface că nu a auzit. Când s-au oprit, înșfăcă mâna lui May Belle şi o trase afară, conştient că Leslie era chiar în spatele lor. Dar ea nu mai încercă să-i vorbească, şi nici nu-i urmări. Începu pur şi simplu să alerge spre casa bătrânului Perkins. El nu se putu abţine să nu se întoarcă şi s-o urmărească cu privirea. Alerga ca şi cum asta ar fi făcut tot timpul. Lui Jess îi amintea de zborul raţelor sălbatice toamna. La fel de lin. Cuvântul „frumos” îi veni în minte, dar îl alungă şi se grăbi spre casă.

IV

STĂPÂNII TERABITHIEI

Pentru că şcoala începuse în prima marţi de după Labor Day[7], a fost o săptămână scurtă. Era un lucru bun, deoarece fiecare zi era mai rea decât precedenta. Leslie continuă să se alăture băieţilor în pauza mare şi câştigă în fiecare zi. Vineri, mai mulţi băieţi din clasele a patra şi a cincea renunţaseră şi plecaseră să se joace de-a Regele muntelui pe panta dintre cele două terenuri. Pentru că rămăseseră doar câţiva, nu mai era nevoie de preliminarii, ceea ce micşora suspansul. Nu mai era amuzant să alergi. Şi toate acestea din vina lui Leslie.

Jess ştia acum că nu va mai fi niciodată cel mai bun alergător din clasele a cincea şi a şasea, dar se consola la gândul că nici Gary Fulcher nu va mai fi. Concursul a avut loc şi vineri, dar când totul s-a sfârşit şi Leslie a câştigat din nou, au ştiut cu toţii, fără să se înţeleagă în vreun fel, că acesta era sfârşitul curselor.

Cel puţin era vineri şi domnişoara Edmunds era acolo. Clasa a cincea avea ora de muzică imediat după pauza mare. Jess trecuse pe lângă domnişoara Edmunds pe hol mai devreme în ziua aceea, iar ea îl oprise şi îl întrebase:

— Ai continuat să desenezi în vara asta?

— Da, doamnă.

— Pot să văd şi eu desenele sau nu vrei să le arăţi nimănui?

Jess îşi dăduse la o parte părul de pe fruntea roşie de emoţie.

---

[7] Ziua Muncii, sărbătorită în Statele Unite ale Americii în prima luni din septembrie.

— Am să vi le arăt, doamnă.

Ea zâmbise, arătându-i dinţii frumoşi, şi îşi fluturase părul negru, strălucitor, pe umeri.

— Grozav! spusese. Ne mai vedem.

Dăduse din cap şi îi zâmbise şi el. Simţi cum îl cuprinde un val de căldură din cap până-n picioare.

Acum stătea pe covoraş în cancelarie şi aceeaşi căldură îl învălui la auzul vocii ei. Chiar şi atunci când vorbea, vocea ei suna ca un gângurit, bogată şi melancolică.

Domnişoara Edmunds îşi acordă chitara, vorbind în timp ce strângea strunele, iar brăţările ei zornăiau. Era îmbrăcată în jeanşi, ca de obicei, şi stătea acolo, în faţa lor, cu picioarele încrucişate, ca şi cum profesorii stăteau aşa întotdeauna. Îi întrebă pe câţiva copii cum îşi petrecuseră vacanţa. Aceştia îi răspunseră cu un fel de mormăit. Nu i se adresă direct lui Jess, dar îi aruncă o privire cu ochii ei albaştri, care îl făcu să vibreze ca strunele pe care ea le acorda.

O observă pe Leslie şi ceru să-i fie prezentată, iar o fată se grăbi să o facă. Apoi îi zâmbi lui Leslie, iar Leslie îi zâmbi şi ea – era prima oară când Jess o vedea zâmbind după întrecerea de marţi.

— Ce ai vrea să cântăm, Leslie?

— Oh, orice.

Domnişoara Edmunds ciupi câteva corzi şi apoi începu să cânte, mai încet ca de obicei, acest cântec:

„Văd un pământ strălucitor şi curat
Şi va veni un timp, nu foarte-ndepărtat,
Când vom trăi pe-acest pământ împreună,
Tu şi cu mine, mână în mână…”

Ceilalţi i se alăturară, încet la început, pentru a se potrivi cu ritmul impus de ea, dar pe măsură ce cântecul deveni mai clar spre sfârşit, vocile deveniră la fel; când ajunseră la final: „Să fim liberi, tu şi eu”, întreaga şcoală îi putea auzi. Copleşit de plăcerea pură pe care o simţea, Jess se întoarse

şi privirea i se întâlni cu cea a lui Leslie. Îi zâmbi. La naiba! Nu exista niciun motiv să nu o facă. De ce era speriat? Doamne. Uneori, se purta ca un fraier şi un laş. Dădu din cap şi surâse din nou. Îi zâmbi şi ea. Acolo, în cancelarie, simţi că începe un nou anotimp al vieţii sale şi alese, în mod deliberat, să trăiască acest sentiment.

Nu a fost nevoie să o anunţe pe Leslie că îşi schimbase părerea în legătură cu ea. Fata o ştia deja. Se lăsă să cadă alături de el în autobuz şi se înghesui ca să-i facă loc lui May Belle pe acelaşi scaun. Îi vorbi despre Arlington, despre marea şcoală din suburbii în care învăţase, cu minunata ei sală de muzică, dar unde nu exista o profesoară la fel de frumoasă sau de prietenoasă ca domnişoara Edmunds.

— Aveaţi sală de sport?

— Da. Cred că există una în toate şcolile. În majoritatea, în orice caz. Leslie oftă. Mie îmi lipseşte cu adevărat. Sunt destul de bună la gimnastică.

— Cred că nu îţi place deloc aici.

— Nu.

Tăcu un moment, gândindu-se, credea Jess, la fosta ei şcoală, pe care şi-o închipuia strălucitoare şi nouă, cu o sală de sport mai mare ca aceea de la liceu.

— Cred că ai avut o mulţime de prieteni acolo.

— Mda.

— De ce ai venit aici?

— Părinţii mei şi-au reevaluat valorile.

— Poftim?

— Au hotărât că erau prea dependenţi de bani şi de succes, aşa că au cumpărat ferma aia veche ca să cultive pământul şi să se gândească la ceea ce e important în viaţă.

Jess se uita la ea cu gura căscată. O ştia, dar nu se putea împiedica să o facă. Era cel mai ridicol lucru pe care îl auzise vreodată.

— Dar tu eşti singura care are de suferit.

— Mda.

— De ce nu se gândesc la tine?

— Am discutat despre asta, îi explică ea, răbdătoare. Şi eu am vrut să vin aici.

Se uită dincolo de el, pe fereastră. Nu ştii niciodată dinainte ce se va întâmpla.

Autobuzul se oprise. Leslie o luă pe May Belle de mână şi coborî. Jess le urmă, încercând încă să-şi închipuie de ce doi adulţi şi o fată deşteaptă ca Leslie doriseră să renunţe la o viaţă confortabilă în suburbii pentru un loc ca ăsta.

Priviră cum se îndepărtează autobuzul.

— Nu se câştigă prea mult într-o fermă în zilele noastre, ştii, spuse el în cele din urmă. Tatăl meu este nevoit să se ducă să muncească la Washington, altfel nu am avea suficienţi bani…

— Banii nu sunt o problemă.

— Ba sunt, asta e sigur.

— Vreau să spun, zise ea înţepată, nu pentru noi.

Îi trebui o clipă ca să înţeleagă. Nu cunoscuse oameni pentru care banii nu erau o problemă.

— Oh.

Va încerca să-şi amintească să nu mai pomenească de bani în prezenţa ei.

La Lark Creek însă, Leslie s-a confruntat cu alte probleme, care au provocat mai mult scandal decât lipsa banilor. Una era legată de televiziune.

Totul a început după ce doamna Myers a citit cu voce tare o compunere scrisă de Leslie despre hobby-ul ei. Toţi elevii scriseseră o compunere despre hobby-ul lor favorit. Jess scrisese despre fotbal, pe care îl detesta în realitate, dar era suficient de deştept ca să ştie că dacă ar fi scris despre desen, toată lumea ar fi râs de el. Cea mai mare parte a băieţilor au jurat că hobby-ul lor favorit era să urmărească echipa Washington Redskins la televizor. Fetele erau împărţite: cele cărora nu le păsa ce credea doamna Myers şi care au declarat că urmăresc emisiunile de jocuri la televizor, şi cele care încă mai ţinteau să obţină un calificativ A şi care au scris că ele citesc Cărţi Bune. Dar doamna Myers a citit cu voce tare doar lucrarea lui Leslie.

— Vreau să citesc această compunere cu voce tare. Din două motive. Unu, este *frumos* scrisă. Şi doi, vorbeşte despre un hobby neobişnuit – pentru o fată.

Doamna Myers arboră primul zâmbet pe ziua aceea – adresat lui Leslie. Leslie se uita ţintă la pupitru. Să fii preferatul doamnei Myers era otravă curată la Lark Creek.

— „Scufundătorii”, de Leslie Burke.

Vocea ascuţită a doamnei Myers tăia frazele lui Leslie în mici propoziţii caraghioase, dar şi aşa, forţa cuvintelor lui Leslie îl purtă pe Jess alături de ea, în adâncurile întunecate. Deodată, abia mai putea respira. Ce te faci dacă eşti dedesubt, iar masca ţi s-a umplut cu apă şi nu mai poţi să ajungi deasupra la timp? Jess se îneca şi năduşise. Încercă să-şi alunge teama. Acesta era hobby-ul favorit al lui Leslie Burke. Nu poţi inventa că scufundările sunt hobby-ul tău favorit dacă nu este aşa. Asta însemna că Leslie Burke făcuse o mulţime de scufundări. Că nu era speriată să coboare adânc, tot mai adânc, într-o lume fără aer şi fără lumină. Doamne, era atât de laş! Numai auzind-o pe doamna Myers tremura din tot corpul! Era mai rău decât micuţa Joyce Ann. Tatăl său se aştepta să se poarte ca un bărbat. Iar el stătea aici şi o fată care nici măcar nu împlinise zece ani îl speria de moarte doar povestind ce însemna să vezi lumea din adâncuri. Era un prost şi jumătate.

— Sunt sigură, spuse doamna Myers, că aţi fost impresionaţi cu toţii, ca şi mine, de pasionantul eseu al lui Leslie.

Impresionat. Doamne. Aproape că se înecase.

În clasă se auziră foi foşnind şi picioare târşâindu-se.

— Acum vreau să vă dau o temă pentru acasă (mormăieli înăbuşite) care, sunt sigură, vă va face plăcere (murmure neîncrezătoare). În seara asta, la ora 8, pe Canal 7, va fi o emisiune despre un faimos explorator al lumii adâncurilor – Jacques-Yves Cousteau. Vreau să vă uitaţi cu toţii la emisiune. Apoi să scrieţi o pagină despre ce aţi învăţat.

— O pagină întreagă?

— Da.

— Ortografia contează?

— Întotdeauna contează ortografia, Gary.

— Ambele feţe ale foii?

— O faţă va fi suficient, Wanda Kay. Dar le voi da note mari celor care vor scrie în plus.

Wanda Kay zâmbi afectat. Puteai vedea deja cum în capul ei ţuguiat prind contur zece pagini.

— Doamnă Myers.

— Da, Leslie.

Doamne, probabil că doamnei Myers avea să-i crape faţa dacă mai zâmbea aşa.

— Şi dacă nu ne putem uita la emisiune?

— Le veţi spune părinţilor că este vorba despre o temă pentru acasă. Sunt sigură că nu vor avea obiecţii.

— Dar dacă – vocea lui Leslie tremură; apoi îşi scutură capul şi îşi drese glasul, care căpătă forţă – dacă nu ai televizor?

Doamne, Leslie! Nu spune asta. Te poţi uita la televizorul meu. Dar era prea târziu pentru a o salva. Sâsâiturile neîncrezătoare se transformau deja într-un murmur dispreţuitor.

Doamna Myers clipi din ochi.

— Aşa, aşa.

Mai clipi puţin. Puteai să-ţi dai seama că şi ea voia s-o salveze pe Leslie.

— Aşa. În acest caz, ai putea să scrii o compunere de o pagină despre altceva. Nu-i aşa, Leslie?

Încercă să zâmbească peste capetele celorlalţi copii, care se agitau în direcţia lui Leslie, dar nu avea rost.

— Copii! Copii! *Copii!*

Surâsul adresat lui Leslie se transformă brusc şi ameninţător într-o grimasă care linişti furtuna.

Le înmână nişte file xeroxate cu probleme de matematică. Jess se uită pe furiş la Leslie. Faţa ei, aplecată peste foaia de hârtie, era roşie şi încruntată.

În pauză, pe când se juca de-a Regele muntelui, o văzu

pe Leslie înconjurată de un grup de fete sub conducerea lui Wanda Kay. Nu putea auzi ce vorbeau, dar îşi putea da seama, după felul mândru în care Leslie îşi dădea capul pe spate, că fetele îşi băteau joc de ea. Greg Williams îl apucă de braţ în acea clipă şi, în timp ce se băteau, Leslie dispăru. Nu era treaba lui, de fapt, dar îl aruncă pe Greg la vale cât putu de tare şi strigă, fără a se adresa cuiva anume:

— Trebuie să plec.

Se opri vizavi de toaleta fetelor. Leslie ieşi peste câteva minute. Îşi dădu seama că plânsese.

— Hei, Leslie, o strigă încetişor.

— Pleacă de aici!

Sc întoarse brusc şi o porni repede în sens opus. Cu un ochi la uşa biroului directorului, alergă după ea. Nimeni nu avea voie să umble pe holurile şcolii în timpul pauzei de prânz.

— Leslie! Ce s-a-ntâmplat?

— Ştii foarte bine, Jess Aarons.

— Da. Se scărpină în cap. Trebuia să-ţi ţii gura. Poţi veni când vrei să te uiţi la te…

Dar ea se întorsese şi acum străbătea holul în fugă.

Înainte de a putea termina fraza şi de a o prinde din urmă, îi trânti în nas uşa de la toaleta fetelor. Jess ieşi pe furiş din clădire. Nu putea risca să-l prindă domnul Turner dând târcoale toaletei fetelor ca un nenorocit de pervers.

După şcoală, Leslie se urcă în autobuz înaintea lui şi se duse drept pe banca lungă din spate – banca elevilor dintr-a şaptea. Îi făcu semn din cap s-o avertizeze să vină în faţă, dar nici nu se uită la el. Îi putea vedea pe cei dintr-a şaptea îndreptându-se spre autobuz – fetele solide, cu pieptul mare, puse pe harţă, şi băieţii răi, osoşi, cu ochii înguşti. O vor ucide pentru că le încălcase teritoriul. Se ridică, alergă în spate şi o apucă de braţ.

— Tre’ să vii la locul tău, Leslie.

Chiar în timp ce vorbea, putea simţi cum băieţii mai mari se împingeau în spatele lui pe intervalul îngust. Într-adevăr, Janice Avery, singura persoană din clasa a şaptea care îşi

dedicase întreaga viaţă unui singur scop, să-i sperie pe cei mai mici decât ea, era chiar în spatele lui.

— Mişcă-te, puştiule, spuse ea.

Jess îşi înfipse bine picioarele în podea, deşi avea inima cât un purice.

— Haide, Leslie, spuse el şi apoi se întoarse şi îi aruncă lui Janice Avery o privire de sus până jos – de la părul blond şi creţ, trecând peste bluza prea strâmtă şi jeanşii întinşi pe şoldurile late, şi până la pantofii de sport gigantici. Când termină, înghiţi în sec, se uită fix la faţa ei neprietenoasă şi spuse, sigur pe el:

— Se pare că nu încăpeţi amândouă aici, în spate, tu *şi* Janice Avery.

Cineva hohoti.

— Weight Watchers[8] te aşteaptă, Janice!

Privirea lui Janice era plină de ură, dar se dădu la o parte ca să-i lase pe Jess şi Leslie să treacă spre locurile lor.

Leslie se uită înapoi în timp ce se aşezau şi apoi se aplecă spre el.

— O să se răzbune pe tine pentru asta, Jess. Doamne, ce furioasă e!

Pe Jess îl flată nota plină de respect din vocea lui Leslie, dar nu îndrăzni să se uite în spate.

— La naiba! spuse el. Crezi că mă sperie o proastă ca aia?

Până când coborâră din autobuz, reuşi să înghită fără noduri. Făcu chiar un mic semn cu mâna înspre locurile din spate în timp ce autobuzul se îndepărta.

Leslie îi zâmbi peste capul lui May Belle.

— Ei bine, spuse el, fericit. La revedere.

— Hei, crezi că am putea face ceva în după-amiaza asta?

— Şi eu! Şi eu vreau să fac ceva, strigă May Belle.

Jess se uită la Leslie. Citi refuzul în privirea ei.

— Nu de data asta, May Belle. Leslie şi cu mine avem ceva de făcut astăzi – doar noi doi. Poţi să-mi duci cărţile

[8] Companie americană fondată în anii 1960, ce oferă produse şi servicii destinate persoanelor care vor să slăbească.

acasă şi spune-i mamei că sunt la familia Burke. OK?

— Nu aveţi nimic de făcut. Nici măcar nu aţi plănuit ceva.

Leslie se apleacă spre May Belle, aşezându-şi mâna pe umărul slăbuţ al fetiţei.

— May Belle, vrei nişte păpuşi noi de hârtie[9]?

May Belle o privi cu suspiciune.

— De care?

— Viaţa în vremea coloniilor americane.

May Belle scutură din cap.

— O vreau pe Mireasă sau pe Miss America.

— Poţi să spui că sunt păpuşi mirese. Au o mulţime de rochii frumoase, lungi.

— Şi ce-i cu ele?

— Nimic. Sunt nou-nouţe.

— Da' de ce nu le mai vrei dacă sunt atât de grozave?

— Când ai să ajungi la vârsta mea – Leslie oftă – n-ai să te mai joci cu păpuşile de hârtie. Bunica mea mi le-a trimis. Ştii cum e, bunicile uită pur şi simplu că noi creştem mari.

Singura bunică în viaţă a lui May Belle locuia în Georgia şi nu îi trimisese niciodată nimic.

— Le-ai îmbinat deja?

— Nu, cinstit. Şi au toate hainele. Nu trebuie să foloseşti foarfeca.

Putea vedea că era gata să cedeze.

— Ce-ar fi, începu Jess, să vii să te uiţi la ele şi, dacă îţi plac, le poţi lua cu tine acasă, când ai să te duci să-i spui mamei unde sunt?

După ce o văzură pe May Belle urcând dealul, în timp ce strângea la piept noua comoară, Jess şi Leslie se întoarseră şi o luară la fugă pe terenul pustiu din spatele casei lui Perkins şi apoi în jos, spre albia secată a pârâului care despărţea câmpul de pădure. Acolo, chiar pe mal, se afla un măr sălbatic bătrân, de care cineva, uitat de mult,

[9] Desene – siluete de copii, femei sau bărbaţi, cu tot ce le trebuia: haine, pantofi etc. – tipărite pe foi de hârtie, care puteau fi decupate şi asamblate.

legase o frânghie.

Se balansară, de mai multe ori, înainte şi înapoi, agăţaţi de frânghie, peste albie. Era o zi frumoasă de toamnă şi, dacă te uitai în sus în timp ce te legănai, aveai sentimentul că zbori. Jess se aplecă pe spate şi se bucură de culoarea minunată, limpede, a cerului. Se mişca, precum un nor alb şi leneş, înainte şi înapoi, traversând albastrul.

— Ştii de ce avem nevoie? îi strigă Leslie.

Îmbătat de cerul albastru, Jess nu îşi putea imagina că mai are nevoie de ceva pe acest pământ.

— Avem nevoie de un loc, spuse ea, numai pentru noi. Ar fi un secret pe care nu l-am dezvălui nimănui.

Jess se balansă înapoi şi întinse piciorul ca să se oprească. Vocea lui Leslie se transformă în şoaptă.

— Ar putea fi o ţară secretă, continuă ea. Iar tu şi cu mine am fi stăpânii acestei ţări.

Cuvintele ei îl tulburară. I-ar fi plăcut să fie stăpânul unei ţări. Chiar a uneia care nu era reală.

— OK, spuse. Unde să fie?

— Acolo, în pădure, unde n-o să vină nimeni să se amestece.

În pădure erau locuri care nu-i plăceau lui Jess. Locuri întunecate, aproape la fel ca în lumea subacvatică, dar nu spuse nimic.

— Şi ştiu – era din ce în ce mai emoţionată – că ar putea fi un ţinut magic, ca Narnia[10] şi singura modalitate de a pătrunde acolo este frânghia asta fermecată, care pendulează între cele două lumi. Vino, spuse cu ochi strălucitori, apucând de frânghie. Hai să găsim un loc în care să ne clădim fortăreaţa.

Parcurseseră doar câţiva metri în pădurea de dincolo de albia pârâului când Leslie se opri.

— Ce-ar fi… chiar aici? întrebă.

— Sigur, aprobă repede Jess, uşurat că nu era nevoit să

[10] Regat imaginar din *Cronicile din Narnia*, serie de şapte romane fantastice pentru copii scrise de C.S. Lewis între 1949 şi 1954, care s-au bucurat de un mare succes de-a lungul timpului.

se afunde mai mult în pădure.

O va duce acolo, bineînţeles, căci nu era chiar atât de laş încât să îl deranjeze o mică explorare, când şi când, mai în adânc, printre trunchiurile veşnic întunecate ale pinilor înalţi. Dar aici voia să fie, ca loc permanent – aici, unde sângerul şi arborele-Iudei se jucau de-a v-aţi ascunselea printre stejari şi pini, iar soarele cădea printre copaci în şuvoaie aurii, care ajungeau, calde, la poalele lor.

— Sigur, repetă, dând din cap hotărât.

Tufişurile erau uscate şi nu era greu să le cureţe. Terenul era aproape plat. Va fi un loc numai bun pentru înălţarea unei construcţii.

Leslie numi ţara lor secretă „Terabithia” şi îi împrumută lui Jess toate cărţile ei despre Narnia, ca să ştie cum se petreceau lucrurile într-un regat fermecat – cum trebuie protejate animalele şi copacii şi cum trebuie să se poarte un stăpânitor. Aceasta era partea cea mai grea. Când vorbea, Leslie pronunţa cuvintele atât de maiestuos, încât ştiai că era o adevărată regină. El abia stăpânea limba engleză, ca să nu mai vorbim despre limbajul poetic al unui rege.

Dar putea face multe alte lucruri. Au cărat scânduri şi alte materiale din grămada de vechituri de lângă păşunea lui Miss Bessie şi şi-au construit castelul fortificat pe locul descoperit în pădure. Leslie a umplut o cutie de cafea de un kilogram şi jumătate cu biscuiţi şi fructe uscate şi o cutie de 500 de grame cu sfori şi cuie. Au găsit cinci sticle vechi de Pepsi, pe care le-au spălat şi le-au umplut cu apă, ca să le aibă, cum spunea Leslie, „în caz de asediu”.

La fel ca şi Dumnezeu, după cum se spune în Biblie, s-au uitat la ceea ce clădiseră şi au declarat că era foarte bine.

— Ar trebui să pictezi Terabithia şi să agăţăm tabloul în castel, spuse Leslie.

— Nu pot.

Cum să-i explice, pe înţeles, lui Leslie că dorise să surprindă şi să capteze viaţa ce fremăta în jurul lui şi că, atunci când încercase, îi alunecase printre degete, lăsând în

urmă, pe pagină, o fosilă uscată?

— Pur şi simplu nu pot să prind poezia copacilor, spuse el.

Ea dădu din cap, aprobator.

— Nu trebuie să-ţi faci sânge rău, spuse. Ai să poţi, într-o zi.

O credea, pentru că aici, în lumina copleşită de umbre din fortăreaţă, totul părea posibil. Ei doi stăpâneau lumea şi niciun duşman – fie el Gary Fulcher, Wanda Kay Moore, Janice Avery, propriile temeri şi nemulţumiri ale lui Jess, sau chiar unul dintre duşmanii pe care Leslie şi-i imagina atacând Terabithia – nimeni nu îi putea înfrânge vreodată.

La câteva zile după ce terminară de clădit castelul, Janice Avery căzu în autobuzul şcolii şi ţipă că Jess îi pusese piedică în timp ce trecea pe lângă el. Făcu atâta caz de asta, încât doamna Prentice, care conducea autobuzul, l-a dat jos pe Jess, iar acesta a fost nevoit să meargă pe jos până acasă aproape cinci kilometri.

Când ajunse în cele din urmă în Terabithia, Leslie era ghemuită sub una dintre crăpăturile din acoperiş, încercând să citească la lumina care se strecura pe acolo. Pe coperta cărţii era un desen care reprezenta o balenă ucigaşă atacând un delfin.

— Ce faci?

Se apropie şi se aşeză pe jos, lângă ea.

— Citesc. Trebuia să fac ceva. Fata aia!

Furia ei ieşi la suprafaţă.

— Nu contează. Nu m-a deranjat deloc să merg pe jos.

Ce însemna o mică plimbare faţă de ceea ce ar fi putut să facă Janice Avery?

— E o chestie de *principiu,* Jess. Asta trebuie să înţelegi tu. Trebuie să-i opreşti pe oamenii ca ea. Altfel, se transformă în tirani şi dictatori.

El se aplecă şi-i luă cartea cu balena din mână, prefăcându-se că studiază desenul sângeros de pe copertă.

— Ai vreo idee bună?

— Ce?

— Credeam că ţi-a venit vreo idee în legătură cu modul în care o putem opri pe Janice Avery.

— Nu, prostule. Încercăm să *salvăm* balenele. Specia lor dispare.

Îi înapoie cartea.

— Salvezi balenele şi împuşti oamenii, nu-i aşa?

Zâmbi.

— Cam aşa ceva, cred. Ascultă, ştii povestea lui Moby Dick?

— Cine e ăsta?

— Ei bine, a fost odată ca niciodată o balenă albă uriaşă, pe nume Moby Dick...

Şi Leslie începu să depene o poveste minunată despre o balenă şi un căpitan de vas smintit care îşi jurase să o omoare. Degetele lui ardeau de nerăbdare să deseneze. Poate că dacă ar avea culori potrivite, ar reuşi să o facă. Ar trebui să existe o cale de a face ca balena să lucească, albă, pe apa întunecată.

La început, s-au evitat în timpul orelor petrecute la şcoală, dar în octombrie au început să nu mai ascundă prietenia care îi lega. Gary Fulcher, ca şi Brenda, simţeau o mare plăcere să îl tachineze pe Jess în legătură cu *prietena* lui. Lui Jess nu-i păsa. Ştia că o *prietenă* era cineva care te urmărea pe terenul de sport şi încerca să te ia de gât şi să te sărute. Nu şi-o putea imagina pe Leslie urmărind un băiat, aşa cum nu şi-o putea imagina pe doamna Myers Bărbie-Dublă urcând pe catargul pentru steag. Gary Fulcher putea să se ducă la naiba, mâncând pământul.

La şcoală nu prea mai era timp liber, cu excepţia pauzelor de prânz, iar acum, când nu se mai organizau alergări, Jess şi Leslie căutau de obicei un loc retras pe terenul de joacă şi stăteau acolo, vorbind vrute şi nevrute. Cu excepţia jumătăţii de oră magice de vineri, pauza de prânz era singurul lucru pe care Jess îl aştepta cu interes la şcoală. Leslie venea întotdeauna cu ceva amuzant, care făcea suportabile zilele lungi. Adesea, glumele o aveau ca

subiect pe doamna Myers. Leslie era una dintre acele eleve care stau liniştite în bancă, fără să şoptească, să viseze cu ochii deschişi sau să mestece gumă; se descurca de minune la ore şi totuşi mintea ei era atât de plină de năstruşnicii încât, dacă profesoara ar fi putut să vadă dincolo de masca aceea a perfecţiunii, ar fi dat-o afară, îngrozită, din clasă.

Jess cu greu putea să rămână serios în timpul orelor, încercând să-şi imagineze ce se află dincolo de privirea angelică a lui Leslie. Fata petrecuse o dimineaţă întreagă, îi povestise ea în pauză, încercând să şi-o închipuie pe doamna Myers la un centru de slăbire din Arizona. În imaginaţia ei, doamna Myers era o femeie obsedată de mâncare, care ascundea bomboane în tot felul de locuri ciudate – chiar şi în robinetul de apă caldă! – numai pentru a fi descoperită şi umilită în public în faţa celorlalte doamne grase. În acea după-amiază, Jess avu mereu în faţa ochilor imaginea doamnei Myers îmbrăcată doar într-un corset roz, pe un cântar. „Iar ai trişat, Gussie!”, spunea directoarea înaltă şi slabă. Doamna Myers era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Jessie Aarons!

Vocea ascuţită a profesoarei îi întrerupse visul. Nu se putea uita la faţa rotundă a doamnei Myers. S-ar fi dat de gol. Îşi aţinti privirea asupra tivului neregulat al fustei.

— Da, doamnă.

Trebuia să-i ceară ajutor lui Leslie. Doamna Myers îl prindea întotdeauna când mintea îi umbla aiurea, dar nu părea niciodată să o suspecteze pe Leslie că nu e atentă. Se uită cu coada ochiului în direcţia aceea. Leslie era absorbită cu totul de cartea de geografie sau aşa li se părea celor care nu ştiau cu cine au de-a face.

În Terabithia era rece în noiembrie. Nu îndrăzneau să facă focul în castel, deşi uneori aprindeau unul afară şi se strângeau în jurul lui. O vreme, Leslie reuşi să ţină doi saci de dormit în fortăreaţă, dar în jur de 1 decembrie tatăl ei

observă lipsa acestora şi fusese nevoită să-i ducă înapoi. De fapt, Jess o rugase să-i ducă înapoi. Nu pentru că lui Jess îi era teamă de familia Burke. Părinţii lui Leslie erau tineri, cu dinţi regulaţi şi albi şi o mulţime de păr – amândoi. Leslie le spunea pe nume, Judy şi Bill, ceea ce îl uimea pe Jess mai mult decât voia să recunoască. Nu era treaba lui cum îşi striga Leslie părinţii, dar pur şi simplu nu putea să se obişnuiască cu asta.

Amândoi erau scriitori. Doamna Burke scria romane şi, după câte spunea Leslie, era mai cunoscută decât domnul Burke, care scria despre politică. Raftul pe care se aflau cărţile amândurora era impresionant. Doamna Burke era, „Judith Hancock” pe copertă; la început, asta te zăpăcea, dar apoi, dacă te uitai pe spate, vedeai poza ei – foarte tânără şi serioasă.

Domnul Burke mergea des la Washington, pentru a termina o carte la care lucra împreună cu altcineva, dar îi promisese lui Leslie că după Crăciun va rămâne acasă şi va face reparaţii, se va îngriji de grădină, va asculta muzică, va citi cărţi cu voce tare şi va scrie numai în timpul liber.

Nu arătau aşa cum îşi închipuia Jess că arată nişte oameni bogaţi, dar până şi el era în stare să îşi dea seama că jeanşii pe care îi purtau nu erau cumpăraţi de la magazinul Newberry. Nu aveau televizor, dar aveau munţi de discuri şi o combină stereo care arăta ca în *Star Trek.* Şi deşi maşina lor era mică şi prăfuită, era italienească şi, după cum arăta, una scumpă.

Erau întotdeauna drăguţi cu Jess când trecea pe acolo, dar apoi începeau să discute despre politica franceză sau despre cvartetul de corzi (la început, el a crezut că era o cutie pătrată făcută din sfoară), despre salvarea lupului-cenuşiu, a pădurilor de sequoia ori a balenelor-cântătoare, şi se temea să deschidă gura şi să le arate tuturor cât de incult era.

Nu se simţea bine nici când Leslie venea la el acasă. Joyce Ann se holba, cu degetul arătător în gură, şi un firişor de salivă îi aluneca pe la colţuri. Brenda şi Ellie aveau

întotdeauna ceva de spus despre *prietena* lui. Mama lui devenea rigidă şi se purta prosteşte, ca atunci când trebuia să se ducă la şcoală pentru ceva anume. Mai târziu, a început să vorbească despre hainele „caraghioase” ale lui Leslie. Leslie purta întotdeauna pantaloni, chiar şi la şcoală. Părinţii ei erau „aproape nişte hippy”. May Belle fie dădea năvală peste el şi Leslie, fie se bosumfla dacă încercau să scape de ea. Tatăl lui o văzuse pe Leslie numai de câteva ori şi dăduse din cap aprobator pentru a arăta că o observase, dar mama spunea că era cu siguranţă supărat că singurul lui fiu nu făcea altceva decât să se joace cu fetele, şi amândoi se întrebau îngrijoraţi ce-o să se aleagă de el.

Pe Jess nu-l preocupa „ce-o să se aleagă de el”. Pentru prima oară în viaţa lui, se trezea în fiecare dimineaţă având un ţel, ceva de făcut. Leslie era mai mult decât prietena lui. Era celălalt *eu* al său, mai pasionant – calea lui spre Terabithia şi spre toate lumile de dincolo de aceasta.

Terabithia era secretul lor – şi asta era un lucru bun, altfel cum i-ar fi explicat Jess unui străin ceea ce simţea? Doar simplul fapt că mergea, coborând dealul, spre pădure îl făcea să simtă cum o căldură ciudată îi inundă trupul. Inima îi bătea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia de albia pârâului şi de frânghia legată de mărul sălbatic. Apuca un capăt al frânghiei şi se balansa către malul celălalt cu un fel de euforie sălbatică, apoi ateriza uşor în picioare, mai înalt, mai puternic şi mai înţelept, pe acel tărâm misterios.

Locul favorit al lui Leslie, în afară de castelul fortificat, era pădurea de pini. Acolo, coroanele copacilor erau atât de dese, încât soarele abia pătrundea printre ramuri. Nici tufişurile, nici iarba nu puteau să crească în lumina aceea slabă, aşa că solul era acoperit de un covor de ace aurii.

— Înainte credeam că locul acesta e bântuit, îi mărturisise Jess în prima după-amiază în care îşi luase inima în dinţi ca să o ducă acolo.

— Oh, chiar aşa e, spuse ea. Dar nu trebuie să-ţi fie frică.

Nu este bântuit de duhuri rele.

— De unde ştii?

— Se simte. Ascultă.

La început, nu auzi decât liniştea. Era acea linişte care îl înspăimântase întotdeauna, dar de data asta era ca în momentele de după cântecul interpretat de domnişoara Edmunds, imediat ce murmurul corzilor se stingea. Leslie avea dreptate. Stăteau acolo, nemişcaţi, nevrând ca foşnetul acelor de pin sub paşii lor să rupă vraja. Departe, din fosta lor lume, se auzi strigătul gâştelor care se îndreptau spre miazăzi.

Leslie respiră adânc.

— Nu este un loc obişnuit, şopti. Până şi stăpânii Terabithiei ajung aici numai în vremuri de mare tristeţe sau de mare bucurie. Trebuie să ne străduim să rămână un loc sacru. Nu se cuvine să deranjăm Spiritele.

El dădu din cap şi, fără un cuvânt, se întoarseră pe malul pârâului, unde se delectară cu o masă solemnă, alcătuită din biscuiţi şi fructe uscate.

V

UCIGAŞII URIAŞULUI

Lui Leslie îi plăcea să inventeze poveşti despre uriaşii care ameninţau pacea în Terabithia, dar ştiau amândoi că adevăratul uriaş din viaţa lor era Janice Avery. Desigur, nu îi urmărea doar pe Jess şi Leslie. Avea două prietene, Wilma Dean şi Bobby Sue Henshaw, care erau aproape la fel de solide ca ea; toate trei umblau pe terenul de joacă şi „confiscau" pietrele de şotron, alergau printre fetele care săreau coarda şi râdeau când cele din clasa a doua ţipau. Obişnuiau chiar să stea în faţa toaletei la prima oră a dimineţii şi le obligau pe fetele mai mici care voiau să intre să le dea banii de lapte.

Din nefericire, May Belle nu învăţase nimic din toate astea. Tatăl ei îi cumpărase un pachet de Twinkies şi era atât de mândră că, de îndată ce urcă în autobuz, uită că trebuie să fie prudentă şi strigă către o altă fată din clasa întâi:

— Ghici ce am de mâncare astăzi, Billy Jean!

— Ce?

— Twinkies! strigă ea atât de tare, încât nu aveai cum să nu o auzi din spate chiar dacă ai fi fost surd de ambele urechi.

Cu coada ochiului, Jess o văzu pe Janice Avery ridicând capul.

Când se aşezară, May Belle încă mai vorbea cu voce tare, acoperind zgomotul motorului, despre afurisitele alea de Twinkies.

— Tăticu' meu mi le-a adus tocma' de la Washington!

Jess aruncă din nou o privire către scaunele din spate.

— Mai bine taci odată şi nu mai vorbi de afurisitele alea de Twinkies, îi spuse la ureche.

— Eşti invidios fi'ncă tăticu' nu ţi-a adus şi ţie.

— OK.

Se uită către Leslie pe deasupra capului ei şi ridică din umeri, ca şi cum ar fi spus: *Am avertizat-o, nu-i aşa?,* iar Leslie aprobă din cap.

Niciunul dintre ei nu a fost prea surprins să o vadă pe May Belle îndreptându-se către ei în timpul pauzei, cu ochii în lacrimi.

— Mi-a furat pachetul de Twinkies!

Jess oftă.

— May Belle, nu ţi-am spus eu?

— Trebuie s-o omori pe Janice Avery. Omoar-o! Omoar-o! Omoar-o!

— Şşşt, spuse Leslie, mângâind-o pe cap, dar May Belle nu voia mângâiere, voia răzbunare.

— Trebuie s-o baţi şi s-o faci praf!

Însă Jess ar fi preferat să se ia la trântă cu doamna Godzilla însăşi.

— Bătaia nu are să-ţi dea înapoi nimic, May Belle. Pachetul ăla de Twinkies e de acum în burta lui Janice Avery.

Leslie râse, dar May Belle nu putea fi abătută de la ideile ei.

— Eşti un laş, Jessie Aarons. Dacă nu ai fi laş, ai bate persoana care i-ar lua surorii tale mai mici pachetul de Twinkies.

Începu din nou să plângă cu sughiţuri.

Jess îngheţă. Evită privirea lui Leslie. Doamne, nu avea scăpare. Acum trebuia să se bată cu gorila.

— Uite ce e, May Belle, spuse Leslie. Dacă Jess se bate cu Janice Avery, ştii foarte bine ce se va întâmpla.

May Belle îşi şterse nasul cu dosul mâinii.

— O să-l bată.

— Nuuuuu. Va fi dat *afară* din şcoală pentru că a bătut o fată. Ştii ce părere are domnul Turner despre băieţii care

dau în fete.

— Mi-a furat pachetul de Twinkies.

— Ştiu asta, May Belle. Eu şi Jess ne vom gândi la un mod de a o pedepsi pentru asta. Nu-i aşa, Jess?

Aprobă, dând cu putere din cap. Orice era mai bine decât să-i promită că se bate cu Janice Avery.

— Ce-o să faceţi?

— Încă nu ştiu. Trebuie să plănuim totul cu foarte mare grijă, dar îţi promit, May Belle, că o s-o aranjăm noi.

— Promiţi cu mâna pe inimă? Fă–ţi cruce.

Leslie îşi făcu solemn cruce. May Belle se întoarse cu speranţă spre Jess, aşa că şi el îşi făcu cruce, încercând să nu arate ca un prost pentru că făcea promisiuni solemne unei eleve din clasa întâi în mijlocul terenului de sport.

May Belle îşi trase nasul cu zgomot.

— Da' n-o să fie la fel de bine ca atunci când aş vedea-o făcută praf.

— Nu, spuse Leslie. Sunt sigură că nu, dar atât timp cât domnul Turner conduce şcoala asta, este cel mai bun lucru pe care îl putem face, nu-i aşa, Jess?

— Aşa e.

În după-amiaza aceea, ghemuiţi în fortăreaţa din Terabithia, au ţinut un consiliu de război. Cum să o învingă pe Janice Avery fără să sfârşească striviţi sau daţi afară din şcoală – asta era problema lor!

— Poate că am putea s-o prindem asupra faptului.

Leslie încerca o altă idee după ce respinseseră amândoi propunerea de a-i pune miere pe scaunul din autobuz şi clei în loţiunea pentru mâini.

— Ştii că fumează în toaleta fetelor. Dacă l-am face pe domnul Turner să treacă pe acolo şi să vadă fumul…

Jess dădu din cap fără speranţă.

— Nu-i vor trebui decât cinci minute să descopere cine a turnat-o.

Se făcu linişte un moment, în timp ce se gândeau amândoi ce ar putea să-i facă Janice Avery celui care ar

pârî-o directorului.
— Trebuie să o prindem asupra faptului fără să ştie cine a făcut-o.
— Da.
Leslie mesteca o caisă uscată.
— Ştii ce urăsc cel mai mult fetele de genul lui Janice Avery?
— Ce?
— Să-şi bată joc de ea cineva.
Jess îşi amintea cum arătase Janice în ziua în care îi făcuse pe toţi să râdă de ea în autobuz. Leslie avea dreptate. Era o crăpătură în pielea bătrânului hipopotam.
— Da.
Dădu din cap, începând să zâmbească.
— Da. Să râdem de ea pentru că e grasă?
— Ce-ai zice, începu încet Leslie, ce-ai zice de băieţi? De cine îi place?
— Willard Hughes, cred. Toate fetele din clasa a şaptea sunt topite după el.
— Da.
Ochii lui Leslie străluceau. Planul prindea contur.
— Îi scriem un bilet, vezi, ca din partea lui Willard.
Jess lua deja un creion din cutie şi o foaie de hârtie dintr-un blocnotes de sub o piatră. I le întinse lui Leslie.
— Nu, scrie tu, spuse ea. Scrisul meu e prea frumos pentru Willard Hughes.
Se pregăti şi aşteptă.
— OK, spuse ea. Hm. „Dragă Janice.” Nu. „Scumpa mea Janice.”
Jess ezită, neîncrezător.
— Crede-mă, Jess. Va înghiţi asta. OK. „Scumpa mea Janice.” Nu îţi face griji în legătură cu punctuaţia sau altele. Trebuie să arate ca şi cum ar fi scris-o cu adevărat Willard. OK. „Scumpa mea Janice, poate că nu ai să mă crezi, dar te iubesc.”
— Crezi că va…? întrebă el, în timp ce scria.
— Ascultă-mă pe mine, va înghiţi asta. Fetele ca Janice

Avery cred ceea ce vor în genul acesta de situaţie. „Dacă spui că nu mă iubeşti, ai să-mi frângi inima. Aşa că te rog să n-o faci. Dacă mă iubeşti la fel de mult, draga mea…”

— Stai puţin. Nu pot să scriu aşa de repede.

Leslie aşteptă şi, când el se uită în sus, continuă, cu o voce angelică: „Te aştept azi, după ore, în spatele şcolii. Nu-ţi face griji că ai să pierzi autobuzul. Vreau să merg pe jos spre casă cu tine şi să vorbim despre NOI” – scrie cu majuscule – „Draga mea. Te sărut cu toată dragostea, Willard Hughes.”

— Te sărut?

— Da, te sărut. Pune şi câteva x-uri acolo.

Făcu o pauză, uitându-se peste umărul lui în timp ce termina de scris.

— Oh, da. Scrie „P.S.”.

El scrise.

— Hm. „Nu spune cuiva… nu spune *nimănui.* Iubirea noastră trebuie să rămână o taină ştiută numai de noi doi.”

— De ce să scriu asta?

— Cu siguranţă că va spune cuiva, prostule.

Leslie reciti biletul, dând din cap aprobator.

— Bine. Ai scris greşit „crezi” şi „doi”. Mai studie puţin mesajul, apoi adăugă: Ia te uită! Mă pricep destul de bine.

— Sigur. Probabil că ai avut o mare dragoste secretă la Arlington.

— Jess Aarons, am să te ucid.

— Hei, fetiţo, îl ucizi pe regele Terabithiei şi ai să dai de bucluc.

— Regicid, spuse ea, mândră.

— Regi-ce?

— Ţi-am spus povestea lui Hamlet?

Jess se lăsă pe spate.

— Încă nu, spuse el, fericit.

Doamne, îi plăceau tare mult poveştile lui Leslie. Într-o bună zi, când va fi destul de bun, îi va cere să scrie o carte, pe care o va ilustra el.

— Ei bine, începu ea, a fost odată, în Danemarca, un

prinţ pe nume Hamlet...

Şi, pe măsură ce povestea se depăna, Jess desena, în minte, castelul fantomatic, cu prinţul torturat care se plimba pe parapete. Cum să faci o fantomă să iasă din ceaţă? Nu cu creioanele, bineînţeles, dar pictând poţi să pui un strat subţire de culoare deasupra altuia, în aşa fel încât să începi să vezi o figură palidă mişcându-se de undeva, din adâncul hârtiei. Începu să tremure. Ştia că o poate face dacă Leslie îi va da voie să folosească acuarelele ei.

Cea mai grea parte a planului referitor la Janice Avery era să o facă să intre în posesia biletului. Se furişară în clădire în dimineaţa următoare înainte de primul sunet al clopoţelului. Leslie mergea cu câţiva paşi înainte, în aşa fel încât, dacă erau prinşi, să nu se gândească nimeni că erau împreună. Domnul Turner era neîndurător cu băieţii şi fetele pe care îi prindea furişându-se împreună pe holuri. Ajunse la uşa clasei a şaptea şi se uită înăuntru. Apoi îi făcu un semn lui Jess să vină. De teamă, lui i se făcu părul măciucă. Doamne.

— Cum găsesc banca ei?

— Credeam că ştii unde stă.

El clătină din cap.

— Bănuiesc că va trebui să te uiţi în fiecare bancă până ce o găseşti. Grăbeşte-te. Ţin de şase.

închise uşa încet şi îl lăsă să scotocească în fiecare bancă, încercând să nu facă dezordine, dar mâinile lui proaste tremurau atât de tare, încât abia putea să tragă lucrurile afară ca să citească numele.

Deodată, auzi vocea lui Leslie.

— Oh, *doamnă Pierce*, pe dumneavoastră vă *aşteptam.*

Dumnezeule. Profesoara clasei a şaptea era acolo, pe hol, îndreptându-se spre sala în care se afla el. Rămase împietrit. Nu putea să audă, prin uşa închisă, ce îi răspundea doamna Pierce lui Leslie.

— Da, doamnă. În partea de sud a clădirii se află un cuib foarte interesant şi deoarece – Leslie vorbea tot mai tare –

dumneavoastră ştiţi atât de multe lucruri, speram să veniţi un minut *cu mine ca să vă uitaţi la cuib* şi să-mi spuneţi ce pasăre l-a făcut.

Se auzi un mormăit.

— Oh, vă mulţumesc, doamnă Pierce – Leslie pur şi simplu striga – nu durează decât un *minut* şi ar însemna atât de mult pentru mine!

Imediat ce auzi paşii care se îndepărtau, Jess zbură pe lângă băncile rămase necercetate până ce, din fericire, găsi una cu o carte de compunere pe care se afla numele lui Janice Avery. Strecură biletul deasupra lucrurilor aflate în pupitru şi ieşi în fugă din sala de clasă; nu se opri decât în toaleta băieţilor, unde se ascunse până ce sună clopoţelul.

În pauza de prânz, le văzură pe Janice Avery, Wilma şi Bobby Sue şuşotind. În loc să le necăjească pe fetele mai mici, cele trei se duseră, braţ la braţ, să se uite la băieţii care jucau fotbal. În timp ce trioul trecea pe lângă ei, Jess văzu că faţa lui Janice era îmbujorată de mândrie. Îşi dădu ochii peste cap spre Leslie, iar ea îi răspunse în acelaşi fel.

În timp ce autobuzul era gata de plecare în după-amiaza aceea, unul din băieţii dintr-a şaptea, Billy Morris, îi strigă doamnei Prentice că Janice Avery lipsea.

— E în regulă, doamnă Prentice, spuse Wilma Dean. Nu vine cu noi azi. Apoi, şoptind destul de tare: Pentru informarea voastră, Janice are întâlnire cu ştiţi voi cine.

— Cine? întrebă Billy.

— Willard Hughes. E nebun după ea. O conduce chiar pe jos până acasă.

— Da? Ei bine, tocmai a plecat de aici autobuzul 304, iar Willard Hughes era pe bancheta din spate. Nu părea să ştie că are o întâlnire aşa de importantă.

— Minţi, Billy Morris!

Billy îi răspunse cu un cuvânt urât şi pe bancheta din spate a autobuzului se iscă o discuţie aprinsă în legătură cu Janice Avery şi Willard Hughes: dacă erau sau nu iubiţi şi dacă se întâlneau sau nu în secret.

Pe când cobora din autobuz, Billy îi strigă Wilmei:

— Mai bine i-ai spune lui Janice că Willard o să se înfurie la culme când o să audă ce bârfe răspândeşte în toată şcoala!

Faţa Wilmei era roşie ca focul în timp ce îi răspundea, strigând pe fereastră:

— OK, idiotule! Vorbeşte cu Willard. O să vezi tu. Întreabă-l de scrisoare! O să vezi tu!

— Biata Janice Avery, spuse Jess mai târziu, în timp ce se aflau la castel.

— Biata Janice? O merită din plin, şi încă cum!

— Recunosc, oftă Jess. Şi totuşi…

Leslie părea uimită.

— Nu îţi pare rău că am făcut-o, nu-i aşa?

— Nu. Recunosc că a trebuit s-o facem, totuşi…

— Totuşi ce?

Jess rânji.

— Poate că simt pentru Janice ceea ce simţi tu pentru balenele-ucigaşe.

Ea îi dădu un pumn în umăr.

— Hai să mergem să găsim nişte uriaşi sau alţi monştri cu care să ne luptăm. M-am săturat de Janice Avery.

În ziua următoare, Janice Avery păşi hotărâtă în autobuz, provocând cu privirea pe oricine ar fi avut ceva de spus. Leslie îi dădu un cot lui May Belle.

Aceasta făcu ochii mari.

— Voi aţi…?

— *Şşşt.* Da.

May Belle se întoarse cu totul şi se uită fix la bancheta din spate; apoi reveni la loc şi îl înghionti pe Jess.

— Din cauza voastră e *atât* de furioasă?

Jess dădu din cap, aprobator, încercând totuşi să-şi mişte cât mai puţin capul.

— Noi am scris biletul, şopti Leslie. Dar să nu spui nimănui – ne omoară dacă află.

— Ştiu, spuse May Belle, cu ochi strălucitori. Ştiu.

VI

PRINCE TERRIEN ÎŞI FACE APARIŢIA

Mai era aproape o lună până la Crăciun, dar acasă la Jess fetele ardeau deja de nerăbdare. Anul acesta, atât Ellie, cât şi Brenda aveau prieteni la liceu şi problema legată de ce să le ofere şi ce să aştepte de la ei era cauza unor speculaţii şi dispute fără sfârşit. Dispute, deoarece, ca de obicei, mama lor se plângea că abia îi ajungeau banii să le ia ceva fetelor mai mici de Moş Crăciun, fără să ia în calcul o sumă în plus ca să cumpere discuri sau cămăşi pentru nişte băieţi pe care nu-i văzuse niciodată.

— Ce cadou ai de gând să-i faci prietenei tale, Jess?

Brenda se strâmbă aşa cum numai ea ştia să o facă. Încercă s-o ignore. Citea o carte pe care i-o împrumutase Leslie şi aventurile unui ajutor de porcar erau mult mai importante pentru el decât impertinenţa Brendei.

— Nu ştiai, Brenda? i se alătură Ellie. Jess nu are o prietenă.

— Ei bine, ai dreptate de data asta. Niciun om cu bun-simţ nu poate numi *fată* băţul ăla.

Brenda îşi apropie faţa de a lui şi îşi strâmbă într-o grimasă buzele mari, rujate, în timp ce pronunţa cuvântul „fată”. Ceva imens şi fierbinte se ridică înlăuntrul lui şi, dacă n-ar fi sărit de pe scaun, să iasă din cameră, ar fi plesnit-o.

Încercă să-şi amintească mai târziu ce anume îl înfuriase atât de tare. În parte, desigur, era furios pentru că o proastă ca Brenda credea că îşi poate bate joc de Leslie. Doamne, îşi dădu seama, cu durere, că Brenda era sora lui şi că, de fapt, din punctul de vedere al celorlalţi, el şi Leslie

nu erau deloc rude. Poate, se gândi el, sunt un copil găsit, ca în basme.

Într-o zi, pe când pârâul încă nu secase, am apărut plutind într-un coş de răchită, dat cu smoală ca să nu intre în el apa. Tata m-a găsit şi m-a adus aici pentru că îşi dorise dintotdeauna un băiat şi nu avea decât nişte fete proaste. Adevăraţii mei părinţi, fraţi şi surori locuiesc tare departe de aici – mai departe decât Virginia de Vest sau chiar Ohio. Undeva, am o familie care are o casă cu camere pline doar cu cărţi şi care mai plânge încă după copilul furat.

Se întoarse la sursa furiei sale. Era mânios şi pentru că se apropia Crăciunul şi nu avea niciun cadou pentru Leslie. Sigur că ea nu se aştepta la ceva scump; problema era că el simţea nevoia să-i ofere ceva, la fel cum simţea nevoia să mănânce când îi era foame.

Se gândi să-i facă o carte cu desene. Şterpeli chiar hârtie şi creioane de la şcoală pentru asta. Dar nimic din ce desena nu părea să fie suficient de bun, şi întotdeauna mâzgălea pagina terminată pe jumătate, o mototolea şi o arunca în sobă.

În ultima săptămână de şcoală înainte de vacanţă, era de-a dreptul disperat. Nu avea cui să-i ceară ajutor sau măcar un sfat. Tatăl lui îi promisese că-i va da câte un dolar pentru fiecare membru al familiei, dar chiar şi dacă trişa în legătură cu darurile destinate familiei, tot nu avea suficienţi bani pentru a-i cumpăra lui Leslie ceva de valoare. În afară de asta, lui May Belle îi rămăsese inima la o păpuşă Bărbie, iar el promisese deja că i-o va cumpăra, împreună cu Ellie şi Brenda. Apoi preţul crescuse şi descoperise că va trebui să intre în banii pentru toţi ceilalţi ca să strângă suma necesară. Cumva, anul acesta, May Belle avea nevoie de ceva deosebit. Se ţinea tot timpul scai de el. El şi Leslie nu o puteau lua cu ei, dar era greu să-i explici asta lui May Belle. De ce nu se juca cu Joyce Ann? Doar nu putea să se ocupe el tot timpul de ea. Totuşi… totuşi, i se cuvenea păpuşa Bărbie.

Prin urmare, nu avea bani şi era paralizat în eforturile de

a face ceva pentru Leslie. Ea nu era ca Brenda sau Ellie. Nu o să râdă de el, indiferent ce îi va oferi. Dar ca să se simtă el bine, trebuia să-i ofere ceva de care să fie mândru.

Dacă ar fi avut bani, i-ar fi cumpărat un televizor. Unul din acele televizoare mici, japoneze, pe care să-l poată ţine în camera ei, fără să-i deranjeze pe Judy şi Bill. Nu era drept, cu toţi banii lor, că renunţaseră la televizor. Leslie nu s-ar uita la fel ca Brenda – cu gura larg deschisă şi cu ochii holbaţi ca ai unui peştişor auriu, ore în şir. Dar, din când în când, îţi place să te uiţi la televizor. Dacă ar avea unul, copiii nu ar mai râde de ea la şcoală. Dar, desigur, nu îi putea cumpăra un televizor. Era o prostie din partea lui să se gândească la asta.

Doamne, era un prost. Se uita, trist, pe fereastra autobuzului. Era o minune că o fată ca Leslie îi acorda o parte din timpul ei. Şi asta pentru că nu exista altcineva. Dacă ar fi găsit pe altcineva la şcoala asta tâmpită... era atât de prost, încât aproape că trecuse dincolo de afiş fără să înţeleagă. Dar, într-un colţ al minţii sale, se aprinse un beculeţ şi sări în sus, împingându-le deoparte pe Leslie şi May Belle.

— Ne vedem mai târziu, mormăi şi îşi croi drum spre ieşire pe culoarul ocupat de mai multe perechi de picioare întinse.

— Lăsaţi-mă aici, doamnă Prentice, vă rog!

— Tu nu cobori de obicei aici.

— Am de făcut un comision pentru mama, minţi el.

— Numai să nu mă bagi în bucluc.

Apăsă pe frâne.

— Nu, doamnă. Mulţumesc.

Coborî din autobuz înainte ca acesta să se oprească şi alergă înapoi, către afiş.

„Căţeluşi”, scria acolo. „Gratis.”

Jess o rugă pe Leslie să vină la castel în după-amiaza din ajunul Crăciunului. Restul familiei lui se dusese la Millsburg Piaza pentru ultimele cumpărături, dar el rămăsese acasă.

Căţelul era mic, avea pete maronii şi negre şi ochii mari, de culoarea castanei. Jess şterpeli o panglică din sertarul Brendei şi traversă câmpul, apoi coborî dealul cu căţeluşul în braţe. Înainte de a ajunge la albia pârâului, animăluţul îl linsese pe faţă şi îi udase deja haina, dar nu se putea supăra pe el. Îl ţinu strâns sub braţ şi se balansă încetişor peste albie. Ar fi putut să treacă albia pe jos. Ar fi fost mai uşor, dar nu reuşea să scape de senzaţia că trebuie să pătrundă în Terabithia prin intrarea stabilită. Nu putea să-l lase pe căţeluş să încalce regulile. Ar fi însemnat ghinion pentru amândoi.

La castel, legă panglica în jurul gâtului căţelului, râzând de acesta, care încerca să se întoarcă după fundă şi să mestece capetele panglicii. Era un căţel deştept, plin de viaţă – un cadou de care Jess putea fi mândru.

În ochii lui Leslie se văzu limpede bucuria. Se lăsă în genunchi pe pământul rece, luă căţelul în braţe şi îl ridică aproape de faţă.

— Ai grijă, îi atrase atenţia Jess. Udă mai rău ca un pistol cu apă.

Leslie îl îndepărtă puţin.

— E băiat sau fată?

Era una din rarele ocazii în care o putea învăţa ceva pe Leslie.

— Băiat, spuse, bucuros.

— Atunci o să-i spunem Prince Terrien şi va fi străjerul Terabithiei.

Puse căţelul jos şi se ridică în picioare.

— Unde te duci?

— În dumbrava de pini, răspunse ea. Trăim un moment de mare bucurie.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Leslie îi dădu şi ea un cadou lui Jess: o cutie de acuarele cu douăzeci şi patru de tuburi şi trei pensule şi un bloc de desen.

— Doamne! exclamă el. Mulţumesc. Încercă să găsească un mod mai bun de a o spune, dar nu putea. Mulţumesc, repetă.

— Nu este un cadou la fel de grozav ca al tău, spuse ea simplu, dar sper să-ţi facă plăcere.

Voia să-i spună cât de mândru era şi cât de bine se simţea datorită ei, şi că restul Crăciunului nici nu mai conta, deoarece ziua de azi fusese aşa de grozavă, dar nu-şi găsea cuvintele.

— Oh, da, da, spuse şi apoi se ridică în genunchi şi începu să latre la Prince Terrien.

Căţeluşul alerga de jur împrejurul lui, scheunând încântat. Leslie începu să râdă. Asta îl aţâţă pe Jess.

Începu să imite tot ce făcea căţelul, chiar să gâfâie cu limba scoasă. Leslie râdea atât de tare că abia putea vorbi.

— Nu... nu eşti în toate minţile. Cum o să-l învăţăm să fie un străjer plin de nobleţe? Tu îl transformi în clovn.

— *R-r-r-uf,* scheună Prince Terrien, ridicând ochii spre cer.

Jess şi Leslie se trântiră pe jos. Nu mai puteau de râs.

— Poate, spuse Leslie în cele din urmă, ar fi mai bine să îl facem bufonul curţii.

— Dar cum rămâne cu numele?

— Oh, ei bine, îi dăm voie să-şi păstreze numele. Chiar şi un prinţ – spuse asta pe cel mai teribil ton terabithian al ei – chiar şi un prinţ poate fi nebun.

În noaptea aceea, strălucirea după-amiezii nu îl părăsi. Nici măcar ciorovăiala fetelor în legătură cu momentul în care urmau să desfacă pachetele nu îl deranjă. O ajută pe May Belle să-şi împacheteze micile cadouri şi chiar cântă „Moş Crăciun vine în oraş” împreună cu ea şi cu Joyce Ann. Apoi Joyce Ann începu să plângă pentru că nu aveau un şemineu, iar Moş Crăciun nu o să poată să-i găsească şi, brusc, îi păru rău pentru ea fiindcă fusese la Millsburg Piaza, unde văzuse toate lucrurile acelea frumoase şi spera că un tip în costum roşu îi va oferi tot ce visase. La cei şase ani ai săi, May Belle era deja mult mai înţeleaptă. Spera numai să primească păpuşa aceea stupidă.

Jess se bucura că participase şi el la cumpărarea acelui cadou costisitor. Lui Joyce Ann n-o să-i pese că îi

cumpărase doar o agrafă de păr. O să dea vina pe Moş Crăciun, nu pe el, că era atât de zgârcit.

O îmbrăţişă, cu stângăcie, pe Joyce Ann.

— Haide, Joyce Ann. Nu mai plânge. Bătrânul Moş Crăciun ştie drumul. Nu are nevoie de coş, nu-i aşa, May Belle?

May Belle îl privea cu ochii ei mari, solemni. Jess îi făcu cu ochiul peste capul lui Joyce Ann. Asta o emoţionă.

— Nu, Joyce Ann, spuse ea. Moş Crăciun ştie drumul. El ştie tot.

Se strâmbă într-un efort zadarnic de a-i face, la rândul ei, cu ochiul. Era un copil bun. Jess simţi că o iubea cu adevărat pe May Belle.

În dimineaţa următoare, o ajută să o îmbrace şi să o dezbrace pe Bărbie de cel puţin treizeci de ori. Să tragă rochiţa strâmtă pe capul şi braţele păpuşii şi să-i închidă nasturii micuţi era prea mult pentru degetele ei grăsuţe de fetiţă de şase ani.

El primise un set de maşini de curse, pe care le puse în funcţiune pentru a-i face plăcere tatălui său. Nu erau maşinile acelea mari la care li se făcea reclamă la televizor, dar erau electrice şi ştia că tatăl său cheltuise mai mulţi bani decât ar fi trebuit. Însă maşinuţele acelea idioate se răsturnau la curbe şi tatăl său le ocăra, nerăbdător. Jess voia să fie totul în regulă. Voia tare mult ca tatăl său să fie mândru de cadoul pe care i-l făcuse, aşa cum el, Jess, fusese mândru de căţeluş.

— Sunt nemaipomenite, zău. Doar că încă n-am înţeles cum funcţionează.

Avea faţa roşie şi îşi dădea mereu părul din ochi în timp ce se apleca peste maşinuţa de plastic care purta cifra opt.

— Lucru ieftin. Tatăl său bătu cu piciorul în podea, periculos de aproape de maşinuţă, şi adăugă: Dai banii degeaba pe ele.

Joyce Ann zăcea pe pat urlând pentru că smulsese sforicica din păpuşa vorbitoare şi aceasta nu mai vorbea. Brenda era bosumflată pentru că Ellie primise de la Moş Crăciun o pereche de ciorapi cu chilot, iar ea nu căpătase

decât nişte şosete. Ellie nu făcea decât să pună gaz pe foc, fâţâindu-se încoace şi încolo în ciorapii ei noi, ajutând-o pe mama lor să prepare şunca şi cartofii dulci pentru cină. Doamne, uneori Ellie era la fel de răutăcioasă ca Wanda Kay Moore.

— Jesse Oliver Aarons, Jr., am să fiu tare fericită dacă, în loc să te joci cu maşinuţele alea idioate, ai să te duci să mulgi vaca. Miss Bessie nu e în vacanţă, ca tine.

Jess sări, mulţumit că are o scuză ca să lase în plata Domnului maşinuţa pe care nu o putea face să se deplaseze aşa cum dorea tatăl lui. Mama păru să nu observe promptitudinea cu care reacţionase, ci continuă, cu o voce plângăreaţă:

— Nu ştiu ce m-aş face fără Ellie. E singura dintre voi, copii, căreia îi pasă dacă trăiesc sau mor.

Ellie zâmbi ca un înger de plastic, mai întâi spre Jess, apoi către Brenda, care îi întoarse, sfidătoare, privirea.

Leslie îl pândea probabil, deoarece imediat ce ieşi în curte o zări venind în fugă dinspre casa bătrânului Perkins; căţeluşul alerga în cerc în jurul ei şi i se încurca printre picioare.

Se întâlniră la grajdul lui Miss Bessie.

— Credeam că n-o să mai apari în dimineaţa asta.

— Mda, ei bine, e Crăciunul, ştii doar.

Prince Terrien încercă să muşte copitele lui Miss Bessie. Aceasta dădu din picior, supărată. Leslie îl luă în braţe, pentru ca Jess să poată mulge vaca. Căţeluşul se agita şi o lingea, împiedicând-o să vorbească. Chicoti, fericită.

— Căţel prost, spuse, mândră.

— Da.

Jess simţi din nou că era Crăciunul.

VII

CAMERA AURIE

Domnul Burke începuse să repare casa bătrânului Pekins. După Crăciun, doamna Burke, care scria o carte, nu putea să-l ajute, aşa că Leslie a fost cea nevoită să caute diverse obiecte şi să alerge de colo-colo. Deşi se pricepea bine la politică şi la muzică, domnul Burke era un om tare distrat. Era în stare să lase ciocanul pentru a citi ceva din cartea *Meşterul priceput* şi apoi să uite unde l-a pus. Leslie se pricepea să găsească lucrurile rătăcite de el – în plus, lui îi plăcea să o aibă alături. Când venea acasă de la şcoală şi în weekenduri, voia să fie în preajma lui. Leslie îi explică toate astea lui Jess.

Jess încercă să se ducă de unul singur în Terabithia, dar nu se simţea bine. Pentru ca locul să devină magic era nevoie de Leslie. Se temea că va distruge totul încercând să forţeze lucrurile, când era cât se poate de clar că magia nu prea voia să apară în prezenţa lui.

Dacă se ducea acasă, mama lui îl punea să facă treabă sau May Belle îi cerea să se joace cu Bărbie. Doamne, îşi dorise de un milion de ori să nu fi ajutat la cumpărarea acelei păpuşi idioate. Ar fi preferat să stea pe podea şi să picteze decât să fie urmărit peste tot de May Belle, care îi punea o mână pe umăr şi îl ruga să îmbrace păpuşa. Joyce Ann era şi mai rea. Simţea o plăcere diavolească să îl lovească peste spate atunci când se lungea pe jos ca să lucreze. Dacă ţipa la ea, îşi băga un deget în gură şi începea să urle. Ceea ce, bineînţeles, o scotea din sărite pe mama lor.

— Jesse Oliver! Lasă copila în pace. De ce stai aici, în

mijlocul podelei, fără să faci nimic? Nu ţi-am spus că nu pot găti dacă nu îmi tai lemne de foc?

Uneori, se strecura până la casa bătrânului Perkins şi îl găsea pe Prince Terrien lătrând în pridvor, unde îl exilase domnul Burke. Nici nu-l puteai condamna pe domnul Burke. Nu era în stare să facă nimic cu animăluţul acela, care îl apuca de mână sau sărea să îl lingă pe faţă. Aşa că Jess îl lua pe P.T. Şi alergau amândoi pe câmpul de lângă casa bătrânului Perkins. Dacă era o zi caldă, Miss Bessie mugea nervoasă dincolo de gard. Nu se obişnuise cu lătrăturile şi muşcăturile. Sau poate că era de vină vremea – ultimele răbufniri ale iernii, care stricau totul: Nimeni, om sau animal, nu părea să fie fericit.

Cu excepţia lui Leslie. Era pasionată de repararea casei în ruină. Îi făcea plăcere că tatăl ei avea nevoie de ea. Jumătate din timpul în care ar fi trebuit să lucreze şi-o petreceau pălăvrăgind vrute şi nevrute, învăţa, îi povestea încântată lui Jess, în timpul pauzei de prânz, să îl „înţeleagă” pe tatăl ei. Lui Jess nu-i trecuse niciodată prin cap că părinţii voiau să fie înţeleşi; era ca şi cum seiful de la Banca Millsburg First National l-ar fi implorat să îl spargă. Părinţii erau ceea ce erau; nu era treaba copiilor să încerce să-i descifreze. I se părea ciudat ca un om mare să vrea să fie prieten cu copilul lui. Se cuvenea să aibă prieteni de vârsta lui şi să o lase pe ea să aibă prietenii ei.

Sentimentele lui Jess faţă de tatăl lui Leslie ieşiră la iveală ca o rană dureroasă. Rupi coaja şi, în loc să se vindece, se face tot mai mare. Petreci o mulţime de timp încercând să îţi ţii dinţii departe de ea. Apoi, la fel de sigur ca venirea Crăciunului, uiţi de chestia aia idioată şi rupi coaja. Doamne, bărbatul acela îi stătea în cale. Otrăvea chiar şi puţinul timp pe care îl petrecea cu Leslie. În pauză, ea stătea cu el şi sporovăia şi era ca în vremurile bune; apoi, pe neaşteptate, spunea:

— Bill crede asta şi asta.

Trosc! Drept pe rana cea veche.

În cele din urmă, ea observă. Abia în februarie – şi pentru

o fată aşa deşteaptă ca Leslie era mult, tare mult.

— De ce nu-ţi place Bill?

— Cine a spus că nu-mi place?

— Jess Aarons! Cât de proastă crezi că sunt?

Destul de proastă – uneori. Dar de fapt spuse:

— Ce te face să crezi că nu-mi place?

— Ei bine, nu mai vii la noi acasă. La început, am crezut că e vina mea. Dar nu e vorba de asta. Vorbeşti cu mine la şcoală. De multe ori te văd pe câmp, jucându-te cu P.T., dar nu te mai apropii de casă.

— Eşti ocupată tot timpul.

Îşi dădea seama, nemulţumit, cât de mult semăna cu Brenda când spunea asta.

— La naiba! Te-ai putea oferi să ne ajuţi, ştii?

Era ca şi cum toate luminile s-ar fi aprins după furtună. Doamne, cine era prostul?

Totuşi, avu nevoie de câteva zile ca să se simtă bine în preajma tatălui lui Leslie. În primul rând, nu ştia cum să i se adreseze.

— Hei, spunea, şi atât Leslie, cât şi tatăl ei se întorceau spre el. Hm, domnule Burke?

— Jess, te rog să-mi spui Bill.

— Da.

Evită să-i rostească numele încă vreo câteva zile, dar cu timpul i se păru normal să-i spună aşa. I-a fost de ajutor şi făptui că el ştia câteva lucruri pe care Bill, cu toată inteligenţa lui, nu le ştia. Jess descoperi că îl ajuta cu adevărat, nu că era o persoană ce trebuia tolerată sau trimisă în pridvor ca P.T.

— Mă uimeşti, spunea Bill. Unde ai învăţat toate astea, Jess?

Jess nu prea avea habar cum de ştia anumite lucruri, aşa că ridica din umeri şi îi lăsa pe Bill şi pe Leslie să îl laude – deşi munca în sine era o laudă.

Mai întâi, au smuls scândurile care acopereau vechiul şemineu, ajungând la cărămida veche ca nişte prospectori la filonul principal. Apoi, au dat jos vechiul tapet de pe

pereţii salonului – toate cele cinci straturi în culori ţipătoare. Uneori, în timp ce munceau cu sârg, ascultau discurile lui Bill sau cântau. Leslie şi Jess îl învăţau pe Bill cântecele domnişoarei Edmunds, iar Bill îi învăţa unele cântece pe care le ştia el. Alteori, discutau. Jess îl asculta, uimit, pe Bill explicând lucruri care se petreceau în lume. Dacă l-ar fi auzit mama lui, ar fi jurat că e un al doilea Walter Cronkite[11], nu „vreun hippy”.

Toţi cei din familia Burke erau inteligenţi. Poate că nu se pricepeau să repare diverse lucruri sau să cultive pământul, dar erau inteligenţi într-un fel necunoscut lui Jess până atunci. Într-o zi, în timp ce lucrau, Judy coborâse şi le citise cu voce tare ceva, în principal poezie şi o parte în limba italiană, pe care, desigur, Jess nu o înţelegea, dar se lăsă copleşit de sunetul bogat al cuvintelor şi se lăsă învăluit de căldură, de sentimentul că familia Burke era strălucitor de inteligentă.

Au zugrăvit pereţii salonului în auriu. Leslie şi Jess ar fi vrut să fie albaştri, dar Bill se hotărâse pentru auriu, care se dovedi a fi atât de frumos că s-au bucurat că cedaseră. Soarele arunca raze piezişe dinspre apus, după-amiaza târziu, până ce camera se umplea de lumină.

În cele din urmă, Bill închirie un aparat de raşchetat parchetul de la Millsburg Piaza şi curăţară vopseaua neagră de pe scândurile late de stejar, care au fost date apoi cu lac.

— Fără covoraşe.

— Fără, aprobă Judy. Ar fi ca şi cum i-ai pune un văl Mona Lisei.

După ce Bill şi copiii au terminat de curăţat ultima urmă de vopsea de pe cercevele şi au spălat geamurile, au chemat-o pe Judy de sus, din birou, să vadă. Toţi patru s-au aşezat pe podea şi s-au uitat în jur. Era minunat.

Leslie oftă adânc, mulţumită.

— Îmi place la nebunie camera asta, spuse. Simţiţi magia

[11] Walter Leland Cronkite (n. 1916), faimos jurnalist american, spicher la *CBS Evening News* (1962-l981).

aurie? E demnă de... – Jess ridică privirea, alarmat – ... de un palat.

Uf! într-o asemenea dispoziţie, cineva poate chiar să dezvăluie un secret. Dar ea nu o făcuse, nici măcar faţă de Bill şi Judy, şi el ştia care erau sentimentele pe care le nutrea faţă de părinţii săi. Văzuse probabil că e îngrijorat, căci îi făcu cu ochiul în spatele lui Bill şi Judy, aşa cum îi făcea el cu ochiul lui May Belle peste capul lui Joyce Ann. Terabithia era numai a lor.

În după-amiaza următoare, îl chemară pe P.T. Şi se îndreptară spre Terabithia. Trecuse mai bine de o lună de când fuseseră acolo împreună şi, pe măsură ce se apropiau de albia pârâului, încetiniră pasul. Jess nu era sigur că îşi mai aminteşte cum să fie rege.

— Am lipsit prea mulţi ani, şopti Leslie. Ce crezi că s-a întâmplat în regat în absenţa noastră?

— Unde am fost?

— I-am învins pe sălbaticii ostili de la hotarul de miazănoapte, răspunse ea. Dar liniile de comunicaţie au fost distruse şi de aceea nu am avut nicio veste despre ţara noastră dragă timp de mai multe luni pline.

Oare aşa vorbea o regină adevărată? Jess ar fi vrut să poată vorbi şi el la fel.

— Crezi că s-a întâmplat ceva rău?

— Trebuie să fim curajoşi, regele meu. S-ar putea să fie aşa.

Se balansară în tăcere deasupra albiei pârâului. Pe malul celălalt, Leslie luă de jos două beţe.

— Sabia ta, Sire, şopti ea.

Jess încuviinţă. Se aplecară şi se târâră spre fortăreaţă ca nişte detectivi de la televizor.

— Regină! Atenţie! În spatele tău!

Leslie se întoarse şi începu să se dueleze cu duşmanul imaginar. Apoi asupra lor se aruncară mai mulţi şi strigătele bătăliei răsunară în Terabithia. Străjerul regatului alerga vesel în cercuri, ca un căţeluş, prea tânăr pentru a înţelege primejdia care îi înconjura.

— Au sunat retragerea! strigă curajoasa regină.

— Ura!

— Alungă-i pe toţi, ca să nu se mai întoarcă niciodată să ne ameninţe poporul.

— Afară cu voi! Afară! Afară!

Îi obligară pe duşmani să se retragă pe drumul către pârâu, transpirând în hainele groase de iarnă.

— În fine, Terabithia este din nou liberă.

Regele se aşeză pe un buştean şi îşi şterse faţa, dar regina nu îl lăsă să se odihnească prea multă vreme.

— Sire, trebuie să ne ducem de îndată în dumbrava de pini şi să înălţăm mulţumiri pentru victoria noastră.

Jess o urmă în dumbravă, unde rămaseră tăcuţi în lumina slabă.

— Cui îi mulţumim? întrebă el, în şoaptă, întrebarea aduse o licărire de zâmbet pe faţa ei.

— O, Doamne, începu ea. Era mai obişnuită cu magia decât cu religia. O, Spirite ale Dumbrăvii!

— Braţul drept al vostru ne-a dăruit victoria.

Nu îşi amintea unde auzise asta, dar i se păru că se potriveşte. Leslie îl privi aprobator şi continuă:

— Acum acordă protecţie Terabithiei, poporului şi stăpânitorilor acesteia.

— Aruuuu.

Jess se strădui din răsputeri să nu zâmbească.

— Şi căţeluşului.

— Şi lui Prince Terrien, străjerul şi bufonul regatului. Amin.

— Amin.

Reuşiră cumva amândoi să nu chicotească decât după ce părăsiră acel loc sacru.

La câteva zile după întâlnirea cu duşmanii Terabithiei, au avut o întâlnire de un alt fel la şcoală. În pauză, Leslie îi spuse lui Jess că intrase în toaleta fetelor şi că auzise pe cineva plângând într-o cabină. Coborî vocea.

— Sună caraghios, spuse ea, dar, după picioare, sunt sigură că era Janice Avery.

— Glumeşti.

Lui Jess îi venea tare greu să şi-o imagineze pe Janice Avery plângând pe budă.

— Ei bine, este singura din şcoală care şi-a scris numele lui Willard Hughes pe pantofii de sport. În afară de asta, fumul de ţigară era atât de gros că aveai nevoie de o mască de gaz.

— Eşti sigură că plângea?

— Jess Aarons, pot să-mi dau seama dacă cineva plânge sau nu.

Doamne, ce se întâmpla cu el? Janice Avery îi adusese numai necazuri şi acum se simţea responsabil pentru ea – la fel ca familia Burke pentru un lup-cenuşiu sau o balenă-ucigaşă.

— Nu a vărsat nicio lacrimă atunci când ceilalţi copii şi-au bătut joc de ea în legătură cu Willard, după povestea cu biletul.

— Da. Ştiu.

Se uită la ea.

— Ei bine, spuse el. Ce ar trebui să facem?

— Să facem? întrebă ea. Ce vrei să spui?

Cum să-i explice?

— Leslie. Dacă ar fi fost un *animal* de pradă, am fi fost obligaţi să încercăm s-o ajutăm.

Leslie îl privi într-un fel ciudat.

— Ei bine, tu eşti cea care îmi spune întotdeauna că trebuie să îmi pese, zise el.

— De Janice Avery?

— Dacă plângea, probabil că e ceva în neregulă.

— Ei bine, ce ai de gând să faci?

Se înroşi.

— Eu nu pot să intru în toaleta fetelor.

— Oh, înţeleg. Ai de gând să mă trimiţi între fălcile rechinului. Nu, mulţumesc, domnule Aarons.

— Leslie, îţi jur… ni-aş duce acolo dacă aş putea. Şi chiar se gândise să o facă. Doar nu ţi-e teamă de ea, Leslie?

Nu o spusese ca pe o sfidare, dar era uimit de ideea că

lui Leslie ar putea să-i fie teamă.

Ea îi aruncă o privire scurtă şi îşi scutură părul pe spate, în felul acela mândru al ei.

— OK, mă duc. Dar vreau să ştii, Jess Aarons, că eu cred că asta e cea mai idioată idee pe care ai avut-o vreodată.

Jess se strecură pe hol în urma ei şi se ascunse în cea mai apropiată nişă de lângă uşa toaletei fetelor. Măcar asta putea să facă: să stea acolo ca să poată fi alături de Leslie când Janice o s-o dea afară.

După ce uşa se închise în spatele lui Leslie, se lăsă tăcerea. Pe urmă o auzi pe Leslie spunându-i ceva lui Janice. Urmări câteva cuvinte urâte rostite mult prea tare pentru a fi înăbuşite de uşa închisă. Apoi un hohot de plâns, nu al lui Leslie, slavi Domnului, cuvinte amestecate cu suspine şi… sunetul clopoţelului.

Nu putea risca si fie prins holbându-se la uşa toaletei fetelor, dar cum să plece? Ar fi însemnat să dezerteze din linia întâi. Copiii care se grăbeau să intre în clădire rezolvară problema. Se lăsă purtat de şuvoi şi ajunse pe scările ce duceau la subsol; în minte încă îi răsunau cuvintele urâte şi suspinele.

Ajuns în sala de clasă, stătu cu ochii lipiţi de uşi, pândind-o pe Leslie. Aproape că se aştepta s-o vadă intrând turtită precum coiotul din *Road Runner*[12]*.* Dar ea apăru zâmbind şi fără niciun ochi învineţit.

Se îndreptă spre doamna Myers şi îi ceru, în şoaptă, scuze pentru că întârziase, iar doamna Myers îi aruncă una dintre acele priviri deja cunoscute sub numele de „special pentru Leslie Burke”.

Cum să afle ce se întâmplase? Dacă încerca să-i trimită un bilet, ceilalţi copii l-ar fi citit. Leslie stătea în faţă, departe de coşul de gunoi sau de ascuţitoarea de creioane, aşa că nu se putea preface în niciun caz că se îndreaptă către un anume loc şi să schimbe două vorbe cu ea. Iar ea nu avea de gând să se întoarcă spre el. Asta era sigur.

[12] Titlul unei serial de desene animate creat în anul 1949, foarte popular în Statele Unite ale Americii.

Stătea acolo dreaptă, arătând la fel de încântată de sine ca un motociclist care tocmai a sărit peste paisprezece camioane.

Leslie continuă să surâdă, mulţumită, toată după-amiaza şi chiar în autobuz, unde Janice Avery îi aruncă un zâmbet strâmb în timp ce se îndrepta spre banca din spate, iar Leslie se uită la Jess ca şi cum i-ar fi spus: „Vezi!” Curiozitatea îl înnebunea. Dar ea nu îi dezvălui nimic nici după ce autobuzul se îndepărtă, arătând cu capul spre May Belle ca şi cum ar fi spus: „Nu discutăm aşa ceva în faţa copiilor”.

În cele din urmă, în întunericul sigur al fortăreţei, îi povesti.

— Ştii de ce plângea?

— De unde să ştiu? Dumnezeule, Leslie, ai de gând să-mi spui? Ce naiba s-a petrecut acolo?

— Janice Avery este o fată foarte nefericită.

Înţelegi?

— De ce plângea, pentru Dumnezeu?

— E o situaţie foarte complicată. Pot să înţeleg acum de ce Janice are probleme în relaţia cu ceilalţi.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat înainte să mă lovească damblaua?

— Ştiai că tatăl ei o bate?

— O mulţime de taţi îşi bat copiii.

Ai de gând să-mi spui?

— Nu, vreau să spun că o bate cu adevărat. Genul de bătaie pentru care oamenii fac închisoare la Arlington. Scutură din cap, ca şi cum nu-i venea să creadă. Nu îţi poţi închipui…

— De asta plângea? Doar pentru că tatăl ei o bate?

— Oh, nu. O bate tot timpul. Nu ar plânge la şcoală din cauza asta.

— Atunci *de ce* plângea?

— Ei bine…

Doamne, lui Leslie îi făcea plăcere asta. O să-l fiarbă la

nesfârşit.

— Ei bine, astăzi era atât de furioasă pe tatăl ei că le-a mărturisit aşa-ziselor ei prietene, Wilma şi Bobby Sue.

— Da?

— Şi aceste două... două... Căută un cuvânt destul de urât care să le descrie pe prietenele lui Janice Avery şi nu găsi niciunul. Fetele alea au dezvăluit secretul tuturor celor din clasa a şaptea.

Jess simţi că i se face milă de Janice Avery.

— Până şi profesoara ştie.

— Doamne!

Cuvântul se auzi ca un suspin. La Lark Creek exista o regulă, mai importantă decât toate celelalte de care făcea atâta caz domnul Turner. Regula era următoarea: să nu amesteci necazurile de acasă cu ceea ce se întâmpla la şcoală. Atunci când părinţii erau săraci, sau ignoranţi, sau răi, sau pur şi simplu nu voiau să aibă un televizor, copiii lor erau obligaţi să-i apere. Până mâine, toţi elevii şi profesorii de la Şcoala Elementară Lark Creek vor discuta, chicotind, despre tatăl lui Janice Avery. Nu conta că taţii lor erau în spitalul de stat sau în închisoarea federală, ei nu îi trădau pe ai lor, iar Janice o făcuse.

— Şi mai ştii ceva?

— Ce?

— I-am spus lui Janice că nu am televizor şi că toată lumea a râs de mine. I-am spus că înţeleg ce înseamnă ca toţi să creadă că eşti ciudat.

— Şi ea ce a zis?

— Ştia că îi spun adevărul. Mi-a cerut chiar sfatul, ca şi cum aş fi fost *Dear Abby*[13].

— Zău?

— I-am spus să pretindă că nu ştie ce au spus Wilma şi Bobby Sue sau de unde au scos o poveste atât de aiurită şi într-o săptămână toată lumea o să uite. Leslie se aplecă în faţă, dintr-odată neliniştită. Crezi că a fost un sfat bun?

[13] Rubrică de sfaturi dedicate tinerilor, foarte populară în ziarele din Statele Unite ale Americii şi semnată Abby.

— Doamne, de unde să ştiu eu? A făcut-o să se simtă mai bine?

— Aşa cred. Părea să se simtă mult mai bine.

— Ei, atunci a fost un sfat bun.

Se întinse la loc, fericită şi relaxată.

— Ştii ceva, Jess?

— Ce?

— Mulţumită ţie, cred că am acum un prieten şi o jumătate de prietenă la Şcoala Lark Creek.

Înţelese că Leslie voia tare mult să aibă prieteni şi asta îl duru. Când va afla oare că nu meritau osteneala?

— Oh, ai mai mulţi prieteni.

— Nu. Unul şi încă o jumătate. Myers Gură-de-Monstru nu contează.

Aici, în locul lor secret, sentimentele fierbeau înlăuntrul lui ca într-o oală aflată pe foc – puţină tristeţe pentru că ea se simţea singură, dar şi multă fericire. Pentru că era singurul prieten întreg, nu doar pe jumătate, al lui Leslie, aşa cum ea era singura lui prietenă – nu se putea împiedica să nu fie mulţumit de asta.

În seara aceea, pe când se urca în pat, cu lumina stinsă, ca să nu le trezească pe surorile lui mai mici, spre uimirea lui, o auzi pe May Belle şoptind:

— Jess.

— Cum de eşti încă trează?

— Jess. Ştiu unde vă ascundeţi tu şi cu Leslie.

— Ce vrei să spui?

— V-am urmărit.

Ajunse dintr-un salt la căpătâiul patului ei.

— Nu trebuia să mă urmăreşti!

— De ce?

Vocea ei era impertinentă.

O apucă de umeri şi o obligă să se uite în ochii lui. Ea clipi în lumina slabă ca un pui speriat.

— Ascultă-mă bine, May Belle Aarons, îi şopti mânios. Dacă te mai prind că mă urmăreşti, viaţa ta n-o să valoreze nici cât o ceapă degerată.

— OK, OK... – se întinse din nou în pat. Doamne, vorbeşti serios. O să te spun lu' mama.

— Uite ce e, May Belle, nu ai să faci asta. Nu ai să-i spui mamei despre locul în care ne ducem eu şi Leslie.

Îi răspunse cu un smiorcăit.

O apucă din nou de umeri. Era disperat.

— Vorbesc serios, May Belle. Nu ai să spui nimic, nimănui. Îi dădu drumul. Acum, nu mai vreau să aud că mă urmăreşti sau că mă pârăşti, auzi tu?

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că dacă o faci... am să-i spun lui Billy Jean Edwards că încă mai uzi patul uneori.

— N-ai s-o faci!

— Doamne, fată dragă, nu mă pune la încercare!

O obligă să jure pe Biblie că nu va spune nimic şi că nu-l va mai urmări, dar rămase treaz multă vreme. Cum să-i încredinţeze lucruri atât de importante pentru el unei fetiţe obraznice de şase ani? Uneori, i se părea că viaţa lui era delicată ca un fir de păpădie. Era de ajuns să sufle cineva şi globul pufos se scutura, transformându-se în mii de firicele.

VIII

DE PAŞTE

Cu toate că se apropia Paştele, noaptea nu era destul de cald pentru ca Miss Bessie să fie lăsată afară. Şi apoi au venit ploile. Toată luna martie a plouat. Pentru prima oară după mulţi ani, albia pârâului se umplu cu apă, nu doar un firicel, ci suficient de multă ca, atunci când se balansau pe deasupra, să se sperie când se uitau în jos, la torentul furios de dedesubt. Jess îl lua pe Prince Terrien în canadiana lui, dar căţeluşul creştea atât de repede încât era în stare să desfacă oricând fermoarul şi să cadă în apă.

Ellie şi Brenda se certau deja în legătură cu ceea ce urmau să poarte când vor merge la biserică. Deoarece mama lor se supărase pe preot în urmă cu trei ani, familia Aarons mergea la biserică numai de Paşti, şi acesta era un eveniment important. Mama lor se plângea tot timpul că erau săraci, dar îşi dădea toată silinţa şi cheltuia toţi banii pe care îi putea aduna ca să fie sigură că nu se va simţi stingherită de felul în care arăta familia ei. Dar în ziua dinaintea celei în care plănuise să îi ducă pe toţi la Millsburg Piaza ca să cumpere haine noi, tatăl lor se întorsese mai devreme de la Washington. Fusese dat afară. Anul acesta nu mai putea fi vorba de haine noi.

Un vaiet de durere se auzi dinspre Ellie şi Brenda, care păreau două sirene ce anunţă un incendiu.

— Eu, una, nu merg la biserică, spuse Brenda. Nu am nimic de îmbrăcat şi o ştiţi prea bine.

— Numai pentru că eşti prea grasă, murmură May Belle.

— Ai auzit ce a zis, mamă? O omor pe copila asta.

— Brenda, taci odată din gură! spuse mama cu asprime;

apoi, mai degrabă istovită: Avem motive de îngrijorare mult mai mari decât hainele noi de Paşte.

Tatăl lui se ridică cu zgomot şi îşi turnă o cană de cafea din ibricul de pe sobă.

— De ce să nu luăm pe credit? întrebă Ellie cu vocea ei cea mai dulce.

Brenda interveni.

— Ştiţi ce fac unii oameni? Iau un lucru pe credit, îl poartă, apoi îl duc înapoi şi spun că nu li se potriveşte sau altceva. Şi nu au nicio problemă cu magazinele.

Tatăl ei se întoarse şi strigă:

— În viaţa mea n-am pomenit o asemenea prostie. N-ai auzit când mama ta ţi-a spus să taci din gură, fată?

Brenda tăcu din gură, dar continuă să mestece gumă cu zgomot ca să demonstreze că nu avea de gând să se dea bătută.

Jess se refugie bucuros în grajd, în compania plăcută a lui Miss Bessie. Cineva bătu în uşă.

— Jess?

— Leslie. Intră.

Ea se uită mai întâi în jur, apoi se aşeză pe podea, lângă scăunelul lui.

— Ce mai e nou?

— Doamne, nu mă întreba.

Trăgea ritmic de uger şi asculta zgomotul – *pline, pline, pline* – făcut de laptele care cădea în găleată.

— E chiar atât de rău?

— Tatăl meu a fost dat afară, iar Brenda şi Ellie sunt tare supărate fiindcă nu pot avea haine noi de Paşte.

— Vai, îmi pare rău! Pentru tatăl tău, vreau să spun.

Jess surâse.

— Da. Nu-mi fac probleme în legătură cu fetele alea. Aşa cum le cunosc, or să facă ele rost cumva de haine noi. Îţi vine să verşi când le vezi dându-se în spectacol în biserică.

— Nu ştiam că mergi la biserică.

— Numai de Paşte. Se concentră asupra ugerului cald. Credeam că, după părerea ta, este o prostie.

Nu îi răspunse imediat.

— Mă gândeam că mi-ar face plăcere să merg şi eu.

Se opri din muls.

— Uneori nu te înţeleg, Leslie.

— Ei bine, nu am fost niciodată la biserică. Ar fi o experienţă nouă pentru mine.

Reîncepu să mulgă.

— N-o să-ţi placă.

— De ce?

— E plictisitor.

— Ei bine, aş vrea să văd cu ochii mei. Crezi că părinţii tăi vor avea ceva împotrivă să vin cu voi?

— Nu poţi să te îmbraci în pantaloni.

— Am câteva rochiţe, Jess Aarons.

Oare se mai întâmplau minuni?

— Deschide gura, spuse Jess.

— De ce?

— Deschide gura.

Îl ascultă. Trimise un şuvoi de lapte cald drept în gura ei.

— Jess Aarons!

Îi rosti stâlcit numele şi laptele i se scurse pe bărbie în timp ce vorbea.

— Nu deschide gura acum. Iroseşti bunătate de lapte.

Leslie începu să chicotească, se sufocă şi tuşi.

— Ce bine ar fi dacă aş putea să prind mingea la baseball aşa de bine. Lasă-mă să mai încerc.

Leslie încetă cu chicotitul, închise ochii şi deschise gura.

Dar acum Jess era cel care chicotea, aşa că mâna lui nu era prea sigură.

— Prostule! M-ai nimerit în ureche!

Leslie ridică umărul şi îşi curăţă urechea cu mâneca puloverului. Începu din nou să chicotească.

— Vrei să ai bunătatea să termini de muls vaca şi să te întorci în casă?

Tatăl lui stătea în uşă.

— Cred că ar fi mai bine să plec, spuse Leslie încet. Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Scuzaţi-mă.

Tatăl lui se dădu la o parte ca s-o lase să iasă. Jess aştepta să spună ceva, dar el rămase pur şi simplu acolo câteva minute, apoi se întoarse şi ieşi.

Ellie spuse că se duce la biserică dacă mama ei îi dă voie să se îmbrace cu bluza transparentă, iar Brenda era dispusă să meargă dacă primea măcar o fustă nouă. În cele din urmă, toată lumea căpătă câte ceva nou, cu excepţia lui Jess şi a tatălui său. De fapt nu le păsa, dar lui Jess îi veni o idee – să negocieze cu mama lui.

— De vreme ce nu am primit nimic nou, Leslie ar putea să vină cu noi la biserică?

— Fata aia? îşi dădea seama că mama lui încerca să găsească un motiv ca să-l refuze. Nu se îmbracă aşa cum trebuie.

— Mamă! – vocea lui sună la fel de afectată ca a lui Ellie – Leslie are şi rochii. Are sute de rochii.

Faţa mamei se crispă. Îşi muşcă buza de jos aşa cum făcea uneori Joyce Ann, şi vorbi atât de încet că Jess abia o putea auzi.

— Nu vreau să-şi bage nimeni nasul în treburile familiei mele.

Jess ar fi vrut să o îmbrăţişeze aşa cum o îmbrăţişa pe May Belle când avea nevoie de consolare.

— Nu-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala, mamă. Pe cuvântul meu.

Mama lui oftă.

— Ei bine, dacă o să arate decent…

Leslie se îmbrăcă decent. Părul îi era pieptănat şi purta un pulover bleumarin peste o bluză de modă veche, cu floricele mărunte. Avea în picioare şosete trei sferturi roşii şi o pereche de pantofi maro de piele bine lustruiţi, pe care Jess nu îi mai văzuse niciodată, căci Leslie se încălţa întotdeauna cu pantofi de sport, ca toţi ceilalţi copii din Lark Creek. Chiar şi purtarea ei era decentă. Renunţase la felul acela al ei plin de vioiciune de a fi şi i se adresa mamei

lui cu „Da, doamnă” şi „Nu, doamnă”, ca şi cum ar fi ştiut că doamnei Aarons îi era teamă că nu i se acordă respectul cuvenit. Jess ştia cât de tare se străduia Leslie, căci ea nu spunea de obicei „doamnă”.

În comparaţie cu Leslie, Brenda şi Ellie arătau ca o pereche de păuni cu pene false în coadă. Insistaseră amândouă să stea în cabina camionetei, alături de părinţi, ceea ce i-a obligat să se înghesuie, date fiind dimensiunile Brendei. Jess, Leslie şi fetiţele se urcară bucuroşi în spate şi se aşezară pe sacii vechi de iută pe care tatăl lui îi pusese acolo.

Soarele nu strălucea prea tare, dar era prima zi, după mult timp, în care nu ploua, aşa că intonară cu toţii *O, Doamne, ce dimineaţă, Ah, pajişti minunate* şi *Cântă! Cântă un cântec*, pe care le învăţaseră de la domnişoara Edmunds, şi chiar *Jingle Bells,* ca să-i facă plăcere lui Joyce Ann. Vântul le purtă vocile în depărtare. Astfel, muzica părea misterioasă, ceea ce îl făcu pe Jess să se simtă puternic – stăpânul dealurilor peste care se rostogoleau roţile camionetei. Drumul a fost mult prea scurt, mai ales pentru Joyce Ann, care începu să plângă fiindcă sosirea la biserică întrerupse primul vers din *Moş Crăciun vine în oraş,* care, după *Jingle Bells,* era cântecul ei favorit. Jess o gâdilă ca să o facă să râdă din nou, aşa că atunci când toţi patru coborâră din spate erau iar îmbujoraţi la faţă şi fericiţi.

Întârziaseră puţin, ceea ce nu le deranja deloc pe Ellie şi Brenda, căci asta însemna că vor trece, fâţâindu-se afectate, pe lângă întreaga adunare, până la banca din primul rând, urmărite, cu siguranţă, de toţi ochii – şi privirile tuturor, până la unul, vor fi pline de invidie. Dumnezeule, erau dezgustătoare! Şi mama lui, care credea că Leslie o va face de râs! Jess se făcu mic şi se furişă pe bancă după şirul de fete şi înaintea tatălui său.

Biserica era neschimbată. Jess se putea „descompune”, aşa cum o făcea şi la şcoală; corpul lui se ridica şi se aşeza la unison cu restul credincioşilor, dar mintea îi era departe, plutind, nu gândindu-se sau visând, ci în sfârşit liberă.

O dată sau de două ori a fost conştient că se află în picioare, iar în jurul lui ceilalţi cântau tare, deşi nu foarte armonios. Auzi, aproape inconştient, că Leslie cânta şi ea şi se miră, pe jumătate adormit, de ce se obosea să o facă.

Preotul avea o voce înşelătoare. Putea să bâzâie destul de confortabil timp de câteva minute, apoi bang! ţipa la tine. De fiecare dată Jess tresărea şi îi trebuiau câteva minute ca să se relaxeze din nou. Fiindcă nu asculta cuvintele, faţa roşie şi transpirată a omului părea ciudat de nelalocul ei în sanctuarul întunecat. Era ca atunci când Brenda avea un acces de furie pentru că Joyce Ann punea mâna pe rujul ei.

A fost nevoie de ceva timp ca să le scoată pe Brenda şi Ellie din curtea bisericii. Jess şi Leslie o luară înainte, le aşezară pe fetiţe în spate şi aşteptară.

— Să ştii că îmi pare bine că am venit.

Jess se întoarse, neîncrezător, spre Leslie.

— A fost mai frumos ca un film.

— Glumeşti.

— Nu, nu glumesc.

Şi aşa era. Îşi putea da seama după faţa ei.

— Toată povestea lui Iisus este cu adevărat interesantă, nu-i aşa? continuă ea.

— Ce vrei să spui?

— Toţi oamenii ăia care au vrut să-l omoare, deşi el nu le făcuse nimic rău. Ezită. Este o poveste cu adevărat frumoasă... ca a lui Abraham Lincoln[14], Socrate[15]... sau Aslan[16].

— Nu e frumoasă, o întrerupse May Belle. E înspăimântătoare. Să baţi cuie în mâna cuiva.

— May Belle are dreptate. Jess pătrunse în cele mai adânci colţuri ale minţii sale. Dumnezeu l-a făcut pe Iisus să

[14] Abraham Lincoln (1809-l865) – preşedinte al Statelor Unite ale Americii.

[15] Socrate – mare filosof grec, care a trăit în secolul al V-lea î.H.

[16] Leul Aslan – personaj principal din *Cronicile din Narnia.*

moară pentru că suntem cu toţii nişte păcătoşi.
— Crezi că e adevărat?
Era şocat.
— Scrie în Biblie, Leslie.
Se uită la el ca şi cum ar fi vrut să zică ceva, apoi se răzgândi.
— Este ciudat, nu-i aşa? Dădu din cap. Eşti obligat să crezi, dar tu deteşti asta. Eu nu sunt obligată să cred şi consider că este minunat. Dădu iarăşi din cap. E tare ciudat.
May Belle o privea cu ochii cât cepele, ca şi cum Leslie era o creatură stranie de la grădina zoologică.
— Trebuie să crezi în Biblie, Leslie.
— De ce?
Era o întrebare sinceră. Leslie nu voia să fie obraznică.
— Pentru că dacă nu crezi în Biblie – ochii lui May Belle erau imenşi – Dumnezeu are să te pedepsească şi ai să ajungi în iad după ce mori.
— Unde a învăţat aşa ceva?
Leslie se întoarse spre Jess ca şi cum l-ar fi acuzat că îi făcuse ceva rău surorii lui. Simţi că îl trec căldurile; era fascinat de vocea şi de cuvintele ei.
Îşi lăsă privirea spre sacul de iută şi începu să se joace cu marginile lui destrămate.
— Nu e aşa, Jess? Vocea ascuţită a lui May Belle era întrebătoare. Nu te condamnă Dumnezeu să ajungi în iad dacă nu crezi în Biblie?
Jess îşi dădu la o parte părul de pe frunte.
— Aşa presupun, murmură el.
— Eu nu cred, spuse Leslie. Nu cred nici că ai citit Biblia.
— Am citit-o în mare parte, spuse Jess, jucându-se mai departe cu sacul. E singura carte pe care o avem acasă.
Îşi ridică privirea către Leslie şi schiţă un zâmbet.
Surâse şi ea.
— OK, spuse. Dar tot nu cred că Dumnezeu se uită la noi şi îi pedepseşte pe oameni să ajungă în iad.
Îşi zâmbiră, încercând să ignore vocea neliniştită a lui

May Belle.

— Dar, Leslie, insistă fetiţa. Dar dacă *mori*? Ce-o să se întâmple cu tine dacă *mori?*

IX

BLESTEMUL

În a doua zi de Paşte, ploaia începu să cadă din nou. Era ca şi cum stihiile se înţeleseseră să le strice scurta săptămână de libertate. Jess şi Leslie stăteau cu picioarele încrucişate în pridvorul casei familiei Burke, uitându-se la roţile unui camion care trecea pe acolo şi arunca valuri de apă cu noroi în urmă.

— Ăla nu merge cu 90 de kilometri la oră, murmură Jess.

Chiar atunci, cineva aruncă ceva pe fereastra cabinei. Leslie sări în picioare.

— Om necivilizat! strigă ea după camionul ale cărui lumini din spate dispăreau deja. Ai văzut cum a aruncat gunoiul pe fereastră?

Jess se ridică şi el.

— Ce ai vrea să faci?

— Vreau să mă duc în Terabithia, spuse ea, uitându-se, melancolică, la ploaia care cădea cu găleata.

— La naiba, să mergem.

— OK, spuse ea, înviorându-se dintr-odată. De ce nu?

Îşi luă cizmele şi haina de ploaie şi examină umbrela.

— Crezi că o să putem să ne legănăm pe frânghie cu o umbrelă în mână?

El clătină din cap.

— Nu.

— Ar fi bine să ne oprim la tine acasă ca să-ţi iei cizmele şi alte lucruri.

Jess ridică din umeri.

— Nu am nimic potrivit. O să merg aşa.

— Atunci îţi dau o haină veche de-a lui Bill.

Începu să urce scările. Judy apăru pe hol.

— Ce faceţi, copii?

Mama lui Jess ar fi folosit aceleaşi cuvinte, dar nu ar fi sunat la fel. În timp ce vorbea, ochii lui Judy priveau în gol, iar vocea ei suna ca şi cum ar fi venit de la mare depărtare.

— N-am vrut să te deranjăm, Judy.

— Nu-i nimic. M-am blocat. Oricum m-aş fi oprit. Aţi mâncat de prânz?

— E-n regulă, Judy. Ne putem lua singuri ceva. Ochii lui Judy se opriră asupra picioarelor lui Leslie.

— Ţi-ai pus cizmele.

Leslie se uită şi ea în jos.

— Oh, da, spuse ea, ca şi cum tocmai le-ar fi observat. Ne gândeam să ieşim puţin.

— Iar plouă?

— Da.

— Odinioară îmi plăcea să mă plimb pe ploaie. Judy zâmbi – la fel ca May Belle în somn.

— Ei bine, dacă sunteţi în stare să vă descurcaţi…

— Sigur.

— Bill s-a întors?

— Nu. A zis că se întoarce târziu, să nu ne facem griji.

— Foarte bine. Oh, spuse ea deodată şi ochii i se măriră. Oh!

Alergă spre camera ei şi aproape imediat se auzi ţăcănitul maşinii de scris.

Leslie surâse.

— S-a deblocat.

El se întrebă cum ar fi fost să aibă o mamă care să gândească şi să scrie poveşti în loc să se învârtă toată ziua prin faţa ecranului televizorului. O urmă pe Leslie pe hol. Aceasta scotea mai multe lucruri dintr-un dulap. Ea îi întinse o haină de ploaie bej şi o pălărie rotundă, bizară, din lână neagră.

— Nu găsesc cizmele.

Vocea ei venea din adâncurile dulapului şi era înăbuşită de un rând de paltoane.

— Ce spui de o pereche de bocanci cu crampoane?

— Cu ce?

Ea îşi iţi capul printre haine.

— Cu crampoane.

Îi arătă bocancii. Păreau a fi numărul patruzeci şi cinci.

— Nu. O să-i pierd în noroi. Am să merg cu picioarele goale.

— Hei, spuse ea, ieşind din dulap. Şi eu.

Pământul era rece. Picioarele li se înfiorau la contactul cu noroiul îngheţat, aşa că alergară, plescăind, prin bălţi şi mâzgă. P.T. alerga în faţă, sărind ca un peşte dintr-o mare cenuşie în alta, întorcându-se apoi pentru a-i mâna pe cei doi înainte, muşcându-i de călcâie şi stropindu-i pe jeanşii deja îmbibaţi cu apă.

Când ajunseră pe malul pârâului, se opriră. Aveau în faţă o privelişte înspăimântătoare. Ca la televizor, în *Cele zece porunci,* când puhoaiele inundă cărarea uscată făcută de Moise şi îi iau cu ele pe egipteni, albia uscată a pârâului devenise o mare adâncă de doi metri şi jumătate, care vuia şi ducea cu ea crengi mari, buşteni şi gunoaie, după ce le învârtea ca pe nişte care de luptă egiptene. Apele flămânde atingeau şi uneori săreau peste maluri, parcă provocându-le să încerce să le oprească.

— Uau!

Vocea lui Leslie era plină de respect.

— Mda.

Jess se uită în sus, la frânghie. Încă mai era înfăşurată în jurul crengii mărului sălbatic. Simţi cum i se strânge stomacul de teamă.

— Poate ar trebui să renunţăm.

— Haide, Jess. O putem face.

Gluga hainei de ploaie a lui Leslie îi căzuse pe spate, iar părul i se lipise de frunte. Îşi şterse obrajii şi ochii cu mâna şi apoi desfăşură frânghia. Îşi desfăcu partea de sus a hainei cu mâna stângă.

— Aici, spuse. Pune-l aici pe P.T.

— O să-l duc eu, Leslie.

— În haina aia de ploaie, o să alunece şi o să cadă.

Era nerăbdătoare să treacă, aşa că Jess luă căţelul ud şi îl împinse cu coada înainte în „peştera” hainei lui Leslie.

— Va trebui să-l ţii cu mâna stângă şi să apuci frânghia cu mâna dreaptă, ştii asta, spuse el.

— Ştiu. Ştiu.

Se dădu înapoi ca să-şi ia avânt.

— Ţin-te bine.

— Fir-ar să fie, Jess!

El tăcu. Ar fi vrut să închidă şi ochii. Dar se strădui să se uite la ea cum aleargă în spate, se îndreaptă spre mal, sare, se balansează şi aterizează graţios în picioare pe malul celălalt.

— Prinde!

Întinse mâna, dar se uita la Leslie şi la P.T. Şi nu se concentră asupra frânghiei, care îi alunecă printre degete şi se legănă într-un arc larg, ieşind din raza sa vizuală. Sări şi o apucă şi, nemaigândindu-se la felul în care suna şi arăta apa, îşi luă avânt şi se aruncă înainte. Torentul rece îi atinse o clipă călcâiele goale, dar apoi era în aer, deasupra acestuia, şi ateriza, stângaci, pe spate. În acelaşi moment, P.T. Era pe haina de ploaie bej, cu labele murdare, şi îl lingea pe faţă cu limba lui roz şi aspră.

Ochii lui Leslie scânteiau.

— Ridică-te – abia se abţinu să nu chicotească – ridică-te, rege al Terabithiei, să purcedem în regatul nostru.

Regele Terabithiei fornăi şi îşi şterse faţa cu dosul mâinii.

— O să mă ridic, replică el cu demnitate, când o să iei câinele ăsta nebun de pe burta mea.

S-au dus în Terabithia marţi şi apoi din nou miercuri. Ploaia a continuat sporadic, aşa că miercuri pârâul urcase până la trunchiul mărului sălbatic şi ei au alergat prin apa care le ajungea la glezne pentru a zbura spre Terabithia. Iar Jess avu grijă să aterizeze în picioare pe malul opus. Nu era deloc amuzant să stai cu pantalonii uzi şi reci pe tine timp de o oră, nici chiar într-un regat fermecat.

Teama lui Jess de a traversa pârâul crescu odată cu

nivelul acestuia. Leslie nu părea să ezite, prin urmare, Jess nu putea să dea înapoi. Dar chiar dacă îşi forţa trupul să o urmeze, mintea lui rămânea în urmă, dorind să se agaţe de mărul sălbatic aşa cum Joyce Ann se agăţa de fusta mamei.

Miercuri, în timp ce stăteau în castel, ploaia se porni, deodată, atât de tare că apa cădea în şuvoaie reci prin acoperiş. Jess încercă să se ferească de cele mai neplăcute, dar nu exista scăpare în faţa mizerabililor invadatori.

— Ştii la ce mă gândesc, o, rege?

Leslie goli conţinutul unei cutii de cafea pe jos şi puse cutia sub spărtura cea mai mare.

— La ce?

— Socotesc că preaiubitul nostru regat a fost blestemat de o fiinţă rea.

— E afurisitul ăla de institut meteorologic.

În lumina slabă, putea vedea cum faţa lui Leslie împietreşte într-o atitudine foarte regească – genul de expresie pe care o păstra de obicei pentru duşmanii învinşi. Nu avea chef de glumă. Îi păru rău pe loc pentru felul neregesc în care se purtase.

Leslie hotărî să îl ignore.

— Hai să mergem în dumbrava sacră şi să întrebăm Spiritele care este răul şi cum trebuie să luptăm împotriva lui. Căci eu bănuiesc că asupra regatului nostru nu cade o ploaie obişnuită.

— Ai dreptate, regină, murmură Jess şi se târî afară din fortăreaţă.

Sub pini, până şi ploaia îşi pierdea din intensitate. Fără lumina soarelui, era aproape întuneric, iar sunetul ploii care lovea ramurile pinilor sus, deasupra capetelor lor, umplea dumbrava cu o muzică stranie, lipsită de armonie. Jess îşi simţea spaima în stomac, asemenea unei bucăţi de gogoaşă rece, înghiţită pe nemestecate.

Leslie îşi ridicase braţele şi faţa spre frunzişul de un verde întunecat.

— O, Spirite ale dumbrăvii, începu ea solemn, am venit aici în numele iubitului nostru regat, care se află şi acum

sub blestemul unei forţe necunoscute a răului. Daţi-ne, vă conjur, înţelepciunea de a recunoaşte acest rău şi puterea de a-l învinge.

Îi dădu un cot lui Jess.

El îşi ridică braţele.

— Hm. Ăăă.

Simţi din nou cotul ei ascuţit.

— Hm. Da. Vă implor să ne ascultaţi, voi, Spirite.

Ea păru mulţumită. Cel puţin nu-l mai înghionti.

Stătea acolo, tăcută, ca şi cum ar fi ascultat, respectuoasă, cuvintele cuiva. Jess tremura, poate din pricina frigului, sau poate a locului, nu ştia prea bine. Dar se bucură când ea se întoarse şi părăsi dumbrava. Nu se putea gândi decât la haine uscate şi la o ceaşcă de cafea fierbinte şi la ce bine ar fi să stea la căldură, în faţa televizorului. Era clar că nu merita să fie regele Terabithiei. Cine a mai auzit de un rege căruia îi era teamă de copacii înalţi şi de un pic de apă?

Se balansă pe deasupra pârâului prea dezgustat de sine pentru a se teme. La jumătatea drumului, se uită în jos şi scoase limba la torentul de dedesubt. *Cui i-e frică de lupul cel rău? Tra-la-la-la-la,* îşi spuse în sinea lui, apoi se uită din nou în sus, spre mărul sălbatic.

Urcând anevoie dealul prin noroi şi iarba culcată la pământ, lovea cu putere solul cu picioarele goale. *Mi-am lăsat, lăsat,* îşi spunea în gând. *Mi-am lăsat soția şi cei patruzeci şi nouă de copii fără turtă dulce, crezi că am făcut bine? Bine. Bine...*[17]

— Ce-ar fi să ne schimbăm hainele şi să ne uităm la televizor sau să facem altceva la tine acasă?

Îi venea să o strângă în braţe.

— O să fac nişte cafea, spuse el, vesel.

— Câh! exclamă ea, zâmbind, şi începu să alerge spre casa bătrânului Perkins, cu felul acela minunat, graţios al ei de a fugi pe care nu îl puteau învinge nici noroiul, nici

[17] Versuri dintr-un cunoscut cântec popular american.

ploaia.

Pe când se ducea la culcare vineri seara, lui Jess i se păru că se putea relaxa, că totul va fi bine, dar se trezi în puterea nopţii, cu sentimentul oribil că ploaia continua să cadă. Pur şi simplu trebuia să-i spună lui Leslie că nu o să se ducă în Terabithia. La urma urmei, ea îi spusese asta acasă, pe când îl ajutau pe Bill. Iar el nu o întrebase mai multe. Era neplăcut să-i spună lui Leslie că îi era teamă să se ducă, dar şi mai tare îl supăra faptul că îi era teamă. Era ca şi cum i-ar fi lipsit o piesă din puzzle – unul din acele puzzle-uri ale lui May Belle, cu o imensă gaură acolo unde ar fi trebuit să fie ochiul sau obrazul cuiva. Doamne, ar fi fost mai bine să se fi născut fără o mână decât să fie un om lipsit de curaj. Nu prea mai dormi în noaptea aceea, ascultând ploaia aceea oribilă şi ştiind că, indiferent cât de mult va creşte pârâul, Leslie tot va dori să treacă peste el.

X

O ZI PERFECTĂ

Îl auzi pe tatăl său pornind motorul camionetei. Chiar dacă nu mai avea serviciu, pleca în fiecare dimineaţă să caute de lucru. Uneori, stătea toată ziua la biroul de plasare a forţei de muncă; în zilele norocoase, era luat să descarce mobilă sau să ajute la curăţenie.

Jess era treaz. Putea foarte bine să se ridice şi el din pat. Să se ducă să o mulgă şi să o hrănească pe Miss Bessie şi să scape de corvoadă. Îşi trase un tricou şi salopeta peste lenjeria cu care dormise.

— Unde te duci?

— Culcă-te la loc, May Belle.

— Nu pot. Ploaia face prea mult zgomot.

— Foarte bine, atunci scoală-te.

— De ce eşti atât de rău cu mine?

— Vrei să taci odată, May Belle? O să trezeşti toată casa cu gura aia mare a ta.

Joyce Ann ar fi început să urle, dar May Belle se strâmbă.

— Haide, spuse el. Mă duc s-o mulg pe Miss Bessie. Pe urmă, poate ne uităm la desene animate dacă dăm sonorul încet.

Spre deosebire de Brenda, care era grasă, May Belle era tare costelivă. Rămase o clipă în mijlocul podelei în cămaşă de noapte; i se făcuse pielea de găină, atât era de frig. Avea ochii mijiţi de somn, iar părul ei şaten-deschis era ciufulit şi arăta ca un cuib de veveriţă pe o ramură iarna. E probabil cel mai urât copil din lume, se gândi el, uitându-se la ea cu sinceră afecţiune.

May Belle îşi luă jeanşii şi i-i aruncă în faţă.

— O să te spun lu’ mama.

El îi aruncă jeanşii înapoi.

— Ce să-i spui mamei?

— Cum stai aici holbându-te la mine, deşi sunt dezbrăcată.

Doamne. Credea că îi făcea plăcere.

— Mda, bine, spuse el, îndreptându-se spre uşă, ca să nu mai arunce în el cu ceva. O fată aşa drăguţă ca tine. Nu mă pot abţine.

O auzi chicotind în timp ce trecea prin bucătărie, în grajd se simţea mirosul familiar al lui Miss Bessie. O chemă şi îşi aşeză scăunelul lângă pântecul ei şi găleata sub ugerul plin. Ploaia lovea în acoperişul de metal al grajdului şi ropotul ei era însoţit de zgomotul căderii laptelui în găleată. Ce bine ar fi fost dacă ploaia s-ar fi oprit! îşi rezemă capul de pielea caldă a lui Miss Bessie. Se întrebă, leneş, dacă vacile se speriau vreodată – cu adevărat. O văzuse pe Miss Bessie ferindu-se, nervoasă, de P.T., dar asta era altceva. Un căţeluş care latră la copitele tale reprezintă o ameninţare imediată, dar deosebirea între el şi Miss Bessie era că, atunci când P.T. nu era în apropiere, ea era perfect mulţumită şi rumega somnoroasă. Nu se uita la casa bătrânului Perkins, punându-şi întrebări şi făcându-şi griji. Nu stătea acolo speriată de moarte, cu stomacul ros de nelinişte.

Îşi lipi fruntea de burta ei şi suspină. Dacă la vară o să mai fie apă în albia pârâului, o s-o roage pe Leslie să-l înveţe să înoate. Ce zici de asta? se întrebă. Am să apuc bine de umeri teama asta veche şi am s-o scutur până ce am să-i vin de hac. Poate că am să învăţ chiar să fac scufundări. Se înfioră. Poate că nu se născuse un băiat curajos, dar nu avea să moară aşa. Hei, poate că ai să mergi la Facultatea de Medicină şi ai să faci un transplant de curaj. Nu, doctore, am o inimă perfectă. Eu am nevoie de un transplant de *curaj.* Ce părere ai? Zâmbi. Va trebui să-i spună lui Leslie că îşi doreşte un transplant de curaj. Era genul de aiureală care îi plăcea. Desigur – se opri din

muls pentru o clipă, ca să-şi dea deoparte părul de pe faţă – desigur, de fapt, am nevoie de un transplant de creier. O cunosc pe Leslie. Ştiu că n-o să-mi ia capul şi nici n-o să-şi bată joc de mine dacă îi spun că nu vreau să mai traversez pârâul până ce nu scad apele. Nu trebuie decât să spun: „Leslie, nu mai vreau să merg acolo astăzi”. Atât. Floare la ureche. „Leslie, nu vreau să merg acolo azi.” „De ce?” „De ce. Pentru că, pentru că, ei bine, pentru că…”

— Te-am strigat deja de trei ori.

May Belle imita vocea afectată a lui Ellie.

— De ce m-ai strigat?

— La telefon e o doamnă care vrea să vorbească cu tine. A trebuit să mă îmbrac ca să vin să te chem.

Pe el nu-l căuta nimeni la telefon. Leslie îl sunase doar o dată, dar Brenda făcuse atâta caz de faptul că pe Jess îl caută *drăguţa* lui, că Leslie hotărâse că era mai simplu să vină la el acasă şi să plece împreună atunci când voia să-i vorbească.

— După voce, pare domnişoara Edmunds.

Era chiar domnişoara Edmunds.

— Jess? se auzi vocea ei diafană în receptor. Ce vreme mizerabilă, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

Nu voia să spună mai mult – se temea că ea îşi va da seama că tremură.

— Mă gândeam să mă duc până la Washington – poate la Smithsonian sau la National Gallery[18]. N-ai vrea să vii cu mine?

Îl trecură toate apele.

— Jess?

Îşi umezi buzele şi îşi dădu părul pe spate.

— Mai eşti acolo, Jess?

— Da, doamnă.

Încerca să respire adânc ca să poată vorbi mai departe.

— Vrei să mergi cu mine?

[18] Mari muzee din capitala Statelor Unite ale Americii.

Dumnezeule!

— Da, doamnă.

— Trebuie să ceri voie? întrebă ea cu blândeţe.

— Da, doamnă. Reuşise să se înfăşoare în cordonul de la telefon. Da, doamnă – numai o clipă.

Se eliberă, puse uşor receptorul jos şi alergă în camera părinţilor. Mama lui dormea, ghemuită sub pătura de bumbac. O atinse uşor pe umăr.

— Mamă? şopti.

Voia să o întrebe fără s-o trezească de-a binelea. Probabil că l-ar fi refuzat dacă se trezea şi se gândea la asta.

Ea tresări la auzul vocii lui, dar se relaxă din nou, fără să se trezească de tot.

— Doamna profesoară vrea să mă duc la Washington, la Smithsonian.

— Washington?

Vorbea nedesluşit.

— Da. Ceva pentru şcoală. O mângâie pe braţ. Mă întorc devreme, bine?

— Mmm.

— Să nu-ţi faci griji. Am muls vaca.

— Mmm.

Îşi trase pătura peste cap şi se întoarse pe burtă.

Jess se repezi la telefon.

— E-n regulă, domnişoară Edmunds. Pot să merg.

— Grozav. Vin să te iau în douăzeci de minute. Spune-mi numai cum ajung la tine acasă.

Imediat ce îi văzu maşina la colţ, Jess ieşi pe uşa bucătăriei şi alergă prin ploaie în întâmpinarea ei – se întâlniră la jumătatea aleii. Mama lui putea să afle detaliile de la May Belle după ce ajungea, în siguranţă, pe drum. Se bucura că May Belle era captivată de ce vedea la televizor. Nu voia să o trezească pe mama lor înainte de plecarea lui. Nu se uită înapoi, nici după ce maşina ajunsese pe drumul principal, de teamă că o s-o vadă pe mama lui strigând după el.

Nu îi trecu prin minte decât după ce maşina ieşise din

Millsburg că ar fi trebuit s-o întrebe pe domnişoara Edmunds dacă nu putea să vină şi Leslie cu ei. Când se gândi la asta, nu reuşi să-şi reprime plăcerea tainică de a fi singur cu domnişoara Edmunds în micul automobil al acesteia. Conducea concentrată, cu ambele mâini pe volan, privind înainte. Roţile parcă zumzăiau, iar ştergătoarele de parbriz se mişcau într-un ritm vesel. În maşină era cald şi se simţea parfumul domnişoarei Edmunds. Jess stătea cu mâinile între genunchi, cu centura de siguranţă petrecută peste piept.

— Afurisită ploaie, spuse ea. Pe mine mă scoate din minţi.

— Da, doamnă, spuse el, fericit.

— Şi pe tine, nu?

Îi surâse.

Se simţea ameţit de apropierea dintre ei. Dădu din cap.

— Ai mai fost la National Gallery?

— Nu, doamnă.

Nu fusese niciodată la Washington, dar spera că n-o să-l întrebe asta.

Îi zâmbi din nou.

— E prima ta excursie la o galerie de artă?

— Da, doamnă.

— Grozav, spuse ea. N-am trăit degeaba, până la urmă.

Nu înţelegea, dar nu-i păsa. Ştia că era bucuroasă că e cu el şi asta îi era de ajuns.

Chiar şi pe ploaie putea să recunoască anumite puncte de reper, care arătau în mod surprinzător aşa cum erau descrise în cărţi – Lee Mansion sus, pe deal, podul şi, pentru că au înconjurat totul de două ori, reuşi să-l vadă bine pe Abraham Lincoln privind spre oraş, Casa Albă şi Monumentul şi, la capătul celălalt, Capitoliul. Leslie văzuse toate aceste locuri de un milion de ori. Fusese chiar colegă de şcoală cu fata unui congresman. Se gândi să-i spună mai târziu domnişoarei Edmunds că Leslie era prietenă cu un congresman în carne şi oase. Domnişoara Edmunds o plăcea pe Leslie.

Au intrat în galerie şi era ca în dumbrava de pini – bolta imensă de marmură, zgomotul fântânii arteziene şi verdele din jur. Doi copii se îndepărtaseră de mamele lor şi alergau peste tot, ţipând unul la altul. Lui Jess îi părea rău că nu putea să pună mâna pe ei şi să le spună cum să se poarte într-un loc ca acesta, sacru.

Şi tablourile – sală după sală, etaj după etaj. Era ameţit de culori, de forme şi de imensitatea lor – şi de vocea şi parfumul domnişoarei Edmunds, care era tot timpul alături de el. Uneori, îşi apleca faţa foarte aproape de faţa lui pentru a-i explica sau a-i pune o întrebare, iar părul negru îi cădea pe umeri. Bărbaţii se uitau la ea, nu la picturi, iar Jess simţea că sunt geloşi pe el pentru că o însoţea.

Au luat prânzul într-un restaurant. Când ea a pronunţat cuvântul „prânz", Jess şi-a dat seama, cu groază, că pentru asta avea nevoie de bani şi că nu ştia cum să-i spună că nu luase cu el niciun ban – că, de fapt, nu avea aşa ceva la el. Însă înainte de a avea timp să inventeze o scuză, ea spuse:

— Nu am de gând să discut în contradictoriu în legătură cu cine plăteşte. Sunt o femeie emancipată, Jess Aarons. Când invit un bărbat la masă, eu plătesc.

Încercă să protesteze cumva fără să se trezească la sfârşit cu nota de plată, dar nu reuşi şi se pomeni în faţa unui prânz de trei dolari, ceea ce era cu mult mai mult decât avusese de gând s-o lase să cheltuiască cu el. Mâine va discuta cu Leslie cum anume ar fi trebuit să procedeze.

După masă, s-au dus pe jos, prin ploaie, la Smithsonian, să vadă dinozaurii şi indienii. Acolo s-au trezit în faţa unei vitrine în care se afla o scenă în miniatură cu indieni îmbrăcaţi în piei de bizon care goneau o turmă de bizoni peste o stâncă în prăpastie, spre pieire, iar jos îi aşteptau alţi indieni ca să-i căsăpească şi să-i jupoaie. Era o versiune de coşmar, tridimensională, a unora dintre desenele lui. Îl încercă un sentiment înfricoşător de familiaritate cu aceasta.

— Fascinant, nu-i aşa? întrebă domnişoara Edmunds.

Părul ei îi atinse obrazul în timp ce se apleca să se uite

mai bine.

Jess îşi puse mâna pe obraz.

— Da, doamnă.

În sinea lui, îşi spuse: *Nu cred că îmi place,* dar cu greu reuşi să se desprindă de acolo.

Când ieşiră din clădire, soarele strălucea pe cer. Jess clipi din ochi, orbit de lumină.

— Ia te uită! exclamă domnişoara Edmunds. Un miracol! Priveşte soarele! începusem să cred că s-a retras într-o peşteră şi că n-o să se mai întoarcă niciodată, ca în mitul japonez.

Jess se simţea din nou bine. Tot drumul spre casă, însoţiţi de soare, domnişoara Edmunds îi spuse poveşti amuzante despre anul petrecut la un colegiu din Japonia. Acolo toţi băieţii erau mici de statură, iar ea nu ştia să folosească toaleta.

Jess era mai puţin încordat. Trebuia neapărat să-i povestească lui Leslie; avea multe întrebări de pus. Nu avea importanţă cât de supărată avea să fie mama lui. O să-i treacă. Merita să plătească oricât pentru această zi perfectă din viaţa lui.

Înainte de a ajunge la casa bătrânului Perkins, spuse:

— Lăsaţi-mă aici, domnişoară Edmunds. Nu are rost să întoarceţi. S-ar putea să rămâneţi împotmolită în noroi.

— OK, Jess, spuse ea. Trase pe dreapta. Mulţumesc pentru ziua asta frumoasă.

Soarele care cobora spre apus dansa pe parbriz, orbindu-l.

— Nu, doamnă. Vocea lui suna strident şi straniu.

Îşi drese glasul. Nu, doamnă, *eu* vă mulţumesc. Ei bine…

Era supărat că trebuia să plece fără să-i mulţumească cu adevărat, dar nu-şi găsea cuvintele. Mai târziu, desigur, cuvintele îi vor veni, când se va întinde în pat sau se va afla în castel.

— Ei bine… Deschise portiera şi ieşi. Ne vedem vinerea viitoare.

Ea dădu din cap şi zâmbi.

— La revedere.

Urmări cu privirea maşina până ce dispăru din raza lui vizuală şi apoi se întoarse şi alergă cât putu de repede spre casă, atât de bucuros că nu ar fi fost surprins dacă picioarele i s-ar fi desprins de pământ, aşa cum făceau uneori în vis, iar el plutea spre tavan.

Intrase deja în bucătărie când îşi dădu seama că era ceva în neregulă. Maşina tatălui lui era în faţa uşii, dar nu realiză asta decât atunci când intră în încăpere şi îi găsi pe toţi acolo: părinţii, fetele mai mici la masa din bucătărie, iar Ellie şi Brenda pe canapea. Nu mâncau. Pe masă nu era mâncare. Nu se uitau la televizor. Nici măcar nu era aprins. Rămase o clipă nemişcat, în timp ce se holbau cu toţii la el.

Deodată, mama lui suspină adânc.

— Doamne, Dumnezeule!

Continua să rostească aceste cuvinte, cu capul în mâini. Tatăl lui o cuprinse, stângaci, cu braţul, dar fără să-şi ia ochii de la Jess.

— V-am zis eu că a plecat undeva, spuse liniştită, cu încăpăţânare, May Belle, ca şi cum repetase aceste cuvinte de multe ori, fără s-o creadă nimeni.

El miji ochii, de parcă ar fi încercat să privească printr-o ţeavă întunecoasă.

— Ce…? începu.

Cu vocea ei îmbufnată, Brenda spuse:

— Prietena ta a murit, iar mama credea că ai murit şi tu.

XI

NU!

Ceva începu să se rotească în capul lui Jess. Deschise gura, dar era uscată şi nu putea rosti niciun cuvânt. Întoarse capul, cu mişcări bruşte, de la o faţă la alta, cerând ajutor.

În cele din urmă, tatăl său vorbi; mâna lui mare şi aspră mângâia părul mamei, iar ochii săi plecaţi urmăreau mişcarea mâinii.

— Azi-dimineaţă au găsit-o pe fata aia, Burke, în pârâu.

— Nu, spuse el, prinzând glas. Leslie nu avea cum să se înece. Ştia să înoate foarte bine.

— Frânghia aia veche pe care vă legănaţi voi s-a rupt. Tatăl lui continua să vorbească liniştit şi implacabil. Oamenii cred că, în cădere, s-a lovit cu capul de ceva.

— Nu. Dădu din cap. Nu.

Tatăl său ridică privirea.

— Îmi pare tare rău, băiete.

— Nu! Jess striga acum. Nu te cred. Mă minţi!

Se uită din nou în jur, înnebunit, poate cineva era de acord cu el. Dar stăteau cu toţii cu capetele plecate, cu excepţia lui May Belle, ai cărei ochi erau măriţi de groază. *Dar, Leslie, ce-o să se întâmple cu tine dacă mori?*

— Nu, i se adresă lui May Belle. E o minciună. Leslie nu a murit.

Se întoarse şi o porni spre uşă, iar plasa de ţânţari se trânti zgomotos de perete când ieşi. Alergă pe pietrişul de pe drumul principal şi apoi începu să fugă spre apus, departe de Washington şi Millsburg – şi de casa bătrânului Perkins. O maşină se apropie şi claxonă, apoi îl ocoli şi

claxonă din nou, dar el nu o observă.

Leslie... moartă... prietenă... frânghie... ruptă... ai căzut... tu... tu... tu. Cuvintele explodau în capul lui precum floricelele pe foc. *Doamne... moartă... tu... Leslie... moartă... tu.* Începu să se poticnească, dar continuă să alerge, căci îi era teamă să se oprească.

Ştia cumva că alergarea aceasta era singurul lucru care o putea ţine pe Leslie în viaţă. De el depindea asta. Trebuia să meargă mai departe.

În spatele lui se auzi zgomotul camionetei – *bari-piti* –, dar nu se putea întoarce. Încercă să alerge mai repede, însă tatăl lui îl depăşi şi opri maşina ceva mai departe, în faţă, apoi sări jos şi se întoarse după el. Îl prinse în braţe, ca şi cum ar fi fost un copilaş. În primele clipe, Jess se zbătu în braţele puternice, lovind în stânga şi-n dreapta. Apoi cedă, lăsându-se cuprins de amorţeala care pornea dintr-un colţ al creierului său.

Se rezemă cu toată greutatea de portieră; capul i se lovea de fereastră. Tatăl său conduse hotărât, fără un cuvânt, deşi o dată îşi drese vocea ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar se uită la Jess şi renunţă.

Când ajunseră acasă, tatăl rămase tăcut, aşteptând; Jess simţi nesiguranţa bărbatului, aşa că deschise portiera şi coborî, amorţit încă, intră în casă şi se întinse pe pat.

Era treaz, brusc conştient în casa cufundată încă în întuneric. Se ridică în capul oaselor, înţepenit şi tremurând, deşi era îmbrăcat din cap până-n picioare, de la hanorac la pantofii de sport. Auzea respiraţia fetiţelor care dormeau în patul de alături, ciudat de sonor şi inegal în liniştea din jur. Probabil că se trezise din pricina unui vis, dar nu şi-l putea aminti. Nu îşi amintea decât spaima. Prin fereastra fără perdele vedea luna strâmbă, cu sute de stele dansând, strălucitoare, în jurul ei.

Îşi aminti că îi spusese cineva că Leslie murise. Dar el ştia acum că asta făcea parte din visul înspăimântător. Leslie nu putea să moară, aşa cum nici el nu putea să

moară. Însă cuvintele se roteau fără încetare în mintea lui, precum frunzele învârtejite de un vânt rece. Dacă se ridica acum din pat şi se ducea la casa bătrânului Perkins şi bătea în uşă, Leslie avea să vină să-i deschidă, cu P.T. sărind în jurul ei ca o stea în jurul lunii. Era o noapte frumoasă. Poate că vor alerga pe deal şi peste câmp până la pârâu şi vor pătrunde, legănându-se, în Terabithia.

Nu fuseseră niciodată acolo pe întuneric. Însă luna lumina destul de tare ca să găsească drumul până la castel, iar el putea să-i povestească ce se întâmplase în ziua petrecută de el la Washington. Şi să-şi ceară scuze. Fusese o prostie din partea lui să nu întrebe dacă putea să meargă şi Leslie. El, Leslie şi domnişoara Edmunds ar fi putut să petreacă o zi minunată – diferită, desigur, de ziua petrecută de el şi domnişoara Edmunds, dar tot una bună, perfectă. Domnişoara Edmunds şi Leslie se plăceau tare mult. Ar fi fost amuzant să meargă şi Leslie. *Îmi pare rău cu adevărat, Leslie.* Îşi scoase haina şi pantofii de sport şi se ghemui sub cuvertură. *Am fost un prost că nu m-am gândit să întreb.*

E OK, ar fi spus Leslie. *Am fost la Washington de mii de ori.*

Ai văzut vânătoarea de bizoni?

De fapt, era singurul lucru din Washington pe care Leslie nu îl văzuse, aşa că putea să-i povestească el, descriindu-i animalele mici care se grăbeau spre dezastru.

Dintr-odată simţi ceva rece în stomac. Probabil că avea legătură cu bizonul, cu căderea, cu moartea. Cu motivul pentru care nu îşi amintise să întrebe dacă Leslie putea să meargă cu ei la Washington.

Ştii ce e ciudat?

Ce? întrebă Leslie.

În dimineaţa asta mi-a fost teamă să merg în Terabithia.

Răceala ameninţa să se întindă în sus din stomac. Se întoarse şi se culcă pe burtă. Poate că ar fi mai bine să nu se gândească la Leslie acum. Se va duce să o vadă dimineaţa, la prima oră, şi să-i explice totul. Îi putea explica mai bine la lumina zilei, când se va scutura de efectele

acestui coşmar de care nu-şi amintea.

Hotărî să rememoreze ziua petrecută la Washington, cu toate detaliile tablourilor şi statuilor, cu sunetul vocii domnişoarei Edmunds, amintindu-şi exact tot ce spusese el şi tot ce îi răspunsese ea. Din când în când, în acea viziune păstrată în mintea lui apărea senzaţia de cădere, dar o respingea cu imaginea unui alt tablou sau cu sunetul altei conversaţii. Mâine, îi va împărtăşi negreşit toate astea lui Leslie.

Adormi fără să-şi dea seama şi, când se trezi, soarele strălucea pe cer. Pe patul fetiţelor nu erau decât păturile mototolite, iar din bucătărie răzbăteau zgomote înăbuşite.

Doamne! Biata Miss Bessie! Uitase de ea seara trecută şi acum era probabil târziu. Pe pipăite, îşi încălţă pantofii de sport fără să lege şireturile.

Mama era lângă plită şi ridică repede privirea la auzul paşilor lui. Pe faţa ei stăruia o întrebare, dar se mulţumi doar să dea din cap către el.

Începea să-i fie rece din nou.

— Am uitat de Miss Bessie.

— O mulge tata.

— Şi aseară am uitat de ea.

Ea continua să dea din cap.

— A făcut-o tata, spuse ea, dar nu era o acuzaţie. Vrei să mănânci ceva?

Poate că de asta avea senzaţia aceea ciudată în stomac. Ultima oară mâncase la Millsburg – o îngheţată oferită la întoarcere de domnişoara Edmunds. Brenda şi Ellie erau la masă şi se uitau ţintă la el. Fetiţele, care se uitau la desene animate, se răsuciră spre el şi îi aruncară o privire, apoi se întoarseră repede la desene.

Se aşeză pe bancă. Mama îi puse înainte o farfurie plină cu clătite. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai făcuse clătite. Turnă sirop peste ele şi începu să mănânce. Erau minunate.

— Nici măcar nu-ţi pasă, nu-i aşa?

Brenda îl urmărea peste masă.

Se uită la ea nedumerit, cu gura plină.

— Dacă ar fi murit Jimmy Dicks, eu nu aş fi fost în stare să mănânc nimic.

Răceala se răsuci înlăuntrul lui şi se ridică la suprafaţă.

— Taci din gură, Brenda Aarons!

Mama făcu un pas înainte, cu paleta cu care întorcea clătitele ridicată ameninţător.

— Uite, mamă, stă pur şi simplu acolo şi mănâncă din clătitele alea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Eu, una, aş fi plâns amarnic.

Ellie se uită mai întâi la doamna Aarons, apoi la Brenda.

— Băieţii nu trebuie să plângă în asemenea momente. Nu-i aşa, mamă?

— Ei bine, nu mi se pare drept să stea aici şi să mănânce ca un nesimţit.

— Îţi mai spun o dată, Brenda, dacă nu taci din gură…

Le auzea vorbind, dar erau foarte departe – ca într-un vis. Mânca lacom, mestecând şi înghiţind, şi, când mama îi puse încă trei clătite în farfurie, le devoră şi pe acestea.

Tatăl său intră, cu laptele. Îl turnă, cu grijă, în câteva sticle goale de cidru, pe care le puse în frigider. Apoi se spălă pe mâini la chiuvetă şi se aşeză la masă. În timp ce trecea pe lângă Jess, îşi puse uşor mâna pe umărul băiatului. Nu era supărat că fusese nevoit să mulgă vaca.

Jess constată, cu uimire, că părinţii lui se uită unul la altul şi apoi la el. Doamna Aarons se uită lung la Brenda, apoi la domnul Aarons, o privire care spunea că trebuie s-o facă pe Brenda să tacă, dar Jess se gândea doar la cât de bune fuseseră clătitele şi spera că mama o să-i mai dea câteva. Ştia cumva că nu trebuie să ceară, dar era dezamăgit că ea nu-i mai dădea altele.

Se gândi, atunci, că ar trebui să se ridice de la masă, dar nu era sigur unde ar fi trebuit să meargă sau ce ar fi trebuit să facă.

— Mama ta şi cu mine ne-am gândit că s-ar cuveni să ne ducem la vecini şi să le prezentăm condoleanţele noastre. Tatăl îşi drese glasul. Cred că ar trebui să vii şi tu. Se opri

din nou. Având în vedere că erai singurul care o cunoştea de fapt pe fetiţă.

Jess încercă să înţeleagă ce îi spunea tatăl său, dar nu reuşi.

— Ce fetiţă? murmură el, ştiind că nu asta trebuia să întrebe.

Atât Ellie, cât şi Brenda căscară gura, mirate.

Tatăl său se aplecă peste masă şi îşi puse mâna pe mâna lui Jess. Se uită pe furiş, tulburat, la soţia lui. Însă ea stătea pur şi simplu acolo, cu ochii îndureraţi, fără să scoată un cuvânt.

— Prietena ta Leslie a murit, Jesse. Trebuie să înţelegi asta.

Jess îşi smulse mâna de sub palma tatălui. Se ridică de la masă.

— Ştiu că nu e uşor…

Jess îl auzea pe tatăl lui vorbind în timp ce intra în dormitor. Se întoarse, îmbrăcat cu hanoracul.

— Sunteţi gata? Să mergem!

Tatăl se ridică repede. Mania îşi scoase şorţul şi-şi aranjă părul.

May Belle sări de pe covor.

— Vreau să merg şi eu, spuse ea. Nu am mai văzut un mort până acum.

— Nu!

May Belle se aşeză la loc, ca şi cum ar fi fost pălmuită de vocea maniei sale.

— Nici măcar nu ştim unde e depus corpul, May Belle, spuse doamna Aarons, de data asta mai blând.

XII

PĂRĂSIT

O porniră agale peste câmp şi coborâră dealul spre casa bătrânului Perkins. Afară erau parcate patru sau cinci maşini. Tatăl ridică ciocănelul şi bătu. Jess îl auzi pe P.T. lătrând în spatele casei şi alergând spre uşă.

— Taci, P.T., se auzi o voce pe care Jess nu o cunoştea. Jos.

Le deschise uşa un bărbat. Pe jumătate aplecat, ţinea câinele. Când îl văzu pe Jess, P.T. se eliberă şi sări bucuros pe băiat. Jess îl prinse şi îl scărpină pe spate, spre gât, aşa cum făcea pe când P.T. era doar un căţeluş.

— Văd că te cunoaşte, spuse bărbatul necunoscut, schiţând un zâmbet ciudat. Intraţi.

Se dădu la o parte, pentru a-i lăsa să treacă.

Intrară în camera aurie, care era la fel, poate ceva mai frumoasă, deoarece soarele îşi trimitea razele prin ferestrele de la sud. Acolo se aflau patru sau cinci oameni pe care Jess nu îi mai văzuse niciodată; unii vorbeau în şoaptă, alţii nu vorbeau deloc. Nu mai erau locuri neocupate, dar bărbatul necunoscut aduse scaune din sufragerie. Cei trei Aarons se aşezară, destul de ţepeni, şi aşteptară, fără să ştie prea bine ce.

O femeie mai în vârstă se ridică încet de pe canapea şi se îndreptă spre mama lui Jess. Ochii îi erau roşii de plâns, dar părul ei alb era perfect pieptănat.

— Sunt bunica lui Leslie, spuse, întinzând mâna.

Mama lui i-o strânse cu stângăcie.

— Doamna Aarons, spuse ea, abia şoptit. De sus, de pe deal.

Bunica lui Leslie dădu mâna cu mama, apoi cu tatăl lui.

— Vă mulţumesc că aţi venit, spuse ea. Apoi se întoarse spre Jess: Tu trebuie să fii Jess.

Jess dădu din cap.

— Leslie... Ochii bătrânei se umplură de lacrimi. Leslie mi-a vorbit de tine.

Timp de un minut, Jess se gândi că intenţiona să mai spună şi altceva. Nu voia să se uite la ea, aşa că începu să-l scarpine pe P.T., care i se urcase în poală.

— Îmi pare rău... Vocea ei se sparse. Nu mai pot îndura.

Bărbatul care le deschisese uşa se apropie şi o îmbrăţişă. Jess o auzi plângând în timp ce o conducea afară din cameră.

Era bucuros că plecase. Era ciudat ca o femeie ca ea să plângă. Era ca şi cum doamna care vorbea despre pasta de dinţi Polident la televizor ar fi izbucnit brusc în lacrimi. Nu se potrivea. Privi în jurul lui, la camera plină de adulţi cu ochii roşii de plâns. *Uitaţi-vă la mine,* ar fi vrut să le spună. *Eu nu plâng.* O parte din el făcu câţiva paşi înapoi şi examină acest gând. Din câte ştia, era singurul de vârsta lui căruia îi murise cel mai bun prieten. Luni, copiii de la şcoală vor vorbi probabil în şoaptă în jurul lui şi îl vor trata cu respect – aşa cum se purtaseră cu toţii cu Billy Joe Weems anul trecut, după ce tatăl lui murise într-un accident de maşină. Nu va fi nevoit să vorbească cu nimeni dacă nu voia şi toţi profesorii vor fi drăguţi cu el. Mama le va obliga pe fete să se poarte frumos cu el.

Brusc, îl cuprinse dorinţa de a o vedea pe Leslie. Se întrebă dacă trupul ei era depus în bibliotecă sau într-una din capelele funerare din Millsburg. Oare o vor înmormânta în blue jeans? Sau poate cu puloverul albastru şi bluza cu flori pe care le purtase de Paşte. Ar fi fost frumos. Oamenii erau în stare să râdă de jeanşii ei şi el nu voia să râdă nimeni de Leslie, care era moartă.

Bill intră în cameră. P.T. alunecă din poala lui Jess şi se îndreptă spre el. Bărbatul se aplecă şi îl mângâie. Jess se ridică.

— Jess.

Bill se apropie şi îl îmbrăţişă ca şi cum el ar fi fost Leslie, nu Jess. Bill îl îmbrăţişa atât de strâns, că un nasture de la puloverul lui apăsa dureros pe fruntea lui Jess, dar oricât era de neconfortabil, Jess nu se mişcă. Putea să simtă cum tremura corpul lui Bill şi se temea că dacă se va uita în sus îl va vedea şi pe Bill plângând. Nu voia să-l vadă pe Bill plângând. Voia să iasă din casa asta. Îl înăbuşea. De ce nu era aici Leslie ca să-l ajute să scape de toate astea? De ce nu venea alergând ca să-i facă pe toţi să râdă din nou? *Crezi că e atât de grozav să mori şi să-i faci pe toţi să plângă şi, apoi, să meargă mai departe. Ei bine, nu e deloc aşa.*

— A ţinut mult la tine, ştii asta. Putea să-şi dea seama după vocea lui Bill că plângea. Mi-a spus odată că dacă nu erai tu… Vocea i se sparse. Mulţumesc, spuse după o clipă. Mulţumesc că i-ai fost un prieten atât de bun.

Bill nu vorbea aşa. Parcă era un personaj dintr-un film vechi şi prost. Genul de personaj de care Leslie şi el ar fi râs şi pe care l-ar fi imitat mai târziu. *Bu-huumu, ai fost un prieten atât de bun.* Nu se putu împiedica să nu se tragă în spate, doar atât cât să scape de nasturele acela stupid. Spre uşurarea lui, Bill îi dădu drumul. Îl auzi pe tatăl lui întrebându-l pe Bill, liniştit, peste capul lui, despre „slujbă”.

Iar Bill răspunse la fel de liniştit, aproape cu vocea lui obişnuită, că hotărâseră să incinereze corpul şi că urmau să ducă a doua zi cenuşa acasă la el, în Pennsylvania.

Incinerată. În capul lui Jess se aprinse un beculeţ. Asta însemna că Leslie plecase. Transformată în cenuşă. N-o s-o mai vadă niciodată. Nici măcar moartă. Niciodată. Cum îndrăzniseră? Leslie îi aparţinea lui. Mai mult decât oricui din această lume. Nimeni nu îl întrebase nimic. Nimeni nu îi spusese. Iar acum nu o va mai vedea niciodată şi tot ce puteau să facă era să plângă. Nu pentru Leslie. Nu plângeau pentru Leslie. Plângeau pentru ei. Doar pentru ei. Dacă ar fi ţinut la Leslie, nu ar fi adus-o niciodată în locul ăsta groaznic. Trebuia să-şi ţină bine mâinile ca să nu fie

ispitit să-l lovească pe Bill în faţă.

El, Jess, era singurul care ţinea cu adevărat la Leslie. Dar Leslie îl dezamăgise. Plecase şi murise tocmai când avea mai mare nevoie de ea. Plecase şi îl părăsise. Se dusese să se legene cu frânghia aia numai ca să-i arate că ea nu era laşă. *Asta e, Jess Aarons.*

Probabil că era chiar acum undeva şi râdea de el. Îşi bătea joc de el aşa cum îşi bătea joc de doamna Myers.

Îl păcălise. Îl făcuse să renunţe la propriul eu şi să vină în lumea ei, apoi, înainte ca el să se simtă cu adevărat ca acasă acolo, dar prea târziu pentru a se întoarce, îl părăsise – ca un astronaut rătăcind pe Lună. Singur.

Mai târziu, nu a putut să spună cu siguranţă când anume plecase din casa bătrânului Perkins, dar îşi amintea că alergase în sus, pe deal, până acasă, cu lacrimi amare curgându-i pe faţă. Intrase şi trântise uşa. May Belle stătea acolo, cu ochii ei căprui larg deschişi.

— Ai văzut-o? întrebă ea nerăbdătoare. Ai văzut-o întinsă?

O lovi peste faţă. Mai tare decât lovise vreodată pe cineva. Ea se dădu înapoi, împleticindu-se, cu un mic ţipăt. Jess se duse în dormitor şi pipăi sub saltea până ce găsi blocul de desen şi culorile pe care i le dăruise Leslie de Crăciun.

Ellie stătea în uşa dormitorului, uitându-se la el. Trecu pe lângă ea. De pe canapea, Brenda se lamenta şi ea, dar singurul sunet care ajunse cu adevărat până în creierul lui era scâncetul lui May Belle.

Alergă afară din bucătărie, apoi în jos, pe câmp, până la pârâu fără să se uite înapoi. Pârâul era ceva mai puţin adânc decât fusese când îl. Văzuse ultima oară. Sus, pe creanga mărului sălbatic, capătul rupt al frânghiei se legăna uşor. *Acum sunt cel mai rapid alergător din clasa a cincea.*

Urlă ceva fără cuvinte şi aruncă hârtiile şi culorile în apa întunecată, murdară. Culorile plutiră, purtate ca o barcă de

curent, dar hârtiile se răsuciră, înmuiate în apa murdară, absorbite de vâltoare în jos, rotite, apoi scufundate iarăşi. Le urmări cum dispăreau.

Încet, încet, respiraţia i se calmă, iar inima îşi încetini ritmul nebunesc. Pe jos era încă noroi, dar se aşeză.

Nu avea unde să se ducă. Nicăieri. Niciodată. Îşi puse capul pe genunchi.

— Ai făcut o mare prostie.

Tatăl său se aşeză în noroi alături de el.

— Nu-mi pasă. Nu-mi pasă.

Plângea acum, atât de tare că abia mai putea respira.

Tatăl îl trase în poala lui, ca şi cum ar fi fost Joyce Ann.

— Ei, linişteşte-te, nu mai plânge, spuse el, mângâindu-l pe cap. *Şşşt. Şşşt.*

— O urăsc, spuse Jess printre sughiţuri. O urăsc. Aş vrea să n-o fi întâlnit niciodată în viaţa mea.

Tatăl său îl mângâia pe păr fără un cuvânt. Jess se linişti. Amândoi se uitau la apă.

În cele din urmă, tatăl spuse:

— Un iad, nu-i aşa?

Erau genul de cuvinte pe care Jess ştia că tatăl său le poate spune altui bărbat. Le găsi ciudat de alinătoare şi îi dădură curaj.

— Crezi că oamenii ajung în iad, cu adevărat în iad, vreau să spun?

— Îţi faci griji pentru Leslie Burke?

Era ciudat, şi totuşi…

— Ei bine, May Belle spunea…

— May Belle? May Belle nu e Dumnezeu.

— Da, dar de unde ştii ce face Dumnezeu?

— Doamne, băiete, nu fi prost. Dumnezeu nu trimite fetiţele în iad.

Nu se gândise niciodată la Leslie Burke ca la o fetiţă, dar cu siguranţă că Dumnezeu aşa o vedea.

Leslie ar fi împlinit unsprezece ani abia în noiembrie. Se ridicară şi se îndreptară spre deal.

— N-am vorbit serios când am zis că o urăsc, spuse Jess.

Nu ştiu ce m-a făcut să spun asta.

Tatăl său dădu din cap în semn că înţelesese.

Toată lumea, chiar şi Brenda, se purtă frumos cu el. Toată lumea, cu excepţia lui May Belle, care stătea deoparte, ca şi cum s-ar fi temut să aibă de-a face cu el. Voia să-i spună că îi părea rău, dar nu putea. Era prea obosit. Pur şi simplu nu putea să rostească acele cuvinte. Trebuia să se împace cu ea, dar era prea obosit să se gândească în ce fel.

În după-amiaza aceea, Bill veni la ei acasă. Se pregăteau să plece în Pennsylvania şi se întreba dacă Jess voia să aibă grijă de câine până la întoarcerea lor.

— Sigur.

Era bucuros că Bill avea nevoie de ajutorul lui. Se temea că îl jignise pe Bill fiindcă plecase în dimineaţa aceea. Mai voia să ştie dacă Bill dădea vina pe el pentru tot ce se petrecuse. Dar nu era genul de întrebare pe care o putea formula în cuvinte.

Îl ţinu pe P.T. şi flutură mâna în semn de rămas-bun în timp ce mica maşină italienească o cotea în drumul principal. I se păru că şi ei îi făcuseră semn cu mâna, dar erau prea departe ca să fie sigur.

Mama lui nu îi dăduse voie niciodată să aibă un câine, dar nu avu nicio obiecţie ca P.T. să stea în casă. P.T. sări pe patul lui şi Jess dormi toată noaptea cu căţelul ghemuit pe pieptul său.

XIII

PUNTEA

Sâmbătă dimineaţa, se trezi cu o durere de cap cumplită. Era încă devreme, dar se ridică din pat. Voia să mulgă vaca. De joi seara, o mulsese tatăl lui, dar voia să-şi facă din nou treaba, voia ca lucrurile să intre din nou în normal. Îl închise pe P.T. în grajd, iar scâncetele câinelui îi amintiră de May Belle şi îi agravară durerea de cap. Dar nu îl putea lăsa pe P.T. să latre la Miss Bessie în timp ce o mulgea.

Nimeni nu se trezise când se întoarse în bucătărie, aşa că îşi turnă un pahar de lapte cald şi luă două felii de pâine goală. Voia să-şi recupereze culorile şi hotărî să se ducă pe malul pârâului şi să încerce să le găsească.

Îi dădu drumul lui P.T. din grajd şi îl îmbie cu o jumătate de felie de pâine.

Era o dimineaţă frumoasă de primăvară. Florile sălbatice timpurii pătau verdele închis al câmpurilor, iar cerul era curat şi albastru. Apele pârâului scăzuseră bine sub nivelul malului şi păreau mai puţin înspăimântătoare ca înainte. O creangă imensă fusese adusă de ape pe mal; o împinse în locul cel mai îngust şi acum se întindea între cele două maluri. Păşi pe puntea improvizată; părea sigură, aşa că porni spre malul opus, pas cu pas, ţinându-se de ramurile mai mici care creşteau din creanga mare, pentru a-şi menţine echilibrul. Nu găsi nici urmă de culori.

Ateriză puţin mai sus de Terabithia. Dacă mai exista Terabithia. Dacă putea pătrunde acolo trecând pe o creangă în loc să se legene pe frânghie. P.T. rămăsese pe malul celălalt, unde scheuna jalnic. Apoi căţelul îşi făcu curaj şi se aruncă în apele torentului. Curentul îl purtă mai

departe de locul în care se afla Jess, dar reuşi să ajungă în siguranţă pe mal şi alergă înapoi, scuturându-se şi stropindu-l pe Jess cu picături mari de apă rece.

Ajunseră la castel. Era întuneric şi umed înăuntru, însă acolo nu exista nimic care să sugereze că regina murise. Simţi nevoia să facă ceva potrivit. Dar Leslie nu era acolo să-i spună ce se cuvenea să facă. Furia care pusese stăpânire pe el în ziua precedentă se aprindea din nou. *Leslie. Nu sunt decât un tâmpit şi o ştii prea bine! Ce trebuie să fac?* Răceala dinlăuntrul lui urcase şi îl strângea acum de gât. Înghiţi de mai multe ori în sec. Îi trecu prin minte că era probabil bolnav de cancer. Nu era oare acesta unul dintre cele şapte semne ale morţii? *Dificultate la înghiţit.* Începu să transpire. Nu voia să moară. Doamne, nu avea decât zece ani. Abia începuse să trăiască.

Leslie, ţi-a fost teamă? Ai ştiut că mori? Ai fost la fel de speriată ca mine? O imagine – Leslie înghiţită de apa rece – trecu ca un fulger prin mintea lui.

— Haide, Prince Terrien, spuse destul de tare. Trebuie să împletim o cunună funerară pentru regină.

Se aşeză pe iarbă, între malul pârâului şi primul şir de copaci, şi răsuci o ramură de pin, alcătuind un cerc, apoi o legă cu o bucată de sfoară udă găsită în castel. Şi pentru că arăta rece şi verde, culese câteva floricele din pădure şi le împleti printre acele de pin.

O aşeză în faţa lui. O pasăre-cardinal zbură spre mal, îşi înclină capul strălucitor şi se uită la cunună. P.T. scoase un mârâit care sună mai degrabă a tors. Jess puse mâna pe câine ca să-l liniştească.

Pasărea ţopăi încă o clipă, apoi se îndepărtă în zbor.

— Este un senin din partea Spiritelor, spuse Jess încetişor. Ofranda noastră este demnă de ele.

Înaintă încet, ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o procesiune impresionantă, deşi numai căţeluşul îl urma, ducând cununa spre dumbrava sacră. Se îndreptă spre centrul întunecat al dumbrăvii şi, îngenunchind, aşeză cununa pe covorul gros de ace aurii.

— Tată, încredinţez spiritul ei în mâinile Tale.

Ştia că lui Leslie i-ar fi plăcut aceste cuvinte.

Aveau în ele tonul dumbrăvii sacre.

Procesiunea solemnă se întoarse din dumbrava sacră înapoi la castel. Ca o pasăre solitară ce trece printr-un nor de furtună, o pace timidă îşi croi drum prin haosul ce domnea în trupul său.

— Ajutor! Jesse! Ajutor!

Un strigăt sparse liniştea. Auzind strigătul lui May Belle, Jess începu să alerge. Fetiţa ajunsese la jumătatea punţii alcătuite de creanga care se întindea între cele două maluri ale pârâului şi acum stătea acolo, agăţată de ramurile mai mici, prea îngrozită pentru a se mişca înainte sau înapoi.

— E-n regulă, May Belle. Cuvintele sunară mai ferm decât se simţea el. Apucă-te bine. Vin să te iau.

Nu era sigur că ramura îi va ţine pe amândoi. Se uită în jos, la apă. Era destul de mică şi o putea trece cu piciorul, dar încă era învolburată. Putea să fie luat de vâltoare. Se hotărî pentru creangă. Înaintă încet, până ce ajunse destul de aproape ca s-o atingă pe May Belle. Trebuia să o facă să se întoarcă spre malul pe care se afla casa lor.

— OK, spuse. Acum, înapoi.

— Nu pot!

— Sunt aici, lângă tine, May Belle. Crezi că am să te las să cazi? Uite. Întinse mâna dreaptă. Ţine-te de mine şi încearcă să încaleci cumva pe ramură.

Îşi desprinse mâna stângă pentru o clipă, apoi apucă din nou creanga.

— Mi-e frică, Jess. Mi-e tare frică.

— Sigur că ţi-e frică. Oricui i-ar fi. Trebuie să ai încredere în mine, OK? N-am să te las să cazi, May Belle. Îţi promit.

Ea dădu din cap, cu ochii încă măriţi de spaimă, dar dădu drumul crengii şi îl apucă de mână, îndreptându-se puţin şi balansându-se. O prinse bine.

— E-n regulă acum. Nu e departe – mişcă încet piciorul drept, apoi apropie piciorul stâng de el.

— Am uitat care e dreptul.

— Cel din faţă, spuse el, răbdător. Cel mai aproape de casă.

Ea dădu din nou din cap şi, ascultătoare, mişcă piciorul drept câţiva centimetri.

— Acum, lasă creanga din mâna cealaltă şi ţine-te bine de mine.

Lăsă ramura şi îl prinse de mână.

— Bine. Te descurci de minune. Acum încă un pic.

May Belle se clătină, dar nu ţipă, pur şi simplu îşi înfipse unghiile mici în palma lui.

— Grozav. Minunat. E bine.

Aceeaşi voce liniştită, convingătoare a paramedicilor de la Urgenţă, dar inima lui bătea să-i spargă pieptul.

— OK. OK. Încă puţin.

Când piciorul ei drept ajunse, în cele din urmă, la acea parte a ramurii care se afla pe mal, May Belle căzu înainte, trăgându-l şi pe el în jos.

— Atenţie, May Belle!

Îşi pierdu echilibrul şi căzu, nu în pârâu, ci cu pieptul peste picioarele lui May Belle, picioarele lui balansându-se în gol, deasupra apei.

— Gata! Râdea, uşurat. Ce aveai de gând să faci, fată dragă, să mă omori?

Ea negă, clătinând din cap serioasă:

— Ştiu că am jurat pe Biblie să nu te urmăresc, dar azi-dimineaţă m-am trezit şi tu nu erai acolo.

— Trebuia să fac anumite lucruri.

May Belle răscolea noroiul cu picioarele goale.

— Pur şi simplu voiam să te găsesc, ca să nu mai fii singur. Înclină capul. Dar m-am speriat foarte tare.

El îşi încordă braţele şi reuşi să se ridice şi să se aşeze lângă ea. Îl urmăriră pe P.T. cum traversa, înot, pârâul; curentul îl purta destul de repede, dar lui nu îi păsa. Urcă pe mal mult mai jos de mărul sălbatic şi alergă spre locul în care stăteau copiii.

— Cu toţii ne speriem uneori, May Belle. Nu trebuie să-ţi fie ruşine. Revăzu ochii lui Leslie în timp ce se pregătea să

intre în toaleta fetelor ca să vorbească cu Janice Avery. Cu toţii ne speriem.

— P.T. nu e speriat şi el chiar a văzut-o pe Leslie…

— Nu e acelaşi lucru în cazul câinilor. Cu cât eşti mai inteligent, cu atât te înspăimântă mai tare diverse lucruri.

Se uită la el, neîncrezătoare.

— Dar tu nu te-ai speriat.

— Doamne, May Belle, tremuram ca piftia.

— Spui doar aşa.

Izbucni în râs. Era bucuros că nu îl credea. Sări în picioare şi o ridică şi pe ea.

— Hai să mergem să mâncăm ceva.

Îi dădu voie să-l întreacă pe drumul spre casă.

Când intră în clasa de la subsol, văzu că doamna Myers ceruse deja să fie luată din faţă banca lui Leslie. Desigur, până luni Jess înţelesese ce se întâmplase; cu toate acestea, în staţia de autobuz se uită în sus, aşteptându-se cumva să o vadă fugind peste câmp, cu acel fel al ei minunat, uniform, ritmic de a alerga. Poate că ajunsese deja la şcoală – o dusese Bill cu maşina, aşa cum făcea în unele zile în care pierdea autobuzul –, dar când Jess intră în sala de clasă, banca ei nu mai era acolo. De ce erau cu toţii atât de grăbiţi să scape de ea? Îşi lăsă capul pe pupitru; trupul îi era greu şi rece.

Auzea sunetele şoaptelor, nu şi cuvintele. Oricum nu voia să audă cuvintele. Brusc, i se făcu ruşine că se gândise cum va fi privit cu respect de către ceilalţi copii. Era ca şi cum ar fi încercat să profite de moartea lui Leslie. *Am vrut să fiu cel mai bun… cel mai rapid alergător din şcoală… şi acum sunt.* Doamne, mi se face silă. Nu îi păsa ce spuneau sau ce gândeau ceilalţi, atâta timp cât îl lăsau în pace… atâta timp cât nu era obligat să vorbească cu ei sau să le înfrunte privirile. O urâseră cu toţii pe Leslie. În afară, poate, de Janice.

Chiar şi după ce renunţaseră să o mai facă să se simtă prost, continuaseră să o dispreţuiască – deşi nu-i ajungeau

nici la degetul mic. Până şi lui îi trecuse prin minte gândul trădător că acum va fi cel mai rapid.

Doamna Myers le comandă, pe un ton lătrat, să se ridice în picioare pentru intonarea imnului. El nu se mişcă. Nu putea sau nu voia, de fapt, nu-i păsa. Ce-i putea face, la urma urmei?

— Jesse Aarons. Vrei să ieşi pe hol? Te rog.

Se ridică – trupul îi era ca de plumb – şi ieşi din clasă. Avu impresia că îl aude pe Gary Fulcher chicotind, dar nu era sigur. Se sprijini de zid şi aşteptă ca Gură-de-Monstru Myers să termine de cântat „O, spune, poţi să vezi”[19] şi să vină la el. O auzi dându-le elevilor o temă la matematică înainte să iasă şi să închidă uşor uşa în urma ei.

OK. Dă-i drumul. Nu îmi pasă.

Se apropie atât de tare de el, încât putea să simtă mirosul de pudră ieftină.

— Jesse.

Vocea ei era mai blândă ca niciodată, dar nu-i răspunse. Lasă să ţipe. Era obişnuit.

— Jesse, repetă ea. Vreau să-ţi spun că îmi pare sincer rău.

Cuvintele sunau ca într-o felicitare Hallmark, dar tonul era nou pentru el.

Fără să vrea, se uită în sus, la faţa ei. Ascunşi de ochelarii cu rame metalice, ochii înguşti ai doamnei Myers erau plini de lacrimi. Timp de un minut, se gândi că o să plângă şi el. El şi doamna Myers stând în holul de la subsol şi jelind-o pe Leslie Burke. Era atât de ciudat că aproape îi veni să râdă.

— Când a murit soţul meu – Jess nu îşi putea imagina că doamna Myers avusese odată un soţ – oamenii îmi tot spuneau să nu plâng, încercau să mă facă să uit.

Doamna Myers iubind, jelind. Cum ai putea desena asta?

— Dar eu nu voiam să uit. Îşi scoase batista din mânecă şi îşi şterse nasul. Scuză-mă, spuse. Azi-dimineaţă, când am

[19] Versuri din Imnul Statelor Unite ale Americii.

intrat în clasă, cineva luase deja banca ei. Se opri şi îşi şterse din nou nasul. Era... noi... eu nu am mai avut niciodată o asemenea elevă, în toţi anii în care am fost profesoară. Voi fi întotdeauna recunoscătoare...

Voia să o consoleze. Voia să-şi ia înapoi toate cuvintele pe care le spusese despre ea – chiar să retracteze lucrurile pe care le spusese Leslie. Doamne, n-o lăsa să le afle vreodată.

— Prin urmare... înţeleg. Dacă îmi este mie greu, cât de greu trebuie să-ţi fie ţie. Să încercăm să ne ajutăm unul pe altul, vrei?

— Da, doamnă.

Nu ştia ce să spună. Poate că într-o bună zi, când va fi mare, îi va scrie o scrisoare şi îi va spune că Leslie Burke era convinsă că era o profesoară grozavă sau cam aşa ceva. Leslie nu s-ar supăra. Uneori, aşa cum fusese cu păpuşa Bărbie, simţi nevoia să oferi oamenilor ceva pentru ei, nu doar ceva care să te facă să te simţi tu bine fiindcă le oferi lucrul acela. Pentru că doamna Myers îl ajutase deja înţelegând că el nu o va uita niciodată pe Leslie.

Se gândi la asta toată ziua, cum, înainte de venirea lui Leslie, nu fusese nimic – un copil prost, ciudat, care mâzgălea desene caraghioase şi alerga pe păşune, făcând pe grozavul – încercând să ascundă o mulţime de temeri mărunte, prosteşti care îl bântuiau.

Leslie îl luase de pe păşune, îl dusese în Terabithia şi îl transformase în rege. Crezuse că asta era tot. Oare nu era cel mai grozav lucru din lume să fii rege? Acum îi trecu prin minte că poate Terabithia era ca un castel în care ajungi pentru a fi făcut cavaler. După ce stăteai acolo o vreme şi deveneai destul de puternic, trebuia să mergi mai departe. Nu încercase oare Leslie, chiar în Terabithia, să dea la o parte zidurile din mintea lui şi să îl facă să vadă dincolo de ele lumea strălucitoare – imensă, teribilă, minunată şi foarte fragilă? (Poartă-te cu grijă... cu toate... chiar şi cu prădătorii.)

Acum venise vremea să meargă mai departe. Ea nu mai

era, aşa că el trebuia să meargă mai departe pentru amândoi. De el depindea să dea înapoi lumii, în frumuseţe şi afecţiune, ceea ce îi împrumutase Leslie ca viziune şi forţă.

Cât despre spaimele viitoare – pentru că nu se amăgea singur că rămăseseră toate în trecut –, ei bine, trebuie doar să înfrunţi frica şi să nu o laşi să te copleşească. Nu-i aşa, Leslie?

Aşa e.

Bill şi Judy s-au întors din Pennsylvania miercuri, cu un camion U-Haul. Nimeni nu rămăsese prea mult în casa bătrânului Perkins.

— Am venit aici, la ţară, pentru ea. Acum, că ea nu mai e...

I-au dat lui Jess toate cărţile lui Leslie şi trusa ei de pictor, cu trei blocuri de hârtie adevărată pentru acuarele.

— Ea ar fi vrut să ţi le dau ţie, spuse Bill.

Jess şi tatăl lui i-au ajutat să încarce camionul şi la prânz mama lui aduse sandviciuri cu şuncă şi cafea, puţin speriată că familia Burke nu va vrea să le mănânce, dar simţind nevoia, Jess o ştia, să facă şi ea ceva. În cele din urmă, camionul era plin, iar cele două familii – Aarons şi Burke – se adunară în jurul lui. Erau stânjeniţi, nimeni nu ştia cum să-şi ia rămas-bun.

— Ei bine, spuse Bill. Dacă vreţi să luaţi ceva din lucrurile pe care le-am lăsat aici, vă rog să o faceţi.

— Pot să iau nişte cherestea din spate? întrebă Jess.

— Sigur că da. Tot ce vrei. Bill ezită, apoi continuă: Voiam să ţi-l dau pe P.T. dar – se uită la Jess şi ochii lui erau ai unui băieţel care se roagă –, dar nu pot să renunţ la el.

— E în regulă. Leslie ar fi vrut să-l păstrezi.

A doua zi, după ore, Jess se duse acolo şi luă cheresteaua de care avea nevoie; făcu mai multe drumuri, cărând câte două scânduri, până pe malul pârâului. Aşeză cele două scânduri mai lungi în locul cel mai îngust dintre malurile

pârâului, mai sus de mărul sălbatic, şi, după ce se asigură că erau suficient de trainice, începu să bată cuie în scândurile puse de-a curmezişul.

— Ce faci aici, Jess?

May Belle îl urmărise din nou, aşa cum bănuise, de altfel.

— E un secret, May Belle.

— Spune-mi.

— După ce termin, OK?

— Jur pe Biblie că n-am să spun nimănui. Nici lui Billy Jean, nici lui Joyce Ann, nici mamei…

Îşi clătină capul înainte şi înapoi pentru a da mai multă greutate şi solemnitate spuselor ei.

— Oh, nu ştiu ce să spun despre Joyce Ann. Poate că ai să vrei să-i spui într-o bună zi.

— Să-i spun lui Joyce Ann un secret pe care îl ştim doar noi doi?

Ideea părea s-o îngrozească.

— Da, mă gândeam doar…

Faţa ei se lungi.

— Joyce Ann nu e decât un bebeluş.

— Ei bine, probabil că nu va fi de la început regină. Va trebui să o pregăteşti şi s-o înveţi anumite lucruri.

— Regină? Cine va fi regină?

— O să-ţi explic după ce termin, OK?

Şi când termină, îi puse flori în păr şi o conduse pe puntea – marea punte spre Terabithia – care, pentru cineva lipsit cu totul de imaginaţie, ar fi părut doar nişte scânduri aşezate peste o albie aproape secată.

— *Şşşt,* spuse el. Priveşte.

— Unde?

— Nu îi vezi? şopti el. Toţi locuitorii din Terabithia s-au ridicat în vârfurile picioarelor ca să te vadă.

— Pe mine?

— *Şşşt,* da. Umblă zvonul că fata frumoasă care soseşte azi ar putea fi regina mult aşteptată.

O LUME TĂINUITĂ, NUMAI A LOR...

Jess Aarons are o mare ambiție: să fie cel mai rapid alergător din clasa a cincea. S-a antrenat toată vara și așteaptă cu nerăbdare să vadă fețele colegilor de clasă în momentul în care îi va învinge. Dar în prima zi de școală o fată nouă pătrunde, curajoasă, pe terenul de joc al băieților și îi întrece pe toți.

Nu este un început foarte promițător pentru o prietenie, dar Jess și Leslie Burke vor deveni nedespărțiți. Leslie are imaginație. Împreună, ea și Jess creează – în desișul pădurii – un regat fermecat, Terabithia, în care cei doi domnesc ca rege și regină, iar hotarele sunt stabilite doar de imaginația lor. Apoi, într-o bună zi, se petrece o tragedie teribilă. Numai după ce se confruntă cu această tragedie, Jess înțelege, în fine, forța și curajul pe care i le-a insuflat Leslie.

Distinsă cu Newberry Medal

„Convingătoare și bine scrisă."
Kirkus Reviews

„Povestea este de o remarcabilă bogăție și profunzime și este minunat scrisă."
The Horn Book

PUNTE SPRE TERABITHIA a fost vândută în milioane de exemplare și a fost ecranizată de două ori, în 1985 și 2007 (coproducție Disney și Walden Media).

WALDEN MEDIA PRESENTS A HAL LIEBERMAN COMPANY PRODUCTION A LAUREN LEVINE PRODUCTION "BRIDGE TO TERABITHIA"
JOSH HUTCHERSON ANNASOPHIA ROBB ROBERT PATRICK AND ZOOEY DESCHANEL CASTING BY STEPHANIE CORSALINI CSA CO-PRODUCER KEVIN HALLORAN MUSIC SUPERVISOR GEORGE ACOGNY
MUSIC BY AARON ZIGMAN DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY MICHAEL CHAPMAN ASC PRODUCED BY HAL LIEBERMAN LAUREN LEVINE DAVID PATERSON BASED ON THE BOOK BY KATHERINE PATERSON
SCREENPLAY BY JEFF STOCKWELL AND DAVID PATERSON DIRECTED BY GABOR CSUPO

ISBN 978-973-128-001-1

9 789731 280011